

MINH NHẬT

Những
quần cờ
Domino

vh NXB VĂN HỌC

Table of Contents

MỤC LỤC

Chương 1: Dự cảm

Chương 2: Mắt quý.

Chương 3: Chỉ có gió mới biết điều bí mật

Chương 4: Giữa tất cả

Chương 5: Khi người ta mơ

Chương 6: Mocha

Chương 7: Những bữa tiệc

Chương 8: Trò chơi đuổi bắt

Chương 9: Đêm dài lắm mộng

Chương 10: Nút thắt và cuộn chỉ

Chương 11: Cơ hội

Chương 12: Sắc màu

MỤC LỤC

[Lời mở đầu](#)

[Chương 1: Dữ cảm](#)

[Chương 2: Mắt quý](#)

[Chương 3: Chỉ có gió mới biết điều bí mật](#)

[Chương 4: Giữa tất cả](#)

[Chương 5: Khi người ta mơ](#)

[Chương 6: Mocha](#)

[Chương 7: Những bữa tiệc](#)

[Chương 8: Trò chơi đuổi bắt](#)

[Chương 9: Đêm dài lắm mộng](#)

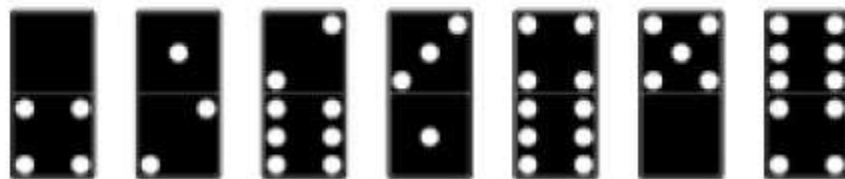
[Chương 10: Nút thắt và cuộn chỉ](#)

[Chương 11: Cơ hội](#)

[Chương 12: Sắc màu](#)

Mặt trăng cuối cùng cũng chỉ là viên đá. Mặt trời mới là ngôi sao. Có viên đá nào trở thành ngôi sao không, chẳng ai biết được.

Những quân cờ Domino

Chương 1: Dự cảm

Chủ nhật đẹp trời. Nắng tràn trề rực rỡ trên phố. Thứ nắng này luôn khiến người ta tưởng tượng đến một điều gì đó huy hoàng sắp xảy ra, nhưng thực ra sẽ chẳng có gì xảy ra, chỉ là nắng thôi. Những chùm bóng bay nhiều màu tỏa khắp mọi con đường, giống cảnh quay cuối cùng trong một bộ phim Pháp. Chút gió nhẹ cuối cùng tiễn mùa cũ, từng cành cây bên đường như ngã thấp xuống một chút sát với hơi thở của phố. Cuối cùng thì hè cũng đã đến. Điều khó chịu nhất khi sống ở một nước nhiệt đới là bạn sẽ phải liên tục thay đổi cảm xúc cho phù hợp với mùa. Mùa đông ngày càng ngắn lại, ai cũng có thể nhận thấy rõ điều đó. Nhiệt độ không phải thứ quyết định lối sống tại thành phố này, tuy thế bạn cũng phải có một tủ quần áo đa dạng đủ để không trở nên ngớ ngẩn mỗi khi hè sang đông tới.

Khanh thử đi thử lại mớ quần áo trong tủ, cái thì ngắn quá, cái thì nực nội, cái vừa thì lại không biết mặc gì cho hợp, cái hợp với nhau thì lại không hợp với cô. Quả là bi kịch. Một nghiên cứu nhỏ chỉ ra rằng phụ nữ tốn khoảng sáu năm trong cuộc đời chỉ dành riêng cho việc đứng trước gương mỗi ngày thay ra mặc vào mớ vải đủ màu sắc, cá nhân Khanh cho rằng nói như vậy có vẻ hơi quá. Nhưng nếu bạn đã bắt đầu dễ dãi với bản thân trong việc đắp gì lên người cũng ra đường được, thì xin chúc mừng, bạn sắp ế chồng.

Tuy còn đến gần mười năm mới phải lo về thảm kịch ấy, Khanh đã mừng tượng ra được viễn cảnh từ người dì của mình – một người phụ nữ luôn là chủ đề dèm pha của cả họ hàng gia tộc anh em gần xa gà mè chim chuột mỗi khi họ có dịp tụ tập lại – một bữa giỗ hay tất niên chẳng hạn. Bản thân cô, hai mươi tuổi, chẳng phiền muộn cuộc đời, mỗi ngày chỉ ăn một bữa rưỡi, ngủ sau mười hai giờ, vẫn còn dán poster một boyband thần tượng ngay đầu giường; nhưng đã sớm ý thức được rằng phụ nữ đâu có đẹp mấy mà không sớm được nhắc đi trước khi đầu ba ập tới, thì nhất định sẽ

thành một của nợ không hơn không kém trong đại gia đình. Có ai đó nói rằng phụ nữ qua hai mươi tám tuổi mà vẫn chưa lấy chồng thì giống như là *cái quạt gió giữa mùa đông* – đến bố mẹ bạn còn chẳng hiểu nhiệm vụ của bạn trong nhà là gì, nữa là người khác.

Khanh thích Demo – một boyband chuẩn, có thể tự sáng tác và chơi nhạc cụ, gồm hai chàng trai có vẻ ngoài bóng bẩy, hát hay và không gay. Thực ra nhìn ra xung quanh, cô chẳng còn thấy mấy người bạn cùng lứa tuổi vẫn còn thích boyband nữa. Hoặc cô quá lỗi thời, hoặc họ đang sống quá nhanh. Bạn bè cô giờ chỉ thích nghe nhạc electronic, nhạc chills, nhạc punk... không thì chí ít cũng cứ phải là nhạc nước ngoài, phải trong bảng xếp hạng billboard US–UK. Mà nói chung về cơ bản, họ không thật sự thích nghe nhạc. Họ không coi nhạc là một thứ cứu cánh của cuộc đời, một đam mê cháy bỏng như cách đây nhiều năm những thế hệ trước đã từng cảm thấy. Giờ với những người bạn cô thì âm nhạc chỉ là thú vui, là thứ tiêu khiển giết thời gian, có thì tốt không có thì thôi, nghe cũng được không nghe cũng được. Họ không cần thuộc lời, không cần cảm nhận giai điệu, chẳng để ý xem ai sáng tác và đôi khi họ còn chẳng quan tâm xem ai hát, điều quan trọng là có nhún nhảy được theo hay không. Điều này âu cũng dễ hiểu, khi mà giới trẻ đã có quá nhiều thứ để giải trí khác, âm nhạc không còn là độc tôn. Nghe các boyband thì lại càng không, bởi như thế là tương đối quê mùa. Khanh chẳng quan tâm đến điều đó, cô có lựa chọn của riêng mình và hài lòng với nó.

Mùa hè này Khanh quyết tâm vào Sài Gòn để xem liveshow của ban nhạc yêu thích. Nhưng Khanh không phải làm điều đó một mình, cô còn có An – một cậu bạn yêu thích rủi ro. Năm ngoái khi đầu tư hết sạch tiền vào chứng khoán mà chẳng có quả nào nở ra thành gà con, An suy sụp thảm hại. Tuy thế, nhanh chóng phục hồi tinh thần như những con nghiện chân chính, An gom góp tiền từ công việc thiết kế của mình để tiếp tục tìm kiếm những cơ hội đầu tư mới. Chân tình mà nói, Khanh không biết khi nào gã bạn lại nổi hứng đỏ đen và rơi xuống hố tiếp, nhưng thân kệ thôi. Càng thân nhau thì người ta lại càng khó khuyên nhủ nhau những lời chân tình.

Khanh rảo bước vào tiền sảnh sạch như lau như li không một dấu vết của vi trùng. Nơi dì Lam của Khanh làm là một công ty thời trang có tiếng, đặt trụ sở tại ba miền. Không khí làm việc Minh Nhật nhộn nhịp khắp nơi, các bức tường chẳng chịt poster những sự kiện mà công ty sắp thực hiện. Khanh đã từng mơ ước sau này có được công việc như Lam – chỉ dưới một người mà trên cả trăm người; chẳng phải cung phụng, xin xỏ ai, chẳng phải hèn hèn cúi mặt dù chỉ đến muộn năm phút, cũng chẳng phải sợ thất nghiệp mùa hè sau; chỉ việc làm thật tốt công việc của mình và chờ nhân vật bên trên sảy chân để thế chỗ. Nhưng mặt khác, Khanh cũng biết để có được thành công như ngày hôm nay, Lam phải đánh đổi không ít thứ. Một trong số những điều đó là đến giờ cô vẫn bị coi là gái già khó tính đoan chính chưa chồng. Trong số mười người phụ nữ được hỏi, chắc chắn chín người sẽ nói: “Tôi thà chết cũng phải kiếm được tám chồng trước khi đến tuổi cô ta.”

Khanh nháy mắt với anh chàng tiếp tân đồm dáng rồi đi vào phòng dì Lam, ở đây mọi người đã quá quen với cô. Khanh đẩy chiếc cửa gỗ bằng chữ Marketing Manager.

“Nói thật đi, không thể nào chỉ mới đây mà dì lại trẻ ra như thế được.” Khanh nheo mắt.

“Thôi nàng. Nàng không cần nịnh tôi làm gì.” Lam mỉm cười, gom mấy tập tài liệu để sang một góc. “Dạo này lại gầy đi à? Bà ngoại làm gì mà bỏ bê cô công chúa của tôi thế này?”

“Bà vẫn ép cháu ăn, phải đến hai tạ cám tăng trọng một tháng! Chỉ là đứng cạnh dì cháu bị tụt sắc đẹp một cách bất thường.”

“Muốn xin xỏ gì đây?”

Hai người cười to. Gọi là dì, nhưng từ nhỏ, mối quan hệ giữa hai người đã như chị em. Mẹ Khanh mất sớm, Lam và Khanh lại chỉ cách nhau hơn chục tuổi, thế nên Khanh thân với dì Lam không lý do. Cả hai có cùng gu

âm thực, cùng kiểu mắt ngăm trai đẹp, cùng khiếu thời trang, thời tiết, thời sự... nên chẳng khác một phiên bản chia đôi là mấy. Mặc dù biết bao người đàn ông dòm ngó, hết đầu hai rôi mà Lam vẫn ở không. Cô thành đạt, xinh đẹp, cuốn hút và cô đơn. Thực ra đó là một cách nói tránh về việc quả bom nổ chậm vẫn chứa trong nhà, chưa biết chừng nào mới có cao thủ mang đi. Tiền quan trọng, nhưng đến một mức nhất định, tiền xếp sau rất nhiều những tiêu chuẩn khác.

“Bố có nói là sẽ về hôm giỗ mẹ không Khanh?” Lam băng quơ.

Khi Lam nói đến đây, trong lòng Khanh bỗng có chút buồn tủi. Bố cô là một đạo diễn nổi tiếng. Ba ngày là thời gian nếu may mắn Khanh có thể gặp được bố trong một tháng, bởi những lịch chạy phim và quảng cáo triền miên của ông ở nước ngoài. Người ta chỉ trách những kẻ ham chơi, có mấy ai trách người ham việc. Hơn nữa, ông rất yêu Khanh, mỗi lần về nước, ông ở lì với cô vài ngày. Không bạn bè, không ăn nhậu, không cặp bồ, chỉ có Khanh thôi. Đó là điều mơ hồ an ủi cô trong những ngày thiếu thốn tình cảm gia đình.

“Dạ cháu cũng không biết, có lẽ có.” Khanh mỉm cười: “Dì này, cháu với An định mấy hôm tới vào Sài Gòn, ở đến hết hè.”

“Gì mà lâu thế?” Lam tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Sắp tới có liveshow của Demo. Bọn cháu vào sớm, thăm thú Sài Gòn, nhân tiện kiếm việc gì đó làm thêm cho đổi gió.”

“Thế cô cậu định trải chiếu ngủ ngoài cầu à?” Khi nói về điều gì đó không bình thường, cặp lông mày của Lam nhướn lên, trông như cách đôi mắt phía dưới cả kilomet.

“Thực ra đó chính là vấn đề cháu định nhờ dì đấy.” Khanh nũng nịu, đó là một vẻ mặt rất khó từ chối, dù bạn là ai, trai hay gái, chẳng mấy người có thể từ chối trước đôi mắt to tròn đó. “Dì quen biết rất rộng. Cháu nhờ dì tìm cho cháu nơi ở... miễn phí!”

“Trên đời làm gì có gì miễn phí, nhưng với cháu thì thực ra dễ thôi. Đổi lại dì cần cháu đồng ý làm một việc, ok?”

“Bất cứ chuyện gì trừ việc lại bắt cháu đi làm người mẫu.” Khanh lờ mờ đoán.

“Ồ, cái cô này. Lần nào cũng từ chối tôi là sao!? Tôi mà có khuôn mặt và dáng người của cô thì thế giới này biết tay tôi. Thật là phí của giờ!”

“Thôi mà, cháu còn trẻ. Hãy để cháu làm những gì mình muốn đi.” Khanh ngắt lời: “Cũng như dì đó, dì có thích suốt ngày bị ép lấy chồng đâu! Thôi cháu đi đây, An đang chờ!”

Vừa dứt câu, Khanh hôn gió một cái rồi chạy vội ra ngoài, không để Lam có cơ hội nói thêm tiếng nào về ý định cũ rích đấy. Đây đã là chủ đề thường trực giữa hai người mỗi lần chạm mặt. Lam ngược mắt nhìn qua cửa kính dáng dấp mảnh mai cao ráo của Khanh mà lắc đầu tiếc nuối. Chiếc quần skinny jeans tôn lên đôi chân dài bất tận của cô. Khanh có những đường nét duyên dáng và gọn gàng, khuôn mặt đầy cá tính với chiếc mũi thẳng, cằm nhỏ, gò má cao và lông mi cong vút. Đẹp nhất là đôi mắt, như được thừa hưởng lại từ người mẹ, đôi mắt sâu và đen, mỗi khi nhìn, Lam thấy mình như hút vào không gian ấy – không gian chứa đầy cảm xúc của tình yêu và nỗi nhớ. Càng yêu cô cháu bao nhiêu, Lam càng muốn Khanh bước vào thế giới giải trí bấy nhiêu. Chỉ mới hình dung đến việc rồi Khanh sẽ tỏa sáng trên sân khấu, Lam đã thấy mình như trẻ lại cả chục tuổi, thậm chí cô còn từng nghĩ tới việc đi phẫu thuật thẩm mỹ y hệt như khuôn mặt hoàn hảo của Khanh. Khanh như một thiên bản tuyệt vời mà Lam đã từng muốn trở thành cách đây mười năm, dù Khanh thì lại đang muốn điều ngược lại. Cuộc đời quả là những mũi tên chạy trái chiều đến kỳ lạ.

Khanh ngồi với An tại *Underground Bridge*. Quán café như một góc nhỏ yêu thích của họ, khi đã chán những sự lang thang, lại về đây ngồi giữa âm thanh tuyệt hảo của những bản jazz phát ra từ chiếc loa cũ đặt ở góc phòng. Khanh thích những chiếc ghế gỗ đặt ngổn ngang cạnh chiếc bàn chung khổng lồ bằng đá tảng ở đây. Giữa những sự sắp đặt nhiều lúc quá hoàn

chính của cuộc sống, đôi khi người ta cần những thứ không định trước; tựa như những toa tàu lớp học lạ lùng trong cuốn Tốt-tô-chan mà Khanh hay đọc khi còn nhỏ... An nói nghĩ đến thời gian sắp tới, cậu có chút *dự cảm bất an*, nhưng đôi khi sự hứng khởi đè bẹp cả những lo lắng thường trực. Đến đâu thì đến, Hà Nội ngọt ngào quá rồi. Chúng ta ở lại một thành phố, chẳng phải vì yêu nơi đó, mà bởi vì thành phố đó có những người mà chúng ta yêu. Và khi không còn những người đó nữa, chúng ta đi. Chiều xuống chậm dần, thứ ánh sáng trong lành tắt hẳn trên những chiếc lá đường như đang rủ rỉ chìm vào giấc ngủ. Đường phố lóa lên những ánh đèn pha xuôi ngược. Những mệt mỏi của ngày làm người ta muốn trở về với góc ẩm cúng đến sốt sắng. Không khí nóng bức, chắc đêm sẽ có mưa.

Khi ngồi trên máy bay, Khanh nhớ lại lúc dì Lam nói với cô về người mà cô được gửi gắm trong Sài Gòn – ông Nam – “Cháu không gặp không tưởng tượng được đâu!” Ông Nam là một người bạn của Lam, cũng hoạt động trong lĩnh vực truyền thông và quảng cáo. Khi nghe nói về nhân vật đó, An có vẻ hào hứng. Cậu gật gù: “Một người quan hệ rộng trong giới giải trí Sài Gòn như vậy khéo lại giúp được bạn trong cái tình yêu bất tận với nhóm nhạc đẹp trai kia cũng nên.”

“Đẹp trai và hát hay.” Khanh thêm vào, đầy tự hào.

“Rồi. Đẹp trai, hát hay, biết bay và không hề gay. Một điệp khúc mãi không chán sao? Giải tán hội nghị!” An cười, cầm tai nghe vào tai.

Máy bay hơi rung một chút khiến Khanh chột rùng mình. Cô không thích cảm giác khi ngồi trên máy bay, tuy vậy không phải bao giờ người ta cũng được quyền lựa chọn mọi thứ cho mình. Đi máy bay bao giờ cũng khiến Khanh thấy sợ hãi. Những hành khách xung quanh cô đã tự trang bị cho mình một thú vui riêng trên chuyến bay ngắn. Họ nhìn rất thành thơi với những chiếc tai nghe to nhỏ, những tờ báo đặc kín chữ, hoặc đang xem một bộ phim hài trên chiếc màn hình nhỏ trước mặt. Những âm thanh trong

khoang dần dần lắng xuống, bỏ lại Khanh đơn độc giữa những ý nghĩ xa lạ. Cô biết mình thuộc số ít những người mắc phải hội chứng sợ đi máy bay, mà phần lớn bắt nguồn từ việc sợ không gian kín. Đó là kiểu người luôn tự đặt cho mình những câu hỏi như: “Nếu tôi bị mắc kẹt ở đây thì sao, nếu tôi đột nhiên lên cơn đau tim thì sao, hoặc chiếc máy bay nhỏ xíu này sẽ không bao giờ hạ cánh thì sao?” Khi còn nhỏ, Khanh thường chơi trốn tìm với lũ trẻ hàng xóm, thứ trò chơi ngớ ngẩn nhất của tuổi thơ mỗi người, khi lớn lên ai cũng sẽ nhận ra điều đó. Một lần cô trốn trong tủ quần áo và chờ đợi, nhưng mười phút, hai mươi phút rồi cả tiếng đồng hồ trôi qua, chẳng có ai đến tìm cô. Cảm giác sợ hãi dần dần dâng lên, những chiếc sơmi treo hồ hững trong tủ đung đưa trên tức Khanh. Khi cô mở tủ ra thì tất cả mọi người đã biến mất, như thể chưa từng tồn tại. Khanh không bao giờ quên cảm giác đó bởi cũng cùng ngày hôm ấy, mẹ cô mất trong một tai nạn giao thông. Tất cả cứ như một dãy domino được xếp hỗn loạn, chúng ta không biết nhiều về những gì sắp diễn ra khi quân cờ đầu tiên đổ xuống.

Khanh tự trấn an mình bằng cách tìm kiếm khoảng không rộng lớn ngoài bầu trời. Cuối cùng thì Hà Nội vẫn không mưa. Không lâu nữa những ngày hè Hà Nội sẽ ở sau lưng. Lớp kính cường lực ở cửa sổ bỗng lấm tấm không khí ẩm tích tụ qua những đám mây, vậy là cô đã ở giữa bầu trời. Ngoài khoảng không vô định kia đâu chỉ có một chiếc máy bay, cũng đâu phải chỉ có một lộ trình, lối rẽ nào cho chúng khi chẳng còn vạch phân cách và những ô đèn tín hiệu? Dù biết chắc chiếc Boeing 777 này sẽ chỉ có thể đưa cô đến Sài Gòn, nhưng Khanh cứ có cảm giác, kế hoạch hoàn hảo cô vạch ra rồi sẽ trượt khỏi đường băng, *theo – một – cách – nào – đó*.

Sau một tiếng ba mươi phút trên bầu trời, cuối cùng Khanh đã được dán mắt nhìn Sài Gòn bên ngoài cửa taxi. Cũng chẳng có gì khác. Vẫn bầu trời xanh ấy, vẫn những con người trông tựa tựa thế và vẫn những chiếc xe y hệt đó. Chỉ có cái tấp nập của đường phố khiến cô bất giác thấy lạ lẫm. Ánh nắng trưa soi qua cửa kính, chiếu vào khuôn mặt rạng ngời của Khanh, một chú chim bồ câu từ đâu bỗng bay vút lên khoảng không gian chật hẹp phía

trên, làm rung động những tán lá lười biếng. Những điều mới mẻ ít nhất cũng đã bắt đầu.

Taxi dừng trước một dãy biệt thự liền kề sang trọng. Có vẻ đây đúng là địa chỉ mà dì Lam đã đưa. An bấm chuông trong lúc Khanh nhìn quanh. Một căn biệt thự nhỏ hai tầng với hàng rào giả gỗ màu trắng bắt mắt, phía trên lớp kính xuyên suốt là cửa sổ nhỏ kín đáo. Những lớp gạch giả đá trên tầng hai cạnh từng ô cửa sổ lớn gợi lên vẻ bí ẩn kỳ quặc. Ngôi nhà nhìn từ bề ngoài cũng chẳng có gì là đồng bóng như dì Lam đã miêu tả, có lẽ dì đã hơi quá lời.

“Có việc gì?”

Trước mặt hai người là một chàng trai dáng cao ráo, đôi chân loẹt quẹt loại dép hay phát miễn phí trong khách sạn. Anh ta mặc một bộ pijama màu lông chuột to quá khổ, trông như vừa mượn được của ông nội, mái tóc rối tung, mặt mũi xem chừng khá ngái ngủ, đeo một đôi kính cận gọng to trông như một con mọt sách. Anh ta vừa ho sù sụ vừa chỉnh lại chiếc khẩu trang đang đeo trên mặt.

“Anh làm ơn cho em hỏi ông Nam có nhà không?”

“Nhằm nhà.” Anh ta nói thản nhiên ngay trước khi đóng sầm cánh cửa lại, không kịp cho người đối diện kịp nói một lời xin lỗi.

“Nhưng theo địa chỉ dì Lam cho thì rõ ràng là ở đây.” An nhìn sang Khanh, nhún vai.

Khanh liếc mẠng bấm chuông lần nữa.

“Có phải đây là địa chỉ nhà này không?” Khanh giật tờ giấy trên tay An đưa về phía chàng trai khi anh ta vừa mở cửa. Hẳn nhiên là anh ta từ khuôn mặt cái kính đã đổi thành cực kỳ cái kính. Trán anh ta nhăn lại thành ba đường, hăn sâu đầu lông mày, mắt nheo lại, cùng với cặp kính khổng lồ bên ngoài khiến tổng thể lúc này trông anh ta như ông già một trăm năm mươi tuổi.

“Đúng. Nhưng ở đây là khu hai. Địa chỉ mà cô cậu đang tìm ở khu mười hai.” Anh ta trả lời sau khi liếc nhìn tờ giấy.

“Vậy làm thế nào để...”

Chàng trai đóng sập cửa lại trước khi An kịp nói hết câu hỏi đường. Hai người tức nổ đom đóm mắt, nhưng không có lý gì để trách được một người lạ. Họ có thể giúp bạn, cũng có thể không, đó là lựa chọn của họ, không phải của bạn. Trong những giải pháp của chương trình lúc này, Khanh chọn trợ giúp từ người thân. Việc gọi thẳng cho ông Nam có thể sẽ hơi mất mặt và phiền hà một chút nhưng cô không thấy có gì khả quan từ khán giả trường quay vừa sập cửa trước mặt. Lòng vòng ở mê cung những biệt thự này trong lúc trời đang nắng như vả vào mặt cũng không phải ý hay. Trong lúc Khanh nói chuyện điện thoại, An đứng tần ngần ở đó, ra vẻ như suy nghĩ điều gì ghê lắm, trông mặt giống vừa bị táo rơi vào đầu mà vẫn chưa phát hiện ra được gì. Nhưng An không nói dấu cho Khanh gặng hỏi và bắt cô cùng ôm khư khư cái bí mật vô hình ấy đứng ngoài đường chờ như hai cái giẻ rách. Thực ra, giẻ rách vẫn còn đỡ hơn vì nó không phải kéo theo đồng vali chằng chịt như thế này. Đời không như sách vở nên bạn sẽ phải cố gắng niềm nở.

Đón hai đứa là người giúp việc của ông Nam – một cô gái khá xinh xắn. Trông cô chỉ trạc tuổi Khanh, mái tóc buộc gọn gàng, khuôn mặt tròn, đôi mắt sáng ánh lên nét vui vẻ. Cô nói rằng ông Nam vẫn bận việc ở công ty nên cô sẽ đưa họ về nhà cất đồ và nghỉ ngơi, một tiếng sau sẽ có mặt ở *Seoul Garden* để ăn tối cùng ông. Khái niệm thời gian của những con người luôn bận rộn thế này khiến Khanh liên tưởng ngay đến bố mình, có lẽ ông cũng phải đạt vài giải thưởng điện ảnh của viện Hàn lâm mới chịu ngừng làm việc.

Chiếc taxi chạy chừng mười phút thì đến nhà ông Nam. Căn nhà bên ngoài không có gì đặc biệt, dàn hoa giấy trông khéo léo chen ra bức tường

đá cao, trông lạnh lẽo và kín đáo với những tấm rèm lớn che kín các ô cửa sổ. Hàng cây to trồng sát nhau phía trong như những người bảo vệ trầm tĩnh đang làm nhiệm vụ. Cạnh những tán lá trên cùng, Khanh có thể thấy phần mái ngói màu ghi đỏ, giống như những căn nhà nổi tiếng xây hàng trăm năm trước ở Tô Châu. Cánh cửa chính mở ra, toàn bộ căn nhà như một quyển sách cổ tích khổng lồ đập thẳng vào mặt người khách nào đến lần đầu bước vào. Không có chút gì liên quan đến sự cổ kính bên ngoài, toàn bộ đồ đạc phía trong hầu như chỉ một màu hồng. Những chiếc đồng hồ to nhỏ treo khắp nơi, cùng tích tắc nhảy kim như trêu tức những kẻ lười biếng. Có đến cả trăm cái đồng hồ đặt hỗn loạn như vậy trong phòng khách, một sự sắp xếp khéo léo của nghệ thuật, không hề có chút lộn xộn mà ngược lại gợi vẻ tinh tế. Bộ salon tròn màu chủ đạo, đặt giữa phòng khách cùng chiếc bàn thấp có vẻ không liên quan, toát lên sự đối nghịch rất hấp dẫn. *Cứ như nhà của công chúa hạt đậu.* Khanh tự nhủ khi đảo mắt nhìn quanh.

Từ trong nhà, bốn con chó nhỏ xíu lông xoăn tít giống Toy Puddles chạy từ đâu ra, vui vẻ quẩn lấy chân cô. Khanh hơi giật mình, theo phản xạ co một chân lên như vệt ngủ gật. Dù bốn con chó đều tỏ vẻ dễ thương đặc trưng của dòng chó cảnh, nhưng Khanh vẫn phải dè chừng trước đã. Ở đời chẳng biết thế nào mà lần, những thứ càng đẹp dễ thì lại càng có thể gây sát thương cao, kinh nghiệm sống đã dạy cô điều đó. An nhìn cô tủm tỉm cười. Cô gái giúp việc kéo bọn chó vào một phòng, nói với ra:

“Anh chị chuẩn bị nhanh nhé, rồi chút mình đi luôn.”

Trời Sài Gòn khi ráng chiều màu đỏ, Khanh và An đang ngồi trên taxi đến Seoul Garden. Bố Khanh từng nói chỉ ở Sài Gòn mới có được hoàng hôn như thế này. Từng áng mây lãnh đãng trôi nhẹ nhàng trên bầu trời, khép lại một ngày nhiều nắng. Mặt trời đỏ thắm chậm chậm biến mất ở chân trời, càng nhìn kỹ càng thấy khung cảnh chậm hơn. Mọi thứ rục rờ và sống động gợi nhắc đến hoàng hôn trong *Cuốn theo chiều gió*.

Ông Nam ngồi trong một phòng riêng. Khanh hơi giật mình khi mới nhìn thấy ông. Đó là một người đàn ông tuổi trung niên, có dáng người chắc chắn, cổ đeo một chiếc dây chuyền vàng to, cài trên đó cặp kính đen bản lớn. Đúng như dì Lam đã cảnh báo, ông ăn mặc khá đồng bóng với một chiếc sơ mi loè loẹt xanh đỏ, hai tai đeo khuyên kim cương sáng chói, mái tóc bóng lộn hất ngược về phía sau đầy chải chuốt. Nếu không phải vì giọng nói eo éo rất đặc trưng của một người đồng tính, có lẽ người mới gặp sẽ dễ tưởng nhầm rằng mình đang tiếp xúc với một gã xã hội đen Hồng Kông thập niên Tám mươi thế kỷ trước. Ông vui vẻ cất tiếng khi cả bọn bước vào:

“Thật là bất cần khi để các cháu một mình ở Sài Gòn với cái địa chỉ không rõ ràng đó. Lam sẽ cạo đầu chú mất!”

“Ai lại nỡ cạo bộ tóc đẹp thế kia chứ ạ. Và lại bọn cháu cũng chỉ phải chờ một chút, có thêm thời gian ngắm nghĩa Sài Gòn mà chú.” An cười. Nếu là một người khác nói thế này chắc chắn sẽ bị nghĩ là khách sáo, nhưng An có cách diễn đạt mọi thứ tự nhiên đến nỗi chẳng ai cảm thấy hoài nghi những điều thốt ra từ miệng cậu.

“Hai đứa cứ thoải mái như ở nhà nhé,” ông Nam cười vang “Bất cứ điều gì cần cứ hỏi người giúp việc của chú. Lam với chú rất thân nhau, nên hai đứa cũng như con cháu trong nhà vậy. Mà thôi, ăn trước đi đã. Mặt cháu xanh lét như ếch rồi!”

Khanh ngược qua khung cửa sổ bên cạnh. Hoàng hôn vẫn đỏ thắm một cách kỳ quái, bố cô thường nói bình minh là của tất cả mọi người, nhưng hoàng hôn thì chỉ dành riêng cho những ai đủ bình thản để ngắm nó.

Sài Gòn đêm đầy mê hoặc trong mắt Khanh và An. Dù đây không phải chuyến đi đầu của cô tới mảnh đất này, nhưng việc nhìn Nhà Thờ Đức Bà cổ kính im lìm bị cuộc sống hối hả hiện đại bao vây vẫn là một trải nghiệm đầy thú vị. Khanh thích thú vươn vai hít căng lồng ngực mùi dạ lan khắp

khu vườn của quán café. Chẳng là sau khi ăn uống vui vẻ, ông Nam đã hứng chí lái xe đưa hai đứa đi vòng quanh Sài Gòn và cuối cùng là ghé thăm người bạn thân của ông – chủ quán café *Ally*. Dù chưa gọi thức uống, nhưng khu vườn đầy mùi dạ lan bên trong tòa biệt thự kiểu Pháp giữa Sài Gòn đông đúc cũng đủ làm Khanh ngất ngây. Những bức tranh treo một cách hững hờ đầy nghệ thuật trên những khung nhỏ bằng gỗ đen, được chiếu bởi thứ ánh sáng đỏ của những ngọn đèn sát trần. Một khung kính to bên trên, những dòng nước nhỏ được bắn qua lại phía trên khiến cho những thực khách cảm giác mình là những con cá đang bơi trong thủy cung mộng ảo. Khanh càng ngắm càng cảm thấy đáng ra cô phải là một con cá. Một con cá thì sẽ chẳng phải suy nghĩ gì về cuộc đời, chỉ việc tung tăng bơi lội, tự do và thoải mái. Đen lắm thì bị làm thịt, ngay cả khi đó thì nó cũng giúp ích được cho đời.

“Nếu những ngày tới cháu không phải đi làm thì cam đoan một tuần sau cháu sẽ có thẻ VIP ở quán của chú!” An hứng khởi nói với người chủ quán café, lúc này đang ngồi cạnh cậu.

“Thế bọn cháu định làm gì?” Ông ta hỏi, không giấu được tò mò.

“An thì bận việc riêng nhưng cháu thì rảnh lắm. Cháu làm gì cũng được ạ.” Khanh cười trừ, đúng là trong đầu cô cũng chưa nghĩ ra gì khá khấm hơn.

“Này, hay là ông cho nó làm thêm ở đây luôn nhé? Bóng con bé sáng quá còn gì, lại ngoan.” Ông Nam xoay sang bạn mình.

“Không vấn đề, cháu thấy sao? Chỉ sợ cháu chê lương quá thấp thôi.” Ông chủ quán café cười cười.

“Nếu không có đề cử nào khác thì cháu xin nhận luôn giải này.” Khanh cũng bật cười, đùa câu đầu tiên từ khi hạ cánh xuống mảnh đất này. *Được làm ở một quán café có không gian đẹp như Ally thì tựa như tự thưởng cho mình niềm vui mỗi ngày vậy, cô tự nhủ.*

Buổi café diễn ra rôm rả. Chẳng ai trong bốn người phát hiện ra chàng thanh niên lạ mặt ngồi ở chiếc bàn trong góc gần họ. Trên tay anh nắm chặt bức ảnh của Khanh. Anh nhìn bức ảnh rồi nhìn Khanh, trên môi hơi hé nụ cười toan tính.

Khanh chọn phòng ngủ trên căn gác mái. Cô đã luôn ước ao có một căn phòng như thế này khi còn nhỏ, kiểu phòng mà nếu Peter Pan tình cờ ghé thăm thì có thể dễ dàng gõ cửa. Màn đêm đã bao trùm ô cửa sổ tròn tự khi nào, ánh sáng vàng từ chiếc đèn bàn hắt ra ấm cúng, khiến bóng tối bao quanh trở nên dễ chịu và êm ả. Có ngôi sao nào ngoài kia là của cô, có ngôi sao nào ngoài kia dành cho mỗi người? Nếu thật sự có một ngôi sao như thế, Khanh sẽ ước điều ước của riêng mình, rằng mẹ sẽ quay về, để cô không phải lang thang tìm kiếm niềm vui trong cuộc đời này nữa.

Chương 2: Mắt quý

Những buổi sáng tiếp theo ở Sài Gòn trở nên thú vị, Khanh và An đã bắt đầu thuộc được đường từ nhà ông Nam tới *Ally café*. Vì ông đang bận tối mắt với những cuộc họp liên tiếp nhau nên hai người được toàn quyền sử dụng xe cộ vẫn để không dưới sân với điều kiện phải chăm sóc cẩn thận. Nội thất căn nhà đã hết làm Khanh buồn cười. Mấy chú chó cảnh đáng yêu trong nhà cũng đã thôi “làm quen” với hai đứa. Chúng thường xuyên chạy quanh Khanh như một đám con lóc nhóc của bà mẹ đơn thân chân dài. An cũng đã tìm được một góc yên tĩnh nơi cậu có thể để laptop xuống và làm việc. Nói chung Khanh đã quen với mọi thứ và ngược lại, mọi thứ cũng đã có vẻ quen với cô.

Khanh đi làm ngay ngày hôm sau. An thi thoảng mới đến phụ còn thì lặn không sủi tăm, cậu bảo rằng có vài việc riêng cần giải quyết. Suy cho cùng, Khanh biết An vào Sài Gòn cả mùa hè cũng chỉ vì cô. Thật tình An chẳng mê một Demo như Khanh, nhưng chiều ý và bảo vệ Khanh thì An cứ làm như đó là bổn phận của cậu vậy.

“Không phải người yêu.” An lắc đầu mỉm cười đầy ẩn ý.

“Không phải người yêu thì cần gì bám theo như hình với bóng?” Chị nhân viên trong quán trêu hai người nhân một lần An đến đón Khanh.

“Em nợ cậu ấy nhiều tiền quá, cậu ấy phải theo dõi con nợ đó chị.” Khanh nói chen vào.

Thái độ úp mở đó càng khiến các nhân viên của quán cứ đinh ninh An phải là *gì đó* của Khanh. Khanh thường giả vờ cười cho những phỏng đoán vô căn cứ thêm tính hấp dẫn. Với cô, An chỉ là một người bạn thân thiết. Đôi khi, thế là đủ. Nếu bạn yêu luôn cả cậu bạn thân nhất, hẳn đời bạn phải rất u tối và ít lựa chọn. Tình bạn nếu có chút may mắn thì có thể trở thành tình yêu chứ tình yêu thì khó lắm mới có thể quay về tình bạn. Mạo hiểm

người bạn thân nhất của mình cho một tình cảm may rủi tất nhiên không phải ý kiến hay.

Trời bỗng hanh nóng như chiếc lò thiêu không lò nốt những sinh vật vô tội phía dưới. Hôm nay An không đến quán. Thời tiết thất thường, cũng chưa phải cuối tuần nên chỉ có vài ba người khách lác đác kiếm tìm khoảnh khắc nghỉ ngơi giữa những cung giờ làm việc. Khanh để ý đến anh chàng mặc gile bò ngồi ở góc quán. Hôm qua anh ta cũng có mặt, ngồi đúng góc đó, vẫn chiếc áo khoác ấy và laptop trước mặt. Cô có cảm giác đã thấy qua chàng thanh niên này ở đâu đó. Bất giác cô giật mình khi chạm phải ánh mắt thờ ơ của chàng trai nhìn ngược lại. Bị phát hiện, Khanh lúng túng, cố tỏ ra chỉ là vô tình. Có rất nhiều người bạn cứ ngỡ là quen lắm, suy cho cùng chỉ là gương mặt của họ quá phổ biến.

Một người đàn ông bước vào, thu hút ánh mắt của mọi nhân viên trong quán. Anh ta có dáng người thanh mảnh, gương mặt xương xương, chiếc áo khoác bóng với miếng da kẻ ca- rô ở cánh tay, khoá kéo hở ra viền cổ sơ-mi đỏ, chiếc quần âu vừa vặn cùng đôi giày da, đuôi mắt kéo dài một đường liner nửa vô ý, nửa cố tình. Đến Khanh còn chẳng mấy khi liner mắt, nhưng sự tự tin toát ra từ anh ta khiến mọi điều kỳ dị đều bỗng được dung hoà. Thay vào đó là vẻ chuyên nghiệp và khiếu thẩm mỹ đặc biệt của một người có lẽ đã quen với những ánh nhìn xét đoán.

Khi anh ta tiến lại gần, Khanh nhanh chóng nhận ra đó là Andre – chuyên viên trang điểm nổi tiếng nhất nhì thành phố. Anh nổi bật trong vai trò quản lý người mẫu vài năm gần đây, một nhà ảo thuật đưa rất nhiều cô gái vô danh trở nên nổi tiếng. Khanh từng xem vài show trình diễn của Andre trên tivi. Họ nói Andre có biệt danh là *Mắt quý*, một phần vì khả năng nhìn người đáng kinh ngạc, phần vì anh ta luôn liner viền mắt thành những đường dài kỳ quặc như cô đang nhìn thấy. Khanh chăm chú nhìn vào bàn tay phù thuỷ của Andre, bàn tay ấy nhỏ và thon như tay con gái, một chiếc nhẫn bạch kim sáng lên trên ngón trỏ. Những ngón tay gầy và thẳng

có thể khiến bất cứ cô gái nào cũng mong ước được sở hữu. Andre đảo mắt nhìn quanh quán như muốn tìm một góc hợp với mình rồi ngồi xuống một bàn gần cửa sổ, có vẻ đang chờ ai đó. Khu vực Andre ngồi thuộc dãy bàn mà Khanh phục vụ, nên mặc dù có chút gượng gạo, cô vẫn phải tiến về chỗ người khách đặc biệt.

Andre hỏi mà không ngược lên:

“Ông Hoàng có đây không em?”

“Dạ không thưa anh.” Khanh trả lời gọn lỏn khi nghe thấy tên ông chủ, không thêm thông tin gì.

Có lẽ ngạc nhiên bởi giọng nói Hà Nội giữa Sài Gòn, Andre ngẩng lên nhìn Khanh. Cô thoáng bối rối, quả thật Andre có đôi mắt rất kỳ lạ, sâu và xanh biếc – không biết đó là màu mắt gốc của anh hay hiệu quả của contact lens, nhưng nó như hút người ta vào một hố sâu không lối thoát. Khanh quay về hướng khác khi thấy mình đang có những tiếp xúc không cần thiết. Andre vừa giở quyển thực đơn vừa nói:

“Em là nhân viên mới ở đây à?”

“Vâng.” Khanh trả lời gượng gạo, đây là kiểu câu hỏi cô ghét nhất. Mới thì sao mà không mới thì sao chứ, cứ phải chứng tỏ mình là khách quen rành hết các nhân viên sao? Loại người tự cho rằng mình rất quan trọng này có thể dễ dàng bắt gặp ở khắp các quán.

“Em có khuôn mặt rất cá tính và đáng người hoàn hảo để trở thành người mẫu.”

Khanh thật sự bối rối trước cách nói của Andre. *Nếu đây là cách để anh cưa cẩm những cô gái trẻ, thì e rằng không có hiệu quả với cô.* Không phải lần đầu tiên cô nghe điều này, Lam đã từng nhiều lần nói điều tương tự như vậy, nhưng cách nói thẳng thừng và ánh nhìn không chút che giấu của người lạ khiến Khanh không biết nên phản ứng ra sao. Cô hít một hơi, mỉm cười:

“Cảm ơn anh. Em nghe thế nhiều lắm rồi ạ!”

Khanh hy vọng Andre hiểu là cô đang đùa, nhưng anh vẫn tiếp tục nhìn thẳng vào Khanh như để phân tích từng nét trên gương mặt của cô, giống một con sói đang đánh giá xem cần bao nhiêu bước để có thể tiếp cận con mồi trước mặt. Khi một người đàn ông có ánh nhìn trực diện như thế, thường chỉ có hai kiểu: hoặc anh ta là sở khanh đều giả, hoặc anh ta rất tự tin vào bản thân. Trong trường hợp này, Andre hẳn thuộc loại thứ hai, bởi tuy nhìn không chớp mắt, anh lại có vẻ điềm đạm chứ không hau háu. Khanh lúng túng:

“Anh dùng gì ạ?”

Như chợt nhận ra nhiệm vụ hiện tại của cô gái trước mặt, Andre dừng việc nhìn Khanh. Anh hơi ngả người xuống ghế, nói nhanh:

“Cho tôi một ly double espresso.”

Con người quái quỷ uống thứ đồ quỷ quái! Khanh tự nhủ trong lúc vào quầy bar đưa order. Trong góc quán, chàng trai lạ mặt ngồi lẳng lặng quan sát cả hai, đôi mắt anh nhú lại, *vị khách không mời* vừa xuất hiện khiến anh bất ngờ.

Chiều Sài Gòn chợt âm đạm khi cơn mưa bất ngờ ập xuống. Sài Gòn là như vậy, mưa không cần báo trước, tạnh cũng chẳng chờ ai, vì thế mới đi vào những câu hát nổi tiếng: *Em còn nhớ hay em đã quên, nhớ Sài Gòn mưa rồi chợt nắng*. Chẳng có ai ở thành phố này không biết điều đó, họ đều giấu trong người những chiếc ô nhỏ sẵn sàng đối đầu với sự dờ dờ ương ương của trời đất. Từng áng mây sẫm lại nhanh chóng như cảnh báo trước một cơn mưa dài. Dòng người vội vã rời công sở tỏa về các ngã, bình tĩnh như thể đã quá quen với những cơn mưa ướn ắt. Con đường chậm rãi đón từng hạt nước trong suốt rớt xuống từ trên cao, khung cảnh y hệt một bộ truyện tranh nào đó. Khanh rời quán khi hết ca, đứng trước cửa quán, bị tắc bởi cơn mưa to, cô băn khoăn không biết đi đâu. Sài Gòn bắt đầu buổi tối

một cách chậm rãi, những hàng quán căng bạt và sáng lên ánh đèn vàng vọt yếu ớt, mời gọi những thực khách bỗng chưa muốn về nhà. Khi cô định nhắc máy gọi điện cho An với hy vọng mong manh rằng cơn mưa có thể tạnh nhanh, thì một chiếc ô tô màu đen đỗ trước mặt, Andre hạ cửa kính, nói vọng ra:

“Em muốn đi nhờ không?”

Khanh thoáng bất ngờ:

“Không, cảm ơn anh.”

“Không cần quá đề phòng tôi. Tôi không phải người lạ, em có thể hỏi ông chủ của em về tôi. Thêm nữa, tôi không ăn thịt em. Tôi chỉ muốn nói chuyện với em một chút.”

Khanh khịt mũi, cố tránh ánh mắt căm dỗi của người đàn ông trước mặt.

“Nếu về chuyện trở thành người mẫu thì có lẽ không cần đâu anh, em thực sự không có hứng thú.”

Andre nhún vai:

“Cũng chưa biết được, đôi khi người ta không biết người ta cần gì cho đến khi điều đó thực sự đến. Quyền quyết định tất nhiên vẫn ở em. Nếu em tự tin mình không bị lay chuyển thì một cuộc nói chuyện cũng chẳng mất gì.”

Lúng túng nhìn Andre, sự thật, cô chẳng biết làm thế nào trước cơn mưa đang ngày một to hơn, và Andre nói cũng đúng. Khi cô vẫn đang bối rối thì Andre lại tiếp lời:

“Nếu em đang gọi bạn đến đón thì thật quá phiền cho người bạn của em khi phải di chuyển trong thời tiết này. Trời đang mưa to hơn đó, nếu không ngại tôi muốn mời em ăn tối, rồi đưa em về sau đó. Hoặc tôi có thể đưa em về luôn, nếu em muốn.”

Nghe đến hai từ “ăn tối”, bỗng dưng bụng Khanh sôi ùng ục. Dạ dày đã phản bội cô rất đúng lúc. Khanh nhắm mắt bước lên xe, đôi khi cô cũng muốn để cảm tính dẫn lối cho mình. Không hiểu sao cô cảm thấy Andre không phải là người xấu. Chiếc Mercedes đi chậm chậm trong cơn mưa. Với mẫu người như Andre, Khanh cứ tưởng anh sẽ lái xe vèo vèo giống trong phim hành động, nhưng không, Andre đi rất chậm rãi. Anh lái xe một tay, tay kia dựa vào thành cửa xe. Sự yên ả trong xe khiến khoảng cách giữa hai người lạ bỗng trở nên chật hẹp. Bây giờ Khanh mới có dịp liếc nhìn người đàn ông kỳ lạ này. Bộ râu quai nón được chăm sóc hoàn hảo thành một viền vừa đủ quanh mặt, không che khuất được sự thật rằng chủ nhân của nó còn khá trẻ. Mái tóc màu hung rối một cách tự nhiên, đôi mắt xanh với đuôi mắt kéo dài. Mũi thẳng và cao, khoé môi hơi trữu xuống im lìm... Những nét đẹp rất đơn giản, có chút gì đó bất cần. Tính sát thương của đàn ông mạnh nhất chính là cái vẻ hơi bất cần đó. Cô cá rằng bất cứ người mẫu trẻ nào cũng sẵn sàng sà vào lòng anh ngay khi có dịp. Andre bất chợt quay sang đúng lúc Khanh bắt đầu nghĩ đến đó:

“Tại sao em không thích nghề mẫu?”

Khanh im lặng, câu hỏi đơn giản lại đột nhiên làm cô bối rối. Cô đã từng trả lời điều này rất nhiều trước dì Lam, nhưng lại không biết phải xoay xử sao trước một người khác. Có lẽ cảm giác quá thân thuộc với Lam dễ dàng hơn thế này rất nhiều. Khi một người lạ hỏi bạn điều gì đó vào lần gặp đầu tiên, trong vô thức bạn sẽ coi đó là một bài kiểm tra, mối quan hệ giữa bạn và họ sẽ được quyết định ngay trong bài kiểm tra đó. Cân nhắc một chút, Khanh trả lời:

“Em cũng không rõ. Chỉ vì em cảm thấy đó không phải là một nghề mang nhiều tính sáng tạo, có cái gì đó đơn giản và... nhàm chán...” Khanh ngừng lại, thăm dò phản ứng của Andre.

Andre đoán được ý cô, bèn khoát tay:

“Em cứ nói tiếp đi. Tôi không ngắt lời phụ nữ.”

“Và em cũng không muốn mình làm một nghề chỉ có đứng tạo dáng để chụp ảnh rồi đi lại trên sân khấu theo những dáng nhất định. Chẳng ai muốn làm thứ nghề đó. Em muốn làm những thứ nhiều thử thách hơn.”

Andre vẫn lái chậm chậm, một lúc sau, anh nói:

“Ra vậy. Hầu hết những người không biết rõ về nghề này đều có suy nghĩ như em, cũng không trách được. Giống như khi người ta xem một trận bóng đá, cổ vũ và la hét: ‘Sút đi sút đi! Như vậy mà cũng sút ra ngoài được, không hiểu cầu thủ đá bóng hay xạ thủ bắn chim nữa!’ Nhưng khi bước vào sân và thật sự chạm vào quả bóng, đứng giữa một khoảng không được bao quanh bởi cả nghìn ánh mắt, giữa sức nóng như chảo lửa, giữa những âm thanh hỗn loạn, giữa ánh sáng và cả trăm máy quay, người ta mới biết để sút trái bóng đó trúng đích khó đến thế nào.”

Cách so sánh kỳ cục của Andre làm Khanh im lặng, cô còn chẳng hiểu anh ta muốn nói gì. Gì mà bóng đá với chim cò? Khanh không biết anh ta sinh ra ở đâu, vì người Sài Gòn không thường nói chuyện thế này. Họ muốn gì, họ sẽ nói thẳng ra ngay. Anh ta không có tính cách như vậy thì phải, tuy nhiên Khanh không dễ đầu hàng. Cô thủng thẳng:

“Nhưng anh có công nhận đó là thứ nghề không có nhiều sáng tạo với những tư thế lặp đi lặp lại, những kiểu cười đóng khung không?”

“Điều đó còn tùy thuộc vào khả năng đột phá của từng người mẫu. Mặc đồ rồi đi thì tất nhiên ai cũng làm được, sáng nào chúng ta chẳng phải mặc đồ ra đường. Bắt được cái thần của bộ trang phục mình đang mang trên người, thổi vào đó một linh hồn và sức sống mới là khó. Mỗi bộ trang phục cũng lại có những tiết tấu khác nhau, và người mẫu phải bắt được thứ tiết tấu đó, không khác gì một nghệ sĩ múa, nếu không chỉ là một manơcanh biết di chuyển.” Andre ngừng lại một chút trước khi nói tiếp: “Sự khác nhau đó tạo nên những cá nhân. Vì thế trong nghề người mẫu có những gương mặt nổi lên như sao băng rồi tắt lịm ngay sau đó, do có cái đẹp mà không có cái hồn. Lại có những người khổ luyện trên sàn catwalk nhiều

năm, giữ được tên tuổi của mình tồn tại trong môi trường khắc nghiệt số một này. Đó mới là đẳng cấp của một siêu mẫu.”

Khanh choáng váng trước đoạn diễn thuyết xuất sắc của Andre. Cô ấp úng, không biết nói gì để phản bác lại, giờ thì Khanh nhận ra mình đã sai khi bắt đầu cuộc tranh luận này. Andre dừng xe trước đèn đỏ, quay sang nhìn Khanh, giọng của anh hơi nhoè vào tiếng mưa từ cửa kính, nghe rất bình thản:

“Không cần quá cố gắng để phản bác, đương nhiên em không thể dễ dàng thắng tôi trong chủ đề này, bởi tôi là dân trong nghề, tôi đã có ưu thế ngay từ điểm khởi đầu. Tuy vậy, thực tình muốn nói với em, tôi có đôi mắt nhìn người khá tốt. Tôi có thể chắc chắn em sẽ trở thành một người mẫu rất tuyệt. Hãy thử đi. Phép thử có thể mang lại những kết quả đúng hoặc sai, nhưng cần thiết để tìm ra chính mình, đặc biệt là khi còn trẻ như em.”

Trong một cuộc nói chuyện mà dường như một người đọc hết suy nghĩ của người còn lại, mọi thứ trở nên dễ dàng. Khanh đã nhanh chóng thua cuộc. Không, chính xác là cô đã tự đầu hàng. Sức thuyết phục của Andre không đến từ nội dung của những điều đó, mà đến từ cách anh nói.

“Em có thể nghĩ về điều đó sau, còn bây giờ thì kiếm gì ăn cái đã. Tôi không còn nhiều thời gian.”

Sài Gòn chột lung linh với những ánh đèn rực rỡ từ khi nào. Khanh thoáng quên đi Demo, thoáng quên đi Hà Nội, thoáng quên đi rằng mình đã từng cứng đầu cãi lại Lam đến cả trăm lần đề nghị tương tự, quên hết những dự định của chính mình khi bước chân đến mảnh đất này. Qua cặp gương chiếu hậu, Andre nhìn Khanh, không chớp mắt. Đôi mắt như của quỷ... Chợt ngay khi ấy, tiếng chuông điện thoại như đánh thức Khanh, làm cô giật mình. Số của An hiện lên.

Giờ thì Khanh ngồi đối diện Andre. Thật sự cô cũng chưa hiểu lắm về việc hứng chí nhấn phím từ chối cuộc gọi và nhắn lại cho An cái SMS ngắn

cũn: "Mình đang có việc, đừng lo. Chút mình về!" rồi ngồi ăn ở đây là vì sao. Nhưng điều chắc chắn là những câu nói của Andre cứ xoay vòng trong đầu Khanh. Khác với Lam, cách Andre giải quyết vấn đề khá đơn giản. Anh đặt ra đó một bức tranh, phác vài nét thừa thớt, vấy vài màu sắc nhàn nhạt và rồi để Khanh tự cảm nhận. Dù chưa đến mức khiến cô thay đổi hoàn toàn tư tưởng, nhưng cũng một phần nào đó giúp Khanh có cái nhìn bớt khắt khe hơn với vấn đề mà anh muốn đề cập. Nhưng hiện tại, câu trả lời vẫn là không. Khanh thấy việc thích xem đá bóng và muốn trở thành cầu thủ vẫn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Cô không muốn buộc tội chính mình về việc quá dễ dãi với bản thân. Bước lên xe và đi ăn với một người lạ đã là quá đủ rồi.

Tuy vậy, khung cảnh tuyệt hảo cho bữa ăn tối khiến Khanh êm lòng trở lại. Những ô cửa to nhỏ sáng lên ánh vàng từ những chiếc đèn cũ kiểu Pháp treo trên tường. Không gian yên tĩnh đầy cổ điển với bếp lò sưởi đặt gần lối đi lát hoa. Andre tỏ ra thích thú với việc trời mưa làm nhà hàng bỗng thưa khách.

"Lâu lắm tôi mới có thể ăn ngon lành mà chẳng ai để ý." Anh nói một điều vốn dĩ kiêu ngạo theo cách hoàn toàn tự nhiên, khiến người ta không thể ghét được. Andre đang ăn một phần bít tết khổng lồ, cho Khanh ba tiếng cô cũng khó có thể ăn được một nửa. Anh sử dụng dao và đĩa rất khéo léo, không phải ai cũng có thể tự nhiên làm được như vậy. Nhìn đôi tay uyển chuyển đó, Khanh hình dung ra khi make up nó sẽ ra sao. Cô không thể phủ nhận Andre có một sức hút đặc biệt khiến những người đối diện bị thu hút ánh nhìn, Khanh không là ngoại lệ. Chàng trai này thoáng làm cô có cảm giác như đang trong vở kịch Lọ Lem và Hoàng tử, thứ cảm giác mà chỉ những giấc mơ về Demo mới có thể đem lại trước đây.

"Em đang nhìn tôi giống lúc chiều khi tôi mới thấy em lần đầu đó. Mà tôi lại không đẹp như em." Andre nói: "Ăn nhanh nhé, tôi chỉ còn ba mươi phút nữa thôi."

Khanh thoáng ngượng ngùng, cuộn một ít mì Ý vào đĩa.

“Chút nữa anh có việc bận?”

“Tám giờ tôi có một show diễn.” Vừa nói Andre vừa liếc nhìn đồng hồ, nhấp một ngụm bia rồi mân mê viền cốc. Như chợt nhớ một vấn đề gì đó, anh hỏi:

“Em có muốn đi cùng tôi không? Cũng là một dịp để em được nhìn thấy nhiều điều mới.”

Đến phiên Khanh giữ im lặng. Từ khi Andre xuất hiện, những chính kiến của cô cứ bị lung lay từng chút một. Cô thấy mình giống như đang xem một chương trình truyền hình thực tế. Bắt đầu từ ghét cay ghét đắng, rồi đến thấy cũng tạm tạm, dần dà cũng chấp nhận được, cuối cùng thấy hay, rồi chẳng mấy chốc sẽ cầm điện thoại lên nhắn tin bình chọn cho mà xem. Thay vì nói điều gì đó, Andre nhìn băng quơ loanh quanh, như thể không quan tâm đến sự dẫn dắt trong tâm trí người đối diện. Khanh nhẹ nhàng hít vào một hơi thật sâu. Rõ ràng là mọi thứ đang gây cho cô sự tò mò tuyệt đối.

“Em đồng ý, em cũng muốn xem.” Khanh mỉm cười.

Show thời trang diễn ra tại trung tâm thành phố. Andre đỗ xe, nhanh chóng bước vào theo đường riêng. Khanh ngược ngệu theo anh, cố gắng giữ một khoảng cách vừa đủ. Một cô gái như Khanh đi cạnh Andre hẳn là một chuyện đáng quan tâm bởi cô bất giác nhận ra, mọi người xung quanh hậu trường đều ngoái nhìn mình. Andre vẫn giữ nguyên gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào, thậm chí còn chẳng để mắt đến những người đi ngang qua cúi đầu chào. Nhiều người mẫu xinh xắn đang chờ trang điểm cũng lạng lẹ liếc mắt nhìn Khanh. Cô nhận ra rằng, không phải cứ sải chân ra sàn diễn sau cùng thì mới trở thành tâm điểm của sự chú ý, riêng việc đi cùng một người được mệnh danh “Mắt quý” như Andre đã có vẻ không phải việc bình thường rồi. Andre bảo cô cứ tự nhiên đi loanh quanh ngắm nghía trong lúc anh làm việc. Trong cánh gà nhộn nhịp những người mẫu

chạy qua lại, gào thét lên những câu vô nghĩa để tìm kiếm sự trợ giúp, những trợ lý hậu trường hốt hoảng như gà mẹ tìm con, loăng quăng với gương mặt nhể nhại mồ hôi.

“Cô là người mới của Andre?”

Khanh xoay qua phía giọng nói. Một cô gái trạc tuổi cô, mái tóc đen dài, khuôn mặt nhỏ nhắn và sắc xảo đang nhìn chăm chú vào cô, ánh mắt tò mò chiêm chọc. Cô gái có dáng người hoàn hảo, bộ ngực đầy đặn lộ ra từ chiếc áo lót mỏng. Nếu trở thành người mẫu tức là phải mặc như thế này đi lại trong một căn phòng không thiếu đàn ông, thì Khanh không chắc liệu điều đó có hợp với mình không.

“Không. Tôi chỉ là một người bạn.” Khanh đáp, có chút khó chịu với kiểu hỏi như thế này.

“Điều đó lại càng đáng ngạc nhiên, Andre vốn không có bạn.” Cô gái gật gù: “Cô tên gì?”

“Khanh.” Cô trả lời cụt ngủn, chẳng việc gì phải lịch sự với loại người khiếm nhã thế này.

“Quyên đứng đó làm gì vậy! Đi thay đồ ngay đi!” Một người trông có vẻ là phụ trách trang phục la lên khi thấy cô ta đứng nói chuyện.

“Em còn năm phút. Số ba bên trái.”

Khanh thở phào, cô cảm giác ngọt ngào với cách nhìn chăm chăm của Quyên. *Khi không thể lịch sự, tại sao người ta không tránh luôn mặt nhau đi, cô tự nhủ.*

“Tôi là Đỗ Hoàng Quyên. Nhớ đấy!” Quyên xoay lại nói trong lúc chạy cuống cuống vào phòng thay đồ.

Một cái tên hay, Khanh thầm nghĩ, nhưng nhớ cái gì? Show diễn có vẻ đã bắt đầu bên ngoài kia, cô nhận ra điều đó bởi tiếng vỗ tay không dứt và nhạc đã nổi lên. Nhanh chóng quên đi điều vừa rồi, Khanh không hề biết

rằng sau này Quyên sẽ trở thành một người gây ra nhiều biến cố trong cuộc sống của mình...

Mọi thứ bên ngoài gọn ghẽ và có chủ đích bao nhiêu, thì phía sau cánh gà lại càng hối hả và bộn bề bấy nhiêu. Có những người mẫu vài giây trước vừa vội vã hốt hoảng thay bộ trang phục được ai đó vứt cho, thì vài giây sau gương mặt đã lạnh lùng trở lại, sai chân ra sàn diễn. Những lời chỉ đạo ngắn gọn. Những gương mặt cau có. Những bước chân gấp gáp. Những bộ quần áo đẹp đẽ vắt hờ hững trên giá sắt. Ánh đèn lấp loáng mờ ảo hoà lẫn với tiếng nhạc catwalk đặc trưng.

Andre đứng khuất trong một góc riêng của phòng trang điểm. Đôi tay anh như múa lên với những dụng cụ make up. Trong một thoáng, Khanh sững sờ trước những động tác uyển chuyển ấy, cô thấy như mình bị cuốn theo bàn tay của “Mắt quỷ”. Cô khâm phục tài năng và cả sự tập trung cao độ của anh. Những động tác rất chuyên nghiệp và tốc độ cho thấy anh đã đạt tới đẳng cấp cao trong lĩnh vực make up. Andre đang thực hiện phong cách trang điểm ấn tượng đậm chất cổ điển. Màu son đậm, mái tóc đánh rối có chủ đích cùng đôi mắt to và lông mày cong, một hình ảnh gợi nhắc Pink những ngày đầu thành danh. Andre nhẹ nhàng vuốt từ má xuống cằm người mẫu trước mặt, anh dừng lại một chút, rồi vỗ hai tay vào nhau. Khoảnh khắc, Khanh thấy như có một chút bụi kim tuyến sáng rơi ra từ tay anh. Người mẫu đứng bật dậy. Khuôn mặt cô ta lạnh lùng một cách cuốn hút, mái tóc đổ vừa vắn xuống chiếc cằm thanh mảnh cùng ánh kim tuyến tôn lên vẻ quý phái. Ngay lập tức hai người bên cạnh đưa cô vào phòng thay đồ. Một phút sau, cô bước ra sân khấu trong bộ váy trắng được cắt xẻ khéo léo cùng những đường viền xanh thẫm ở eo. Những bước đi đầy chuyên nghiệp. Ánh sáng của máy ảnh bật lên không ngừng, chói lóa. *Thứ ánh sáng như thu hút hàng trăm nghìn con thiêu thân lao vào...*

Trong bóng tối, Khanh đứng sững lại trước tất cả những thứ như một bộ phim ngắn vừa xảy ra. Cô từng đi xem vài show thời trang cùng Lam, nhưng hôm nay hoàn toàn khác hẳn, cảm xúc khi ngồi ở hàng ghế khán giả

và cảm xúc khi đứng trong cánh gà như cách nhau hàng trăm cây số. Từng tế bào trong cô nhúc nhích, va đập lẫn nhau như một tai nạn ô tô hàng loạt. Chúng vùn vẩy, đòi hỏi được đáp ứng. Khanh thấy chân mình chông chênh, cô bị hút theo nhịp nhạc từ lúc nào, cơ thể bỗng vươn dậy từ giấc ngủ sâu, cử động một cách vô thức. Khanh cảm giác như mình là Alice, đang lạc vào một thế giới chưa từng hiện hữu, một *Wonderland* kỳ ảo.

“Hôm nay... cảm ơn anh.” Khanh nói trong lúc đóng cửa xe.

“Không có gì.” Andre nháy mắt, đưa cho Khanh tấm danh thiếp. “Nếu thay đổi quyết định thì gọi cho tôi. Chúc em ngủ ngon.”

Khanh mỉm cười gật đầu. Những thứ của buổi tối hôm nay cứ chạy nhảy trong đầu cô. Một ý nghĩ khi đã được gieo vào trí óc rồi thì sao chịu bỏ đi, nó dai dẳng bám trụ ở đó như một cây tầm gửi đáng ghét cố kiếm tìm chỗ đứng cho mình. Khi bước gần lại cửa nhà, Khanh lắc mạnh đầu, tự tát vào má mình, lẩm bẩm: “Nghĩ ngợi làm gì cho mệt... Điên rồi Khanh ơi. Tỉnh nào, tỉnh nào!”

Khi Khanh mở cửa vào, An ngồi ở sofa mãi mê xem tivi. Chân cậu bắt chéo như thể đang tập yoga, trong khi màn hình vẫn đang chiếu một bộ phim súng ống không liên quan. Khanh không bao giờ có thể ngồi được như vậy dù có cố thể nào đi chăng nữa.

“Bạn đi đâu giờ mới về vậy?” An hỏi.

“Phải kể sao?” Khanh cười trừ.

“Tuỳ thôi.” An gõ chiếc điều khiển tivi vào đầu cô đầy hăm dọa.

Ông Nam hôm nay ở lại công ty không về nhà. Cô gái giúp việc và mấy con chó đã đi ngủ. Chỉ có An và Khanh ở phòng khách mãi mê với câu chuyện về Mắt quý và chuyến đi buổi tối hôm nay của Khanh. Cô kể hết với An, có những người trong cuộc sống bạn chẳng thể giấu gì, hoặc chẳng muốn giấu gì. Chung quy ai cũng phải có một người như thế, nếu không

muốn uống thuốc an thần mỗi tối. Nếu bạn cưới một người mà mình không thể chia sẻ thì quả là ác mộng, bạn sẽ phải uống gấp đôi số thuốc an thần.

“Bạn thích anh ta à?” An chốt lại.

“Không! Liên quan gì?” Khanh giật lấy điều khiển gõ lại vào đầu An.

“Ái chà. Biết được đấy, những thứ không liên quan mới nguy hiểm. Chẳng phải mọi đôi lứa trên thế gian này đều bắt đầu từ những người xa lạ sao?” An cười.

Khanh im lặng. Đầu óc cô bây giờ trống không. Mọi thứ xảy ra hơi đột ngột. Có lẽ là cô đang chờ một lý do lớn hơn để có thể đưa ra quyết định chính xác cho việc này. Khanh mò lên phòng gác mái của mình, trùm chăn kín đầu. Cô nhớ dì Lam quá, nhắc máy gọi dì thì chuông báo bận. Cứ bận rộn suốt thôi, sao mà dì giống bố cô thế không biết. Mỗi lần cô gọi cho bố, cuộc nói chuyện luôn chỉ kéo dài chưa đến một phút bởi sự bận rộn của ông, đôi khi ông còn dập máy luôn vì đang giữa phim trường. *Chẳng biết bố còn nhớ có đứa con này không nữa?* Bất giác Khanh chột nhỏ một giọt nước mắt trong bóng tối vì cô đơn thoáng qua. Đâu phải riêng cô, ai mà chẳng cô đơn nhất lúc chỉ còn một mình. Ngay từ lần đầu tiên phải ở lại trực nhật trong giờ ra chơi, bạn đã biết dù có cố gắng thế nào, sẽ có những lúc trong cuộc đời bạn chỉ có một mình. Ngoài cửa sổ, những vì sao cũng đã bắt đầu thức giấc. *Những quân cờ domino đã đổ.*

Sài Gòn lại một ngày mưa, không to nhưng rả rích. Dù thế, hôm nay *Ally café* vẫn đông khách lạ lùng. May là nhân viên đến đủ, chứ nếu không chắc Khanh sẽ ngất mất. Cô vừa bận rộn với quán café vừa theo đuổi những ý nghĩ mông lung của riêng mình. Đêm hôm đó trước khi ngủ, Khanh cứ nghĩ rồi sáng tỉnh dậy cô sẽ quên hết, cuối cùng thì điều đó không xảy ra. Khanh không hiểu tại sao Andre lại khiến cô suy nghĩ đến thế. Chắc có lẽ vì anh chính là người đầu tiên trò chuyện nghiêm túc với cô về vấn đề này. Khanh ngược nhìn qua khung cửa sổ, trời mưa nhỏ, những giọt nước thỉnh thoảng

bập vào mấy chiếc ô ngoài sân kêu thành những tiếng kỳ cục. *Hôm trước, cũng mưa thế này...* Những ý nghĩ miên man cứ xoay vòng như vòng quay ngựa gỗ trong đầu Khanh. Cho đến khi cô chợt nhận ra tất cả mọi người đang to nhỏ với nhau. Ngược mắt về phía cửa, Khanh sững lại, cô có cảm giác như điều hoang đường nhất đang xảy ra trước mắt mình. Demo! Rõ ràng là Pi và Vũ đang ở rất gần Khanh!

Hai chàng trai nổi tiếng vừa mở cửa bước vào, dường như không mấy quan tâm tới sự xuýt xoa của đám người xung quanh. Dù không phải là cách một cái với tay, nhưng mà... rõ ràng là rất rất rất gần, chỉ ở ngay trước mặt cô. Andre và những chuyện xảy ra vài hôm nay làm cô bỏ quên Demo và kế hoạch xem liveshow của hai đứa. Dù trước mắt Khanh bây giờ, Pi của cô ở ngoài có vẻ gầy một tí. Anh mặc một chiếc áo khoác có mũ giản dị với quần bò và đôi sneaker đen. Giống y hệt như trên các bức poster, Pi có nụ cười rạng rỡ, lúc nào cũng như đang *high* lắm. Vũ mặc một chiếc áo ni đỏ vừa vặn, bên trong là sơ mi trắng cài kín cổ, trông hoàn toàn đối lập với chàng trai đi cạnh. Gương mặt anh lạnh băng, cảm giác như chắc chắn sẽ không cười trước bất cứ câu đùa nào. Vũ gây cho cô cảm giác rất quen thuộc, chắc có lẽ chỉ vì Khanh đã ngắm nhìn anh trên video nhiều quá mà thôi. Bên cạnh họ là hai người đàn ông cao lớn mặc vest đen, có thể dễ dàng đoán ra họ là vệ sĩ của Demo. Khanh lại bỗng thấy khoảng cách giữa cô và Demo vẫn xa lắm. Tự nhiên, cô lùi lại phía sau như bản năng, nhường chỗ cho sự náo nhiệt phía trước.

Đột nhiên, Khanh cảm thấy Vũ đang nhìn về phía cô, như hai người quen cũ tình cờ thấy nhau nơi phố đông. Đó là ánh mắt thay một lời chào. Khanh đỏ mặt, cô vừa lúng túng vừa thấy điều gì đó gờn gợn lên trong tim. Khi còn chưa định hình được mọi thứ đang xảy ra thì một trong hai người vệ sĩ tiến về phía quản lý quán nói rằng họ có hẹn và cần một phòng riêng.

Người quản lý đích thân dẫn họ vào trong. Khi cánh cửa đóng lại, không gian bên ngoài mới bớt râm ran. Khanh chắc chắn khi này Vũ đã nhìn thẳng về phía cô, cô không hề tưởng tượng ra điều đó, Khanh không điên đến

mức ngộ nhận. Khanh chỉ không biết vì sao anh lại nhìn vào cô theo cách ấy.

Một lúc sau, một người đàn ông đeo kính đen và đội mũ bước vào căn phòng của Demo. Trông anh ta cũng quen nốt. Trời ạ, không biết nào Khanh đã trở nên cá vàng, hay sự hoang tưởng khiến cho cô cảm giác mình đã gặp tất cả mọi người trên thế gian này.

Khanh trở về với căn gác mái của cô. An đi đâu vẫn chưa về. Ngoài trời đã bắt đầu tối từ khi nào. Thời khắc êm dịu quen thuộc. Mưa tạnh. Những đám mây đen đã dần tan hết, để lộ ra cả bầu trời lấp lánh. Khanh nhớ Hà Nội ghê gớm, cô nhìn qua cửa sổ gác mái. Nơi này gần bầu trời quá, làm những ngôi sao ngoài kia đang như sà xuống cùng cô chia sẻ nỗi cô đơn. Dấu sao, sự xuất hiện của Demo chiều nay cũng khiến Khanh thấy một ngày bỗng trở nên tuyệt vời hơn bao giờ hết. Còn điều gì sẽ tiếp diễn ngày mai thì chẳng ai dám chắc. Minh Nhật Những quân cờ Domino

Chương 3: Chỉ có gió mới biết điều bí mật

Những ánh nắng xuyên qua ô cửa đánh thức Khanh dậy. Đã chín giờ hơn. Hôm nay là ngày nghỉ của Khanh, cô cho phép mình ngủ nướng vừa đủ. Khanh vươn vai, thấy bên cạnh một khay đồ ăn: trứng tráng, thịt nguội, bánh mì nướng, sữa tươi, dưa chuột bao tử và một tờ giấy nhỏ. “Mình ra quán ngồi làm việc, bạn dậy ăn uống xong thì gọi mình.” An khiến Khanh đột nhiên cảm thấy mình trở thành một công chúa lười biếng được nuông chiều. Khanh nhảy vào toilet đánh răng quấy quá như một con mèo lười, rồi vừa thưởng thức bữa sáng ngon lành mà An để lại vừa bật tivi. Khanh không thường xem tivi, cô chỉ bật để đó, chủ yếu để không cảm thấy phải ở một mình. Máy con chó nhà ông Nam quanh quẩn bên cô, mắt cũng thao láo nhìn vào màn hình cứ như thể hiểu hết mớ ngôn ngữ thập cẩm của bộ phim điện ảnh đang chiếu. Điện thoại của cô đổ chuông. Số dì Lam!

“Dì! Cháu nhớ dì quá dì ơi, hôm trước cháu gọi dì mãi không được!”

“Khanh à, Chúc mừng cháu nhé! Dì không nghĩ là cháu lại thay đổi nhanh thế đâu! Chúc mừng cháu!”

Khanh chưng hửng, cốc sữa đang uống chút nữa thì sặc lên mũi.

“Chúc mừng gì thế ạ? Cháu chẳng hiểu gì cả.”

“Cháu cứ mở cửa ra đường dạo phố chút là hiểu ngay ấy mà! Thôi dì vào họp đây. Cháu lên báo xinh lắm! Bye. Muah!”

“Cộp”, tiếng điện thoại đập phủ phàng. Trời ạ, lại chuyện gì nữa đây? Sao giống như cô đang tham gia game show *Mỗi ngày một chuyện đau đầu* vậy? Khanh còn đang đắn ra chưa biết làm gì để giải tỏa thắc mắc thì chuông điện thoại lại reo vang. Ngày gì không biết nữa... Lần này là số ông Nam.

“Cô công chúa đã ngủ dậy rồi đấy à. Xem báo chưa?” Thứ giọng hơi điệu đà của ông Nam khiến Khanh bật cười. Những người đàn ông trung niên nói thứ giọng như vậy không phải là nhiều. Họ hẳn đã phải đi đến một quyết định lớn lao trong cuộc đời khi công bố cho cả xã hội rằng đời này họ nhất định không lấy vợ, tất nhiên điều đó thường đến sau khi sự nghiệp đã thành đạt dẫu dọi. Khi ấy, những lời bình phẩm sau lưng sẽ chẳng còn ý nghĩa gì với họ. Mãi theo đuổi những suy nghĩ, Khanh chợt giật mình về điều ông Nam vừa nói.

“Báo gì ạ? Xem gì cơ? Di Lam cũng vừa nhắc cái gì đó về báo chí mà cháu chẳng hiểu gì cả. Mọi người đang nói đến điều gì vậy?”

“Thế chưa biết sao, ảnh của cháu đã xuất hiện trên cả chục ngàn tờ tạp chí Siêu Mẫu khắp thành phố này rồi!”

Lần này thì Khanh đã sặc sỡ lên mũi thật. Cô lấy giấy ăn lau thật nhanh rồi la lên thất thanh:

“Á, cái gì vậy? Ảnh nào sao cháu chẳng biết gì cả!”

“Ôi, cháu không biết sao chú biết được. Con bé này kỳ lạ thật! Chú đặt báo định kỳ đó, tìm ở trước cửa xem.”

Rồi ông Nam lại cười vánh lên, chúc mừng mấy câu nữa rồi dập máy. Khanh cuống cuống chạy vòng quanh nhà, thấy tờ tạp chí trên lò vi sóng. Khanh vồ lấy tờ báo, lật lật giở giở, tim đập thình thịch. Quả thật, ảnh của cô được đăng đầy ba trang báo với dòng tít: *Stranger's winter*. Đây là một mớ ảnh chụp trộm rất tinh tế, người xem sẽ dễ lầm tưởng rằng series ảnh này được dựng trên concept đó. Những bức ảnh chụp Khanh từ lúc nào đến cô cũng không biết, *một người nào đó* đã nắm bắt hết những khoảnh khắc của cô: từ lúc làm ở *Ally café*, đến đi ăn, đi ngoài đường, đi bộ trên phố, đi ăn vặt... Y như phóng sự ảnh *Một ngày của sao* mà cô thường đọc trên báo! Những bức ảnh chụp hoặc sắc nét hoặc mờ ảo, nhưng đầy rung động và tuyệt đối tự nhiên. Phải nói đây là những bức ảnh... chụp trộm quá đẹp, đến sắp xếp lại có khi cũng không được. Phản ứng đầu tiên của cô là nhìn ngay

xuống tên tác giả. *Photographer: Long Flash. Model: Trịnh Thiếu Khanh.* Hai dòng in đậm lần nữa như cú sét đánh vào Khanh. *Long Flash* là nhân vật quái quỷ nào? Cô thật sự không hiểu chuyện gì đã xảy ra nữa. Tại sao một nhiếp ảnh gia lạ lại biết tên của cô? Cách duy nhất có vẻ sáng sủa là gọi cho An. Cậu ta luôn biết cách làm gì đó để thoát ra khỏi mớ rắc rối thường trực, hoặc ít nhất An đã từng gặp những rắc rối còn thậm tệ hơn. Điều đó an ủi Khanh chút đỉnh.

“Chỉ có gió mới biết điều bí mật.” An vừa ngó đi ngó lại những bức ảnh trên báo vừa che miệng cười. “Mà trông bạn cũng đẹp đấy chứ, sao mình chưa bao giờ nhận ra điều này nhỉ?”

“Không thể hiểu nổi, có vụ chụp ảnh trộm người ta như vậy nữa sao?!” Khanh phát điên lên, cô không quan tâm gì đến câu đùa của An. “Mình có thể kiện lũ này ra tòa và hưởng vài triệu đô phí tổn tinh thần không vậy!”

“Còn tùy vào mục đích của người chụp, mình không nghĩ đây là tình cờ.”

“Mình đến vỡ đầu vì khó hiểu mất. Hại não quá, não hại quá.”

An nói cậu sẽ gọi trực tiếp lên tạp chí, trình bày vấn đề và xin số nhiếp ảnh gia để giải quyết trực tiếp. Trong lúc An đang nhắc máy gọi điện thì Khanh vừa uống cốc chanh đá vừa nhìn vào tờ báo. Quả thật những bức ảnh được chụp rất đẹp. Những góc chụp tinh tế, lấy hết được những nét xinh xắn dễ thương trên gương mặt cô. Những bộ quần áo rất thường ngày của cô lên ảnh cũng thật lung linh và hợp với không gian. Những khoảnh khắc gió hất tung mái tóc Khanh lên khi cô đang dựa vào vai An sau xe... Đúng là chuyên nghiệp, như vậy mà cũng chụp được. Mà sao cô không hề hay biết gì? An đã lấy được số của Long Flash. Cậu quay sang ra hiệu cho Khanh giữ im lặng rồi bật loud-speaker. Một chất giọng khàn khàn vang lên từ đầu bên kia, kiểu giọng của những người ít nói:

“Alo.”

“Đây có phải số của anh Long?”

“Có lẽ vậy.” Nếu gã này không phải đang nói qua điện thoại, có lẽ Khanh sẽ nhảy xổ tới và tát cho đến khi mỏi tay. Không phải dạy hăn ta chụp ảnh đoàn hoành thì cũng phải có người dạy cho hăn cách nói chuyện chứ.

“Tôi là An, bạn của Khanh. Chắc hăn anh đã biết tôi gọi vì vấn đề gì rồi phải không?” An nói, giọng đầy tự tin. Có lẽ vì đã trải qua quá nhiều vấp ngã về chuyện tài chính, An luôn có thái độ tự tin kể cả với những người hơn tuổi mình.

Đầu giây bên kia dừng một lúc, rồi có tiếng húm hắng ho, giọng nói lại vang lên hơi đùa cợt.

“Cũng không hăn, cậu cứ nói thử xem. Xin lỗi, dạo này tôi đang bị ho.”

“Chúng tôi muốn kiện anh vì đã xâm phạm đời tư người khác. Anh không có quyền đăng những tấm ảnh đó lên khi chưa được sự cho phép của Khanh.”

“Vậy sao. Căng thẳng nhỉ.” Giọng nói của Long vẫn có gì đó hài hước. “Khanh có đó không?”

An quay sang Khanh, cô vừa gật đầu vừa ra dấu che miệng. Cô muốn xem người đàn ông kia sẽ nói gì.

“Có.” An trả lời.

“Vậy bảo với Khanh chiều nay khoảng bốn giờ gặp tôi. Tôi sẽ nhắn địa chỉ. Đừng lo, tôi không phải kiểu người hay gây khó khăn cho kẻ khác đâu. À, còn nữa,” anh ta nói thêm, có tiếng lục cục như vừa với lấy thứ gì đó. “Nếu có lần sau, thì tốt nhất cậu không nên làm bảo mẫu như thế, cứ để Khanh tự gọi điện.”

Nói rồi Long dập máy. An và Khanh nhìn nhau...

Ánh nắng Sài Gòn gay gắt đầy ngờ vực, chờ đợi những cơn gió thổi đến. Vì chỉ có gió mới biết điều bí mật.

Khanh cầm head-phone, ngồi nép vào lưng An. Hai đứa đến sớm hẳn để xem xét trước mọi thứ. Bây giờ thì mắt cô nhìn tất cả mọi người xung quanh đầy nghi hoặc, không thể chủ quan được, xem chừng sẽ có ai... giấu máy ảnh đâu đây! An thì cứ khúc khích cười.

“Đừng vui vẻ khi mình đang lo lắng thế này chứ!” Khanh dấm vào lưng cậu bạn một cái thật mạnh. “Bạn tốt quá nhỉ?!”

“Gì chứ chờ một người mẫu được dự đoán sẽ lên vùn vụt như bạn thì chẳng lý gì mà lo lắng cả.”

“Mình đang bực cái gã chụp ảnh kia. Làm gì có ai theo mình mấy ngày nay nhỉ?”

“Mình chịu, những kẻ có thể chụp được ảnh trong cái thành phố này thì nhiều lắm.” An nhún vai. “Nhưng hẳn ta hẳn không phải là hạt cát giữa đại dương, hạt đường trong lọ muối, củ chuối giữa rừng mơ như hàng trăm nghìn kẻ khác đâu. Hẳn không dở hơi chút nào, chắc chắn phải là người rất đặc biệt!”

“Sao bạn biết?”

“Bạn ngốc lắm. Được lên hẳn ba trang collection trong một tờ báo đình đám như Siêu Mẫu không chỉ là điều bất kì người mẫu nào cũng muốn, mà còn cả photographer! Nếu là ảnh street style bình thường, mỗi nhân vật được một tấm thì không nói làm gì. Đăng này là nguyên ba trang cho bạn. Chắc chắn Long Flash phải là người có tiếng trong giới nhiếp ảnh thì ảnh anh ta chụp một người lạ mới dễ dàng được lên trang thế này.”

An vừa dứt câu thì cánh cửa quán café bật mở. Hai người bước vào.

“Oh, đây là người thường đến *Ally café* ngồi mà,” Khanh lăm bắm, “Anh ta làm gì ở đây?”

Nhưng đến lúc người đi bên cạnh anh ta tiến lại gần, Khanh và An mới ngã ngửa. Vũ, thành viên của Demo tại sao cũng có mặt? Đi đâu cũng đụng mặt như oan gia ngõ hẹp vậy. Mà không phải oan gia, phải là duyên kỳ ngộ! Nhưng lúc này thì Vũ không phải mối quan tâm số một của Khanh. Cô chỉ muốn nhanh chóng làm rõ trắng đen đỏ tím với người đi cạnh anh. Hai chàng trai ngồi xuống ghế, *nếu vậy thì gã còn lại chắc chắn là Long*. Khanh đã bắt đầu hình dung được câu chuyện. Anh ta đưa tay ra, lịch sự:

“Rất tiếc đến hôm nay mới được ngồi nói chuyện với các em.”

“Em là An. Khanh thì chắc không phải giới thiệu với anh nữa rồi nhỉ?” Giọng An có chút mỉa mai.

“Tất nhiên. Còn đây là Vũ, cậu ấy là bạn thân tôi. Hôm nay đi cùng vì cũng có chút chuyện muốn nói...”

“Có phải anh hay đến *Ally café* không?” Khanh ngắt lời, cô đã hết kiên nhẫn.

Long mỉm cười:

“Đúng, chính là tôi. Không phải chỉ ở *Ally* mà còn rất nhiều nơi khác em đã từng đến. Tôi đã phải chụp hơn ba trăm shots mới chọn được vài kiểu đó. Chụp em cũng không hề đơn giản!”

“Tại sao anh đưa ảnh tôi lên báo?”

“Vì ảnh thì phải đưa lên báo, không lẽ đưa nó lên truyện tranh.” Long trả lời châm biếm. Không biết các lớp dạy nhiếp ảnh có dạy luôn khiếu hài hước cho anh ta không, nhưng Khanh thì thấy chỉ muốn đâm một cú thật mạnh vào mồm Long, khiến cho những chiếc răng lắp ló kia rụng xuống la tả, sau đó lấy máy ảnh chụp lại và đăng lên báo.

“Ý tôi là tại sao anh lại làm điều đó khi chưa hỏi ý người khác. Đáng ra anh phải được sự đồng ý của tôi mới đúng.” Khanh nói rành mạch.

Long Flash giữ nguyên nụ cười. Anh ta quay sang Vũ, nhún vai ra điều *tôi đã nói với cậu rồi mà*. Khanh bỗng liên tưởng ngay đến Andre, giữa hai

người có cái gì đó làm người khác phải nghĩ rằng họ rất giống nhau khi tiếp xúc. Nếu ở Andre là sự sâu sắc và bí hiểm thì ở Long là cái gì đó bình thản của một người từng trải.

“Tôi biết dù có hỏi thì chắc chắn em cũng không đồng ý. Đành tiền trăm hậu tấu vậy!”

“Anh lấy ở đâu cái quyền quyết định hộ người khác vậy?!” Khanh không kiềm chế được sự tức giận.

“Tôi lấy ở chỗ dì Lam của em!”

Khanh hoàn toàn choáng váng. Trong khoảnh khắc, cô thấy như máu dồn hết lên mặt đỏ bừng. *Dì Lam thật coi cô không ra cái thể thống cống rãnh gì nữa rồi!* Đến bản thân cô, dù đã bị Andre áp đảo, cũng chưa thể đưa ra quyết định cho chính mình, thế mà dì lại ngấm ngấm làm như thế này. Khanh cảm giác mình giống như một cô gái ngớ ngẩn giữ trinh tiết vài chục năm, rồi đến một ngày bật ngựa ra vì đã mất nó từ lúc còn đạp xe đi học. Sự uất ức dồn nén bấy lâu như bùng nổ. Bất chấp có Vũ của cô đang ngồi đây, Khanh đứng phắt dậy, quay lưng, bước thẳng ra khỏi quán. Mọi người nhìn theo ngỡ ngàng, chỉ có Long là vẫn như chẳng hề hấn gì, có lẽ anh cũng đã lường được tình huống này từ trước.

Những giọt nước mắt chỉ chực trào ra từ mắt Khanh, họng cô nghẹn đắng lại khó chịu. Khanh cảm giác cô bị coi thường, bị động hoàn toàn trước chuyện này. Đã không biết bao nhiêu lần cô từ chối dì. Và dì cũng đã nhiều lần hứa sẽ không ép cô. *Thế mà...* Khanh cảm thấy như một con rối bị dắt dây, chạy từ chỗ này sang chỗ khác trước một đám đông khán giả sáng khoái vỗ tay phía dưới. Sài Gòn gắt nắng làm Khanh càng bức bối. Một bàn tay chạm vào vai cô, Khanh ngay tức thì vung tay gạt ra.

“Để mình yên một lúc. Ok?”

Vừa dứt lời, Khanh hoảng hồn khi nhận ra đó là Vũ chứ không phải An như cô tưởng. Nhớ lại cú gạt có phần thô bạo của mình, Khanh quệt giọt nước mắt cuối cùng cũng đã chịu rơi:

“Em xin lỗi.”

Vũ gạt đầu, ra hiệu không có gì. Anh đưa cho cô tờ giấy ăn. Khanh cầm lấy tờ giấy, không biết nên lau nước mắt hay nên cất nó vào ví làm kỉ niệm, cô vừa nhận được giấy ăn từ thần tượng. Chợt Khanh cảm thấy cái lạnh như băng tuyết thường trực của Vũ đang tan ra trước mặt cô. Đây không phải là chàng trai của Demo, đây là một phiên bản khác của anh, đời thường hơn rất nhiều. Phiên bản có thể đi theo một cô gái như Khanh để an ủi.

“Em không nhận ra anh đúng không?” Vũ lên tiếng.

“Tất nhiên là em nhận ra anh rồi. Em nghĩ số người nhận ra anh ở thành phố này nhiều hơn số người không nhận ra đó.”

“Ý anh không phải vậy. Em thật sự không nhận ra là chúng ta đã gặp nhau rồi, phải không?” Vũ nheo mắt.

“Em đã gặp anh rồi? À đúng rồi, anh muốn nói tới hôm trước khi anh đến *Ally café*?”

“Không, trước đó nữa. Em đã gặp anh ở nhà anh. Vào ngày đầu tiên khi em vào Sài Gòn, lúc đó bọn em nhằm nhà.” Trong lúc đầu Khanh đang nhớ lại thì Vũ rút chiếc kính gọng to ra đeo lên mắt và vuốt rối tóc lên, “Giờ thì em nhớ ra chưa?”

Khanh không nói được câu gì, mồm chữ O, mắt cũng chữ O nốt. Vậy là không phải cô hoang tưởng. Cảm giác của Khanh về *những người nhìn quen quen* là có thật. Cô đã gặp cả Long và Vũ trước ngày hôm nay.

“Thôi hôm khác nói chuyện đó. Kiểm gì đó uống nhé, lúc này chúng ta đều chưa kịp dùng gì.” Vũ cười gượng gạo khi thấy Khanh vẫn bị đứng hình. Anh có vẻ không quen với việc cười trước mặt người lạ. Tuy vậy trong mắt Khanh thì đó đã là một nỗ lực lớn lao lắm rồi. Tất nhiên là cô gạt

đầu ngay, không phải vì đó là Vũ, mà vì cô tôn trọng việc một chàng trai có những cử chỉ như vậy với con gái. Đáng yêu!

Vì cơn bực tức của Khanh quá bức bối để mang thêm chiếc mũ bảo hiểm nặng trĩu nên hai người quyết định đi bộ. Vũ đội một chiếc mũ và đeo cặp kính to bự, sự thật nhìn lúc này anh chẳng có vẻ gì là một ngôi sao. Nếu không biết trước đây là ai, chắc chắn Khanh sẽ đi ngang qua Vũ mà không thèm ngoái lại. Sài Gòn lúc này như lò thiêu. Dù đường Huyền Trân hai bên là những cây đại thụ che chắn kỹ càng, nhưng những tia nắng vẫn bướng bỉnh len lỏi qua từng lớp lá chiếu xuống mặt đường.

“Nắng quá!” Vũ lại cười, chẳng giống với vẻ lạnh nhạt thường ngày.

“Em mới phải là người than. Sao không đi taxi?”

“Anh chán ngồi trên ô tô lắm rồi. Chẳng hưởng thụ được chút không khí tự nhiên nào, kể cả nắng mấy vẫn hơn kiểu mát của điều hòa.” Vũ chỉ tay về phía trước: “Vả lại cũng sắp đến nơi rồi.”

Kệ anh chứ, em có đi ô tô nhiều như anh đâu, nắng cháy da con gái nhà người ta, Khanh nhủ thầm trong đầu. May thay quán café đã hiện ra ngay trước mặt. Đó là một quán café sách khá rộng rãi, một cái tủ to sát tường với hàng chõng sách và truyện tranh, cũ có, mới có. Những chiếc đèn trần thả xuống trên đầu thành từng góc sáng nhỏ nhắn. Quán khá vắng, đây đó các thực khách vừa đọc sách vừa uống café trong không gian yên tĩnh. Đường như đã khá quen thuộc với quán, Vũ tự chọn cho hai đứa một cái bàn ở trong cùng. Khanh gọi mocha, đó là thứ café cô thích nhất. Vũ nói cho anh một ly tương tự.

“Anh cũng uống mocha à? Em tưởng bọn anh sẽ không uống các thứ nước có màu thế này?”

“Thế không lẽ cả đời anh chỉ uống nước lọc và soda thôi sao, café giảm stress đáng kể mà.”

“Stress?” Khanh tò mò. “Anh cũng stress sao?”

“Có chứ. Em tưởng anh là gì vậy?” Vũ nhăn trán. Anh có thói quen vừa nói vừa đưa tay qua lại trên mặt bàn. Khanh không biết đó là thói quen của những người chơi piano, hay đơn thuần anh ta chỉ đang cố kiếm một thứ gì đó để chen vào giữa những câu nói. “Anh cũng chỉ là người thôi. Lúc trước là học hành, sau này là công việc, lúc nào mà người ta chẳng đau đầu về một chuyện gì đó. Anh biết quán này từ lâu lắm rồi, thi thoảng anh vẫn đến đây, đọc sách và uống café một mình.”

“Trước anh học gì mà stress vậy? Kể em nghe.” Khanh chống tay lên cằm.

“Anh nhớ có một lần, vào năm lớp mười thì phải. Anh thích học văn và còn rất muốn đi thi học sinh giỏi Văn. Nhưng năm đấy anh chỉ là một cậu học sinh nhút nhát, sợ mình thi trượt sẽ xấu hổ trước bạn bè nên không dám đăng ký. Bố mẹ khuyên thế nào anh cũng chỉ lắc đầu.” Vũ dừng lại một chút, như là nhấm nháp quá khứ. Anh nhắc cốc café lên rất chậm, từng ngón tay đan một cách kỹ càng vào chiếc quai, một người như thế trong quá khứ hẳn chưa từng làm vỡ thứ đồ sứ nào. “Rồi khi cô giáo chủ nhiệm thông báo danh sách những bạn tham gia kỳ thi học sinh giỏi Văn thì trong đó có anh.”

“Cũng tương tự như em nhỉ? Có những người luôn thích sắp xếp cuộc sống của người khác.” Khanh thở dài. Tuy cô không hình dung nổi khi Vũ là một người nhút nhát sẽ thế nào. Anh luôn xuất hiện trước mọi người bằng một vẻ tự tin và lạnh lùng.

“Em có biết anh đã làm gì không?” Vũ nhìn cô.

“Anh đã phản ứng như em khi này?” Khanh ngượng ngập đoán mò.

Vũ bật cười:

“Không. Nếu vậy thì đâu còn chuyện gì để kể. Anh chỉ giả vờ không có chuyện gì và đi thi như chính anh là người đã tự đăng ký.”

“Em... vẫn chưa hiểu.” Khanh nheo mắt, cô luôn cảm thấy mình dần dần khi nói ra câu này.

“Chưa hiểu tại sao lần đấy anh lại stress hay tại sao anh làm như thế?”

“Cả hai.”

“Anh tự trách bản thân rằng tại sao mọi người có thể đặt niềm tin vào mình, còn chính mình thì lại không thể.” Khanh chờ Vũ nói tiếp gì đó, nhưng không có gì. Có lẽ đó là một câu trả lời cho cả hai câu hỏi. Khanh im lặng. Có điều gì đó khiến cô thấy lòng nhoi nhói. Đúng, Andre, dì Lam, ông Nam, An, Long Flash và rất nhiều người khác đều tin vào cô, đều cho rằng cô có thể làm được, còn làm tốt. Vậy điều gì đang cản chân Khanh, cô không bước tiếp bởi sự sợ hãi, hay chỉ bởi cô không tin vào chính mình? *Có phải lâu nay mình vẫn dùng những lý do khác để nguy biện cho sự thật này không?*

“Thế anh đi thi vì cô giáo đã tin tưởng vào anh?” Khanh chấm dứt khoảng lặng kéo dài.

“Không.” Vũ lắc đầu. “Anh đi thi vì anh thích đi. Thế thôi.”

Khanh vẫn giữ đôi mắt mình nhìn vào Vũ. Ánh nắng chiếu qua khe cửa vào bàn nơi hai người ngồi, như một ánh đèn follow hoàn hảo. Cô định nói gì đó rồi bỗng thấy không cần thiết. Khanh phát hiện ra đối diện mình bây giờ hoàn toàn không phải là Vũ mà Khanh từng biết. Là anh mà cũng không phải là anh. Đôi mắt không contact lens trở nên đầy sức sống. Khoé miệng luôn nở sẵn nụ cười. Những cử chỉ tự nhiên không vương chút lạnh lùng thường thấy. Trước mặt Khanh bây giờ không phải là ngôi sao mà cô vẫn thường mơ ước được gặp, không còn là một ngôi sao xa xăm nào đó cô vẫn thường tưởng tượng đến, mà như một người bạn. Cô cảm động vì điều đó. Kể cả những siêu sao cũng đều có góc nào đó bên trong là những người bình thường.

“Long là bạn thân của anh. Nếu không tính Pi thì Long là người anh thân nhất. Long đã nâng đỡ bọn anh từ những ngày đầu tiên bước chân vào

showbiz, quan trọng hơn hết, anh ấy là người trọng tình cảm. Anh ấy không thiếu những hợp đồng quảng cáo lớn, nhưng luôn ưu tiên cho những người mà anh có thâm tình, một trong những người đó là dì em. Dì Lam đã nhờ Long, và Long lại nhờ bọn anh đưa em ra giới thiệu trong liveshow sắp tới. Sau series ảnh vừa rồi thì anh nghĩ đây quả là một đề nghị thú vị. Bản thân Pi và anh cũng rất hứng thú muốn em tham gia vào chương trình.”

“Trời ơi, cứ làm như em là linh vật của bọn anh không bằng, liveshow của bọn anh thì em có mặt làm gì chứ?” Khanh thốt lên, thực ra ngay sau khi nói, cô không tin vào tai mình. Đến xem liveshow của Demo chính là mục đích vào Sài Gòn của cô. Còn được tham gia cùng? Cô chưa bao giờ nghĩ xa đến thế!

Thấy Khanh ngỡ ngàng bởi điều mình vừa nói ra, Vũ khoát tay:

“Em có nhiều thời gian để cân nhắc. Đừng vội vàng nghĩ rằng mình bị áp đặt. Lần này không còn là tiền trăm hậu tấu nữa, đây là một lời đề nghị, em có quyền quyết định.” Rồi xem chừng như chưa thuyết phục với chính những gì mình vừa nói, Vũ đưa tay chạm vào tai. “Thôi, để anh đưa em ra chỗ này, thú vị lắm.”

Lúc này Khanh ngồi cạnh Vũ trên taxi, cô thấy cơn nóng giận trong mình đã hoàn toàn tan biến. Những tia nắng đã hiền hoà hơn so với lúc sáng khi cô bước ra khỏi nhà. Khanh nhìn thẳng. Những con đường phía trước vụt trôi. Không biết cô ngộ nhận hay không nhưng chỉ qua một lần trò chuyện, cô cảm thấy Vũ thật giống người cô vẫn chờ, người cô vẫn muốn trong cuộc sống này. Không phải là yêu, chỉ đơn thuần như một trò chơi dẹt dàng.

Hai người ngồi ở Nhà hát lớn của thành phố. Sài Gòn chạng vạng tối. Những cơn gió chiều mùa hạ còn giữ trong mình tí hanh nóng sớm trưa. Từ hướng Khanh ngồi, nơi đây trông đầy khác lạ. Những con người trên đường phố không còn hối hả. Những ánh đèn cũng không còn rực rỡ nữa, mà nhẹ

nhà, thân thơ. Bản thân thời tiết là một thứ ngôn ngữ hữu hình của tạo hoá. Đôi khi nó như muốn nói với bạn rằng bạn đang được yêu, bạn xứng đáng được hạnh phúc. Đôi khi nó lại muốn nói với bạn rằng: *You're fucked, bạn sẽ có một ngày tồi tệ nhất trong lịch sử.* Chỉ cảm nhận không khí thôi đã có thể dự đoán được hôm nay bạn có trúng độc đặc hay không. Thực ra, phần lớn là không. Không gian trong vắt khiến Khanh muốn hít một hơi thật sâu, mỗi lần như vậy cô như thấy mình lớn lên một chút.

“Không phải ngồi ở bậc thềm nào của Nhà hát lớn cũng có cảm giác thế này đâu.” Vũ nói với cô. “Phải là bậc thềm thứ bảy.”

“Tại sao thế?” Khanh nheo mắt.

“Không có lý do gì đặc biệt. Chỉ vì nó là bậc thềm số bảy thôi!”

Khanh mỉm cười trước lời giải thích không đâu ra đâu của Vũ, đó là kiểu nói chuyện của một người đặc biệt thông minh hoặc cực kỳ điên độn, mà Khanh thì không nghĩ Vũ có chỉ số IQ thấp hơn 120. Đôi khi ngồi cạnh những người thế này khiến cô thấy dễ chịu. Hai người cứ ngồi đó cả buổi tối, hít thở không khí trong lành, chẳng ai nói câu gì. Những phiến muện tạm trôi theo những cơn gió thổi ngang qua thành phố, kiếm tìm một nơi khác để gửi gắm nỗi nhớ thương. Đâu thể cứ buồn chuyện gì mãi cả đời được.

Khanh ngồi trong phòng trang điểm của studio Andre Nguyễn, mọi người xung quanh tất bật với những công việc riêng. Sau khi gọi điện và trách móc dì Lam về những việc đã xảy ra, đồng thời nghe những lời xin lỗi rồi rút từ dì về việc đã khiến Khanh vô cùng khó xử, cô thấy dễ chịu hơn chút ít. Cuối cùng thì Khanh cũng bị thuyết phục bởi những gì xảy ra quanh mình thời gian gần đây. Cô nhận lời đóng shot quảng cáo cho công ty của ông Nam, người trang điểm sẽ là Andre. Khi nghe cú điện thoại của cô, giọng Andre đã thể hiện sự vui mừng, mặc dù Khanh không tưởng tượng liệu một con người như anh khi cười thì trông sẽ ra sao. Tạo hoá ban cho

mỗi người một thế mạnh và chắc chắn ưu điểm của Andre không phải là cười. Anh giống một con mèo, nghiêm túc và kiêu ngạo. Một con mèo mà cười thì trông sẽ ra sao?

Khanh xin nghỉ ở *Ally café*, dù cảm thấy có lỗi với ông Hoàng nhưng cô cũng không còn lựa chọn khác. Chính thức đặt một chân vào giới người mẫu từ khi nhận hợp đồng này, Khanh vẫn thấy như mình đang nhảy múa trong cuộc chơi của người khác. Chênh vênh như chưa chạm đất, có một thoáng Khanh đã có cảm tưởng cô là một miếng bánh ngọt, miếng bánh ngọt đang được bày trên một chiếc đĩa sứ trắng bắt mắt. Ai cũng muốn có một phần riêng, họ giành giật chiếc đĩa về phía mình theo những cách khác nhau, chậm rãi có, thô bạo có. Liệu khi đã ngán với thứ đồ ngọt dễ thèm chóng chán đó, họ có chùi mép và quăng đĩa bánh sang một bên?

Andre bất ngờ bước vào làm Khanh giật nảy mình, dòng suy nghĩ đứt đoạn thành những vẩn vơ hiện rõ trên đôi mắt cô. Vẫn với vẻ mặt lạnh lùng ấy, Andre đặt chiếc túi đựng đồ trang điểm xuống ghế. Nhiều lúc nhìn Andre, Khanh như muốn dùng hai tay ghì thật chặt vào mặt anh cho bung mớ suy nghĩ bên trong ra. Những con người càng giấu cảm xúc của mình bao nhiêu, thì thực ra lại càng sợ bị tổn thương bấy nhiêu.

Andre nhìn quanh phòng. Mọi người hiểu ý anh, vội bước ra ngoài. Anh ra hiệu cho Khanh ngồi thẳng người và thả lỏng. Khanh làm theo từng lời anh nói. Khanh nhớ lại lần trước khi ở cạnh Andre, cô đã có cảm giác mình là Lọ Lem. Lúc này cũng thế... Cô đang chờ Ông tiên đến vẩy cây đũa thần vào mình để hoá thành một phiên bản đẹp đẽ hơn, rực rỡ hơn. Khanh cảm nhận được thái độ nâng niu từng milimet da trên mặt cô của Andre. Khanh nhìn anh trong gương, đôi mắt Andre với viền liner đen quen thuộc, nửa huyền bí nửa ma quái. Đường viền liner vừa có chủ đích vừa như vô tình khiến người khác cứ phải chú ý vào. Đôi mắt rất lạ, long lanh như chứa cả một biển nước trong đó, chỉ cần một chút sơ hở sẽ tuôn ra. Đôi mắt của những người đa cảm.

Andre make-up cẩn trọng, nhưng rất nhanh. Bàn tay anh thoắt thoắt với những động tác có lẽ đã thành thói quen. Một thoáng khi Khanh nhắm lại để Andre đánh mắt, cô cảm nhận được từng hơi thở của anh phả vào sau gáy mình, mạnh mẽ và gấp gáp. Khanh như chìm đi, nếu có thể ngả xuống và ngủ ngay bây giờ, chắc cô sẽ làm. Nhưng Andre đã chạm nhẹ vào vai Khanh, ra hiệu mọi thứ đã xong. Những gì Khanh có thể thốt ra sau đó khi mở mắt chỉ là vài tiếng “*Em đây sao...*” nhỏ nhoi trong cổ. Khanh lúc này mới hiểu ra cảm giác của chú vịt con xấu xí phát hiện bản thân là thiên nga. *Mình trong gương đấy ư?* Khanh tự hỏi lần nữa. Màu mắt xanh nâu làm gương mặt Khanh trông hài hoà lại. Má hồng nhạt và môi son bóng cam như cuộc dạo chơi thong thả trên gương mặt thanh tú. Mái tóc được tết gọn lại và búi thành một búi nhỏ phía sau. Khanh ngắm bản thân không chớp mắt, tự thấy mình quyến rũ đến kỳ lạ dù Andre trang điểm cho cô rất nhẹ nhàng, chỉ làm tôn lên vẻ đẹp vốn dĩ của Khanh chứ chẳng hề dùng kỹ xảo cao siêu nào. Anh đã hoàn toàn bắt được cái thần của Khanh. Andre đứng phía sau, cúi xuống ngang đầu Khanh, vừa nhìn vào gương vừa nói:

“Tôi chỉ có thể giúp em như thế này, còn đi xa đến đâu là tùy thuộc vào bản thân em.”

Những lời thì thầm vào tai dường như làm Khanh vừa bị mê hoặc, vừa sợ hãi. Mọi thứ lại trở nên mờ mịt và xa lạ, cô chưa sẵn sàng cho điều này. Khanh chực muốn vùng chạy, muốn trở lại căn phòng gác mái an toàn, nơi không có ai ngoài những vì sao ở cạnh cô. Bỗng Khanh nhớ lại những lời của Vũ hôm trước, nhớ lại vẻ mặt của An trên chuyến bay đầy dự cảm, nhớ lại dì Lam và cả Long Flash. Những con người, ánh mắt... đều khác nhau, nhưng đều có chung niềm tin dành cho cô. Khanh nhắm mắt lại. Ngay khi thấy siêu mẫu mà Andre từng trang điểm sải bước ra sàn diễn đêm trước đó, cô đã nhận ra đây chính là đam mê và khát khao của mình. Từ tiềm thức của Khanh bật lên thứ gì đó mạnh mẽ và ượng ượng. Cô đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt Andre:

“Em cũng sẽ chẳng cho anh giúp em đâu. Hãy để em đi từ đây.”

An bước vào, cậu đã có mặt từ lúc nào, huyết sáo khi nhìn thấy Khanh, có tí ngỡ ngàng bởi sự thay đổi của cô bạn. Andre đã châm một điếu thuốc, đưa chìa khóa cho Khanh:

“Khoảng hai mươi phút nữa stylist của tôi sẽ lên. Tôi ra ngoài rồi về ngay, nên em cứ ở đây chờ. Bên trái đằng kia là phòng riêng của tôi, trong đó có giường, em có thể vào nghỉ nếu muốn.”

Khanh gật đầu. Cô luôn có một cảm giác choáng ngợp trước kiểu nói nhanh hơi mang tính mệnh lệnh của Andre dù đây không phải lần đầu tiếp xúc.

“An, tôi có việc muốn nhờ cậu.” Andre chột vổ vai An.

An tròn mắt bất ngờ nhưng cũng gật đầu. Xoay qua Khanh, thấy vẻ mặt khó hiểu của cô, An giơ ngón cái lên ra hiệu mọi thứ vẫn ổn rồi leo đèo bước theo sau Andre về phía cửa. Khanh đứng nhìn bóng cả hai khuất sau tấm cửa kính rồi mới lẳng lặng bước vào trong...

An tỏ ra bình thường, dù từ lúc lên xe đến giờ Andre chẳng nói với cậu một câu. Miệng lẩm bẩm hát theo một ca khúc đồng quê đang phát trên đài FM, cậu dán mắt nhìn ra bên ngoài. Andre chỉ chăm chú lái xe, một tay vẫn gác ngoài cửa hờ hững.

“Đây là đường ra sân bay đúng không anh.” An buột miệng hỏi khi có cảm giác quen thuộc về cung đường mà chiếc xe đang chạy.

“Ừm,” Andre gật đầu. “Chúng ta đang ra sân bay.”

“Chúng ta đi đón ai sao?” An đổi hướng xoay qua nhìn Andre thắc mắc.

Andre một tay chống cằm, một tay giữ vô lăng xe. Dù chắc chắn đã nghe rõ câu hỏi của An nhưng anh vẫn giữ im lặng. Một lúc sau Andre mới gật đầu. “*Phản ứng chậm như trẻ tự kỷ...*” An nghĩ thầm. Andre nhìn đồng hồ rồi trả lời:

“Chúng ta đi đón bố của Khanh.”

Khanh mở khóa bước vào phòng. Căn phòng này có lẽ Andre dùng để nghỉ khi làm ở studio. Chỉ có một chiếc đệm rất to ở góc, một chiếc máy tính với màn hình khá to đặt cạnh nhau, một chiếc tủ lạnh nhỏ, bên trên là một giá đựng đĩa nhạc và phim. Khanh bật một album nhạc jazz để ngay ngoài Desktop của máy rồi mở tủ lạnh ra, bên trong chứa đầy... snack và sữa. Khanh tò mò ngó vào giá đĩa, đủ những phim trên trời dưới đất mà Khanh chưa nghe qua tên bao giờ, có thể thấy rõ gu nghệ thuật của Andre tương đối khác người. Khắp bốn mặt tường của căn phòng nhỏ là vô số bức ảnh và các trang báo cắt ra từ tạp chí, nhiều người mẫu nổi tiếng trong và ngoài nước, nhiều show diễn tại Châu Âu với những tên tuổi thời trang đình đám. Có lẽ đây là những người mẫu mà Andre từng trang điểm, những show diễn và những đất nước mà anh từng đến. Bỗng Khanh cảm thấy khâm phục chàng trai trẻ tuổi. Anh đã áp đặt được vị trí của mình lên những người cùng làm việc, đủ để không ai có thể phủ nhận tài năng của mình. Cô không cho rằng có mối quan hệ nào rõ rệt giữa năng lực và tuổi tác, nhưng nếu may mắn có cả thiên khiếu bẩm sinh, đôi khi không cần nhiều khổ luyện, bạn cũng có thể thành công rất sớm. Chỉ có điều, thành công liệu có phải tất cả của một đời người, khi mà chẳng có ai có thể sống mãi với nó?

Khanh ngả người xuống đệm, nhìn băng quơ sang bên cạnh, ngay gần chỗ cô nằm là một bức ảnh khác những bức còn lại. Ảnh chụp từ phía sau một cô gái đang bước đi về đồng cỏ bát ngát xanh mướt phía trước. Ở dưới có một dòng chữ nhỏ được viết tay: “*Em chỉ như một cơn gió lướt qua bầu trời của tôi...*” Khanh lẩm bẩm đọc lại. Đây là chữ của Andre ư? Cô gái này là ai?

Chợt bên ngoài có tiếng ồn ào. Khanh tò mò mở cửa ra, không phải Andre đã về và mang theo một con thỏ bông một mét chứ? Cánh cửa vừa mở ra, bất ngờ Khanh bị một cái tát như trời giáng. Khanh ngã xuống

choáng váng, cái tát mạnh và phũ phàng khiến cho cô cảm thấy mặt đất phía dưới sụt xuống. Khanh ôm mặt, lùi lại phía sau theo bản năng. Sau phút ngỡ ngàng, Khanh nhận ra người vừa tát mình là Quyên – người cô đã gặp trong lần đầu đi với Andre.

Chương 4: Giữa tất cả

Khanh ngồi dựa vào tủ lạnh, nước mắt ướt đầm làm nhoè phần trên mặt. Cô lấy tay gạt đi những giọt nước mắt mặn chát, không phải chỉ vì cái tát nổ đom đóm mắt bất ngờ của Quyên mà còn vì những lời lẽ Quyên dùng cho Khanh quá nặng nề với một người chỉ gặp nhau mới hai lần. Tuy không muốn, nhưng thái độ và những gì Quyên nói cứ chạy vòng vèo mãi trong đầu Khanh.

“Con khốn. Nếu có bản lĩnh thì hãy tự bước đi, đừng có dựa vào người khác mà làm trò cướp hàng của nhau.” Quyên hét thẳng vào Khanh sau cái tát.

“Tôi không hiểu cô nói gì.” Khanh chưa hết bàng hoàng, đặt hai bàn tay lên bên má còn nóng rát.

“Mày đã cướp hợp đồng quảng cáo mà khó khăn lắm tao mới giành được.” Quyên ngừng lại một chút như để lấy hơi. “Chừng đó đủ để nhận cái tát này chưa?”

Vừa nói đến đó Quyên như chực xông vào Khanh tiếp, nhưng Khanh đã tiến lên một bước, đứng sát hơn lại. Dù vẫn đang trong tâm trạng ngỡ ngàng, cô cũng không cho phép mình lùi xuống nữa. Cô không đánh lại Quyên, mà chỉ muốn cho Quyên hiểu mình không sợ cô ta.

“Cô nói gì?” Khanh mở to mắt ngờ vực. “Tôi giật hợp đồng quảng cáo gì của cô?”

“Quảng cáo mà mày chuẩn bị quay!” Quyên đẩy Khanh vào phòng và đóng cửa lại, mặc cho mọi người xôn xao bên ngoài. “Mày có biết tao đã phải rất cố gắng để giành được nó không? Mày có biết tao đã phải mất những gì, đã phải đánh đổi bao nhiêu không? Nay chỉ vì một đũa nhãi ranh chân ướt chân ráo như mày mà ông Nam và Andre đá tao ra không thương

tiếc. Tao thậm chí chỉ nhận được một email thông báo hủy hợp đồng vào hôm qua. Mà xem, trong mắt họ, tao có giống như một vật bỏ đi không?!”

Khanh im lặng suy nghĩ. Cô hoàn toàn không biết gì về điều này. Cô chỉ nhận lời, đồng ý đóng quảng cáo cho ông Nam mà không hề biết đằng sau nó còn những uẩn khúc thế này. Nếu biết trước rằng hợp đồng đã được ký với Quyên, không đời nào Khanh nhận. Nhưng có lẽ đúng như Long đã nói, biết trước Khanh sẽ không bao giờ đồng ý, đó là lý do người ta phải giữ mọi bí mật với cô. Từ tận đáy lòng, Khanh có thể hiểu được cảm giác của Quyên, thứ cảm giác rằng mình là người bị phản bội, là người bị gạt ra khỏi cuộc đời cho dù đã cố gắng biết bao nhiêu. Đó cũng chính là cảm giác của Khanh sau những ngày mẹ mất. Cô còn quá nhỏ để có thể hiểu được tai nạn đó, Khanh chỉ biết mẹ đã không về nhà như lời hứa. Cô ở đó một mình, đơn độc sống những năm tháng tiếp theo với người cha giàu tình cảm nhưng không biết cách chăm lo cho một đứa bé. Cảm giác đó rất tệ, Khanh biết.

“Mày nghĩ Andre thật sự quan tâm đến mày à? Rốt cuộc mày cũng chỉ là con rối thôi!” Quyên nói tiếp, mắt nhìn thẳng vào Khanh giận dữ. Rất tiếc điều mà Quyên nói đã từng có lúc là suy nghĩ của Khanh. “Mày cũng chỉ thể chân tao, như tao từng thể chân người khác. Mày không phải người đầu tiên, và cũng chẳng phải người cuối cùng của Andre.”

Khanh cảm giác mắt cô bỗng cay xè khi nghe hết câu nói ấy. Chưa bao giờ Khanh bị người khác hạ thấp đến thế... Mọi chuyện đến bất ngờ làm cô chẳng biết phải phản ứng ra sao, cư xử thế nào. Khanh đứng chết trân ở đó, một lần nữa, như bị ngàn vạn mũi kim xuyên qua đầu nhói.

“Rồi tao sẽ giành lại nhiều hơn,” Quyên cười khẩy. “Hãy nhớ lấy điều đó.”

Dứt câu, Quyên quay lưng bước ra, bỏ lại Khanh với những giọt nước mắt lăn dài trên má, cánh cửa đóng sập lại phũ phàng.

Sau khi để An lại sân bay với những chỉ dẫn để đón ông Duy, Andre phóng về studio, đẩy cửa kính bước vào. Lúc này đường Sài Gòn đã vắng, dễ dàng nghe được những tiếng xe máy hiem hơi lướt ngang qua. Khi thấy ánh mắt ngại ngùng của người trợ lý studio, Andre bỗng có ngay cảm giác bất an. Anh chạy về phía phòng riêng của mình. Ngay khi đó, Quyên bước ra. Trông thấy Andre, cô ta nhếch mép cười. Andre đưa mắt nhìn cô vô cảm, gương mặt không hề biến sắc. Hai người đi ngang qua trong một giây lặng yên, vai vô tình chạm vào nhau nhưng chẳng ai quay lại nhìn. Andre khép cửa rồi bước nhanh đến chỗ Khanh ngồi. Anh nhìn Khanh bối rối, chẳng nói gì, lấy khăn giấy lau nước mắt vẫn đọng lại ở má cô – nơi năm ngón tay Quyên vẫn hằn rõ. Gương mặt Khanh nhoè nhoẹt mascara, cô cũng chẳng biết phải bắt đầu ra sao. Những lời nói của Quyên vẫn đang ám ảnh Khanh. *Rốt cục cô chỉ là một vật thay thế như những gì Quyên nói ư? Rốt cục có phải Andre chọn cô vì những lời lẽ đầy thuyết phục anh nói với cô không? Hay rồi Khanh cũng chỉ là một miếng chanh...* Khanh nhủ thầm. Càng nghĩ, nước mắt lại càng rơi.

“Quyên đánh em à?” Andre ngồi xuống cạnh Khanh. “Cô ta đã nói gì?”

Khanh nhìn thẳng vào Andre, cố gắng mỉm cười.

“Không có gì đâu anh. Em ổn.” Khanh ngập ngừng. “Có lẽ Quyên cũng chỉ nói thật.”

“Em không cần để ý đến những lời Quyên nói.” Andre dễ dàng đoán ra mọi thứ. “Đừng bị phân tâm bởi những kẻ ganh ghét. Tôi chọn em vì chính em, vì chính những gì ẩn chứa trong em. Nếu không phải tôi, cũng sẽ có một người khác làm điều đó.”

Andre nói nốt sau một thoáng, rành mạch từng lời.

“Quyên từng là người mẫu của công ty tôi. Và bây giờ thì không phải nữa, chỉ vậy thôi. Hợp đồng này cũng là hợp đồng kết thúc của Quyên ở đây. Nhưng tôi và ông Nam đã cùng bàn bạc và thay đổi quyết định, dựa trên yếu tố công việc. Tôi chọn em cho mẫu quảng cáo này vì em đủ đẳng

cấp để thực hiện nó tốt nhất. Tôi nghĩ mình không phải là người giải thích nhiều, em chỉ cần tin vào chính mình mà thôi.”

Andre nhìn sâu vào mắt Khanh, rất sâu. Lời anh nói khiến Khanh như bị hút vào, thoáng quên đi những miệt thị của Quyên. Không biết vì sao, Khanh lại có cảm giác tin tưởng vào những gì Andre nói hơn điều vừa xảy ra trước mắt cô. Mặc dù thế, nước mắt vẫn tự động rơi ra. Một chút gì đó trong tiềm thức của Khanh đã bị Quyên giăng ra, ném xuống đất, giẫm đạp không thương tiếc như một thứ đồ bỏ đi. Cô không thể thay đổi điều đã xảy ra và Andre cũng không thể hàn gắn nó. Trên đời này, đôi khi những người xa lạ có thể khiến bạn tổn thương biết bao.

“Anh trang điểm lại cho em nhé? Rồi chúng ta bắt đầu làm việc. Nước mắt làm lem hết rồi này...” Khanh nói, nhịp thở của cô đã dần bình thường lại, cô không muốn trở thành kẻ thua cuộc ngay ngày đầu tiên thế này.

Andre khá bất ngờ, anh thật sự không nghĩ Khanh có thể giải quyết cảm xúc của mình nhanh đến thế. Bất giác Andre ôm cô vào lòng, nhanh đến mức Khanh không kịp phản ứng. Lưng cô vẫn dựa vào chiếc tủ lạnh phía sau. Khanh nhận ra đôi tay Andre nóng ấm sau gáy mình, cô thoáng thấy vui khi cuối cùng, cô cũng khiến anh bộc lộ cảm xúc của mình. Andre thì thầm:

“Chúng ta sẽ dời sang ngày khác.” Hơi thở Andre phả vào tai Khanh. “Em nghỉ ngơi đi, chút tôi sẽ tẩy trang rồi đưa em về.”

Khanh không muốn đẩy Andre ra, lòng cũng chẳng dẫn dắt gì về việc đó. Cô cứ ngồi nguyên như vậy, Sài Gòn về đêm lạnh lắm, thoáng chốc cô cảm giác sao ấm lạ thường. Khanh từng cảm giác con đường mình vừa chọn sẽ dài và gập ghềnh lắm, bây giờ cô đã biết đúng thật là thế... Nhưng dù thế nào Khanh cũng sẽ đi tiếp. Cô cần tin vào bản thân trước khi bắt đầu tin vào bất cứ ai. Lúc Andre chưa xuất hiện, Khanh đã cầu mong tất cả thật chỉ là một hiểu lầm, nhưng giờ cô nghĩ không có điều gì trong cuộc đời này không phải trả giá. Dù có làm tốt đến mấy, có may mắn ra sao, vẫn sẽ có một ai đó không vừa lòng với bước tiến của cô.

Andre mở cửa phòng, búng tay ra hiệu cho trợ lý. Kiểu nói nhanh và không chủ ngữ của anh có lẽ đã quá quen thuộc với tất cả mọi người.

“Dừng quay. Hủy các lịch hẹn của studio trong hai ngày tới. Sắp xếp ảnh thử lên đồ gửi vào máy tôi trong đêm nay.”

Người trợ lý gật đầu, vừa hí hoáy ghi chép vừa quay đi. Andre đứng một mình trong căn phòng trống. Đôi khi, dù trong lòng cảm thấy thế nào, chúng ta vẫn phải tỏ ra rằng mọi thứ vẫn ổn, nếu không muốn nó tệ hơn. Anh thở dài nghĩ đến những gì mình đã làm, đang làm và sẽ làm. *Điều gì là đúng, là sai trong cuộc sống vốn khắc nghiệt này?* Bản thân anh cũng không biết. Có những quyết định trong cuộc đời chúng ta đến từ những chỉ dẫn vô hình, từ những dấu hiệu đặc biệt. Nhưng có khi nào, chỉ bởi vì chúng ta thấy những gì muốn thấy, nghe những gì muốn nghe? Chẳng ai có thể chắc chắn trong con đường kiếm tìm hạnh phúc của chính mình, chúng ta không vô tình làm tổn thương kẻ khác.

An đứng lóng ngóng một lúc ở sân bay thì ông Duy cũng ra. Ông trông vẫn chẳng có gì thay đổi, vẫn nụ cười thường trực trên gương mặt dễ mến.

“Bác Duy!” An kêu to, vẫy vẫy tay.

Ông Duy đưa mắt về phía An, mỉm cười rạng rỡ.

“Chào An. Khanh đâu mà lại để cháu ra đứng một mình thế này? Khanh còn giận tôi sao?” Ông Duy bước lại phía An, hỏi.

“Khanh đang ở studio chuẩn bị, Andre bảo cháu đón bác về khách sạn sắp xếp. Khi nào xong hết mọi thứ thì anh ấy sẽ gọi cho chúng ta.” An đáp. “Khanh vẫn chưa biết việc bác vào Sài Gòn và làm đạo diễn cho shot quảng cáo đầu tay của cô ấy đâu.”

“Andre liên lạc với tôi hôm kia. Nếu chỉ vì cậu ta thì tôi chắc chắn không nhận, dạo này đang có quá nhiều dự án chạy song song. Nhưng khi nhắc đến Khanh thì tất nhiên tôi không thể từ chối.”

Ông Duy mỉm cười, nghĩ về cô con gái xinh đẹp của mình. Từ nhỏ Khanh luôn tỏ ra cứng rắn, mạnh mẽ, thực chất cũng chỉ là một viên bi thủy tinh có thể vỡ tan bất cứ lúc nào. Con đường của người mẫu vốn nhiều bất trắc và cám dỗ, nhưng nếu đây thật sự là chọn lựa của Khanh thì ông sẽ ủng hộ hết lòng. An bắt máy điện thoại, nói chuyện một chút rồi xoay qua ông.

“Andre nói quảng cáo sẽ chuyển sang quay ngày mai. Chúng ta có một số trục trặc nho nhỏ.”

Vũ ngồi trên xe. Thông tin về lượng vé bán ra tương đối tốt, phản hồi của khán giả trên các fanclub cũng cho thấy *The red sunset* đang là liveshow được chờ đợi nhất hiện tại. Những điều đó khiến Pi tỏ ra hứng khởi sau một ngày làm việc căng thẳng, cậu ta đang nhắm nghiền mắt, thả hồn vào những bài hát phát từ ipod. Vũ ngắm đường phố ngoài cửa xe, khu ăn uống của chợ Bến Thành vẫn còn đông đúc dù đã khá muộn. Thành phố này không muốn ngủ sớm, dẫu ngày mai ai cũng phải thức giấc và lao vào cuộc mưu sinh. Chiếc xe phóng ngang qua Nhà hát lớn, hình ảnh của Khanh chợt xuất hiện trong đầu anh. Vũ là một người sống khép kín, ngoài Long, Khanh là người đầu tiên Vũ chia sẻ những điều về bản thân như vậy, anh cảm thấy mình thật nhất khi ở cạnh cô. Long Flash nhắn tin cho Vũ, nói rằng anh nhận được thông tin Khanh sắp thực hiện shot thời trang với công ty ông Nam cùng sự giúp đỡ của Andre. Không hiểu sao khi nghe những điều đó, Vũ thấy vui vì Khanh cuối cùng đã quyết định thử sức hơn là lo lắng về chuyện cô đã chọn Andre để cộng tác lần đầu. Không biết từ khi nào, vòng xoay tẻ nhạt xung quanh anh đang dần bị hình ảnh của Khanh lấp đầy. Cánh cửa lớn thường khép kín như đã mở ra, mớ đồ bụi bặm bỗng thức tỉnh, Khanh như cơn gió thổi vào căn phòng cuộc sống vốn rất giản đơn của Vũ, đẩy lùi thứ cảm giác cũ kỹ và u tối. Vũ cứ tùm tùm cười trên xe khiến cho người quản lý của anh cũng phải ngạc nhiên.

Một chiếc Mercedes đi ngược lại chiều xe của Demo, Khanh đang ngồi trong đó, hai người lướt qua nhau trong thoáng chốc, chẳng ai phát hiện ra

sự có mặt của người còn lại. Cuộc đời này vẫn thế, con người ta đôi khi lướt ngang qua giấc mơ của mình mà không hề nhận ra.

Khanh dán mắt vào những căn nhà tối đèn bên ngoài xe. Đúng ra mà nói, những chuyện khi nãy đã không còn lảng vảng nhiều trong đầu cô, trừ cái ôm của Andre. Đây là lần đầu tiên cô để một người lạ ôm như vậy. Khanh lén liếc sang nhìn Andre với một chút ngượng ngùng. Vẻ bối rối của Andre khi nãy đã không còn nữa, thay vào đó là sự lạnh lùng quen thuộc.

“Em đói quá. Chúng ta đi ăn được không?” Khanh hỏi.

“Sau khi làm xong việc này.”

“Làm gì mà bí mật thế?” Khanh nheo mắt nghi ngại, vài chuyện xảy ra liên tiếp khiến cô không còn tự tin vào những điều bất ngờ.

“Ừ. Bí mật.” Cái cách trả lời như không trả lời này không biết xuất hiện trong ngôn ngữ giao tiếp của con người từ khi nào, và có mục đích gì.

Xe chạy bằng qua cầu. Sông Sài Gòn đầy gió căng phồng mát lạnh. Khanh đẩy cửa sổ xe xuống để những cơn gió có cơ hội được chạm vào mặt mình, cô bỗng nhớ đến Vũ. Những cơn gió luôn làm cô nhớ đến... lưng anh. Đôi lúc là một cảm giác hồi hộp đến lạ lẫm. Khanh giật mình khi Andre quẹo xe vào khách sạn Hyatt. Xoay qua nhìn, gương mặt anh vẫn bình thản. Andre rút chìa khoá, xuống xe, mở cửa phía Khanh chờ cô bước ra.

“Chúng ta làm gì ở đây thế?” Khanh không khỏi ngạc nhiên.

“Có một bất ngờ dành cho em.” Andre nhìn Khanh.

“Nhưng... chẳng có bất ngờ gì ở một nơi như thế này cả.”

“Cứ đi theo tôi.” Andre định với lấy tay Khanh lôi đi, nhưng cô kịp rút tay lại.

“Em nghĩ giữa chúng ta có hiểu lầm gì đó. Cái ôm khi nãy chỉ là... “
Khanh ngật ngừng, đầu óc rối loạn.

“Cái gì? Hai người ôm nhau à?”

Giọng An vang dội giữa tiền sảnh. Khanh quay lưng. *An làm cái quái gì ở đây?*

“Bố!” Khanh ngỡ ngàng kêu khi thấy ông Duy đứng cạnh An. Rồi không kiềm được cảm xúc dâng lên, cô lao vào ôm chầm lấy bố mình. Những người còn lại đều khẽ quay đi, cất vội sự xúc động của cảnh đoàn viên vào lòng.

Đêm Sài Gòn bỗng như vang lên bản *Hey there Delilah*. Ngọt ngào, êm ái và đầy bí ẩn.

Khanh nằm dài trên giường, ông Duy đã ra ngoài café với người bạn cũ ở Sài Gòn từ sáng sớm. Tối hôm qua cô gọi điện xin ông Nam ngủ lại khách sạn cùng bố. Cô nhớ lại khoảnh khắc bất ngờ khi gặp ông, thật tình cô không nghĩ đó lại là món quà Andre dành cho mình. Khanh lấy tay vỗ vỗ vào cái đầu ngốc nghếch vì đã hiểu lầm Andre, anh quả thật là người khó đoán, nhưng chưa từng làm Khanh thất vọng. Bất giác, cô nghĩ đến Quyên. Dù không chút nghi ngờ Andre nhưng những lời nói của Quyên đã ít nhiều tác động đến cô. Khanh vươn vai, gạt tấm chăn mỏng ra bước dậy. Khi làn nước mát dội vào lạnh buốt, Khanh tự nhìn gương mặt của mình trong gương, nhìn thật lâu vào đó, muốn hỏi gương rằng liệu cô đã khác đi chưa? Mọi người đều sẽ đổi thay vì cuộc đời vốn luôn thay đổi. Biết đâu Quyên cũng đã từng là một người như Khanh, cũng từng có những bước đi đầu tiên như Khanh bây giờ. Và rồi biết đâu sẽ một ngày nào đó Khanh tỉnh dậy, soi gương và thấy Quyên trong đó, thấy chính hình ảnh của con người mà mình đã trở thành, tổn thương và rạn vỡ. Khanh rùng mình. Ngay phút này, mọi thứ với Khanh đã không còn như trước, cô không còn là cô gái ngây thơ vào Sài Gòn tìm kiếm một công việc part-time và chờ đợi

liveshow của boyband ưa thích nữa, dẫu cho Khanh chưa thể quen với thứ suy nghĩ và cảm xúc này.

Dường như Vũ vẫn chưa thể quen với suy nghĩ và cảm xúc này, khi một ngày của mình bỗng bị chen vào bởi một điều gì khác ngoài âm nhạc và các lịch tập triền miên. Khanh là người đầu tiên khiến anh vẫn vợ như thế. Vũ ngồi ở quầy bar riêng của công ty anh, uống café và xem một vài tin tức thời sự đang phát trên tivi. Pi hí hửng ngồi đọc tạp chí Stars có bài viết mới về Demo, cậu ta dùng bút đỏ đánh dấu thứ gì đó liên tục. Mặc dù cùng ban nhạc và thân nhau, Vũ và Pi không sống cùng ở công ty như nhiều boyband khác. Đó cũng là điều kiện đầu tiên khi anh đặt bút ký vào hợp đồng với công ty âm nhạc này. Vũ thích sống một mình, anh không quen với việc bị người khác lao vào phòng mỗi sáng đánh thức, không quen với việc có ai đó dọn dẹp đồ đạc hộ mình. Chỉ khi đơn độc trong không gian riêng với ánh đèn vàng ấm áp, Vũ mới cảm thấy thoải mái nhất. Căn biệt thự nơi Vũ ở cũng là chỗ duy nhất anh có thể sáng tác một cách thoải mái. Nghĩ đến lần đầu gặp Khanh ở đây, Vũ chột mím cười. Con người cần rất nhiều duyên mới có thể gặp nhau tình cờ đến vậy. Ngay khi đó, người con gái với đôi mắt to tròn đỏ như ả chứa một thế giới mới đã để lại ấn tượng sâu đậm trong anh. Vũ tựa người vào thành bar, nhắm nháp chiếc bánh quy chấm bột trên viền cốc cappuchino, mắt nheo lại bởi những tia nắng đang soi xuống gương mặt.

Mắt nheo lại bởi những tia nắng đang soi xuống gương mặt, Khanh tản bộ ngoài phố, cô thêm một cốc cappuchino quá chừng. Nắng Sài Gòn đây đặng và nóng đến uế oải, tuy thế đường phố vẫn không hề vắng vẻ. Chẳng có ai có lựa chọn nào khác cho một ngày, họ vẫn phải lao ra đường, phải kiếm ăn, phải bươn chải, dù nắng hay mưa. Thực ra, Sài Gòn là mảnh đất hứa, nên cũng không khó sống lắm. Thành phố này du nhập đủ loại người từ khắp nơi tới, như một ngôi nhà chung không có mẹ già khó tính. Bạn không cần thiết phải giàu mới có thể tồn tại được ở đây, có hẳn những quán ăn, những siêu thị, những chốn giải trí dành riêng cho người có thu nhập trung bình. Cũng chẳng có ai soi mói hay quan tâm quá đáng tới bạn, bạn

chỉ việc làm những điều mình cần làm, rồi sau đó có thể sống như mình muốn sống. Tất nhiên đây là một thứ lý thuyết không dễ thực hiện, bởi trong quá trình làm những thứ phải làm, bạn sẽ vô tình bị những người khác ảnh hưởng tới cách mà bạn sống. Đó là điều không thể tránh. Nhưng Sài Gòn thật sự dễ sống hơn Hà Nội. Mảnh đất nơi Khanh sống, người ta quan tâm đến nhau nhiều hơn. Chính sự quan tâm luôn quá lỗ đó khiến cho tất cả trở nên ngọt ngào, nhưng họ lại không chịu buông tay nhau ra. Cái vòng luẩn quẩn đó cứ kéo dài, người này làm khổ người kia bởi những giáo điều vô nghĩa của cuộc sống. Khanh dừng mạch suy nghĩ của mình khi tấm biển studio của Andre hiện ra trước mặt. Cô đẩy cửa bước vào, không khí mát mẻ của điều hoà phía trong dường như dập tắt ánh nắng bên ngoài.

Không khí mát mẻ của điều hoà dường như không liên quan gì đến ánh nắng đang gay gắt ngoài xe, Vũ bước xuống. Bỗng anh thấy một người đàn ông cũng vừa từ chiếc taxi trước mặt bước ra và đi theo cùng vào studio. Vũ bất ngờ nhận ra...

“Cháu chào bác.” Vũ lễ phép cúi người.

Ông Duy ngạc nhiên nhìn Vũ.

“Cháu là thành viên của Demo mà mấy tháng trước bác thực hiện clip ở Singapore!” Vũ mỉm cười, nói tiếp khi thấy ông Duy không nhận ra mình.

Ông Duy vỗ trán:

“Xin lỗi cậu, tôi vừa già vừa bận rộn nên không sao nhớ hết được những người từng làm việc cùng. Mà hôm nay có cả Demo sao?”

“Không... không ạ! Cháu chỉ đến để gặp một người bạn...” Vũ nói, hướng mắt vào phía trong tìm kiếm.

“Ồ... ai mà có diễm phúc được chàng trai nổi tiếng để mắt đến vậy?” Ông Duy cười to.

“Quảng cáo ngày hôm nay do bác làm đạo diễn ạ?” Vũ lảng sang chuyện khác.

“Bố, bố đến trễ quá đi. Mọi người đợi...” Khanh bất ngờ xuất hiện sau phòng chụp bước ra, “Ồ... anh!” Cô há hốc mồm khi thấy Vũ và bố đang nói chuyện với nhau ngoài sảnh.

Hai người nhìn Khanh rồi quay sang nhau tròn mắt dò xét. Vũ thì không thể tin được vào đại từ nhân xưng Khanh vừa dành cho ông Duy, còn ông Duy thì ngẩn người nhìn Vũ theo cách của một người đàn ông đang đánh giá con rể tương lai của mình.

Những tiếng ồn ào ngoài phòng quay làm Andre rời mắt khỏi kịch bản mà người trợ lý vừa chuyển cho anh. Anh đứng dậy và thông thả bước ra, có vẻ thoáng bất ngờ với sự xuất hiện của Vũ:

“Tôi có mời cậu sao chàng trai Demo?”

“Là em mời cậu ấy đến.” Khanh cười gượng, cảm thấy xấu hổ vì sự thiếu chuyên nghiệp của mình.

“Rất vui lòng nếu anh cho phép tôi làm khán giả.” Vũ thêm vào lịch sự.

Andre chỉ khoát tay như muốn nói “Kệ cậu”, rồi quay lưng bước vào. Đôi lúc, Khanh cảm thấy rất ghét thái độ đó của anh. Nhưng “Mắt quỷ” không phải kiểu người thích nói ngọt, anh sống như anh thích, mặc kệ dèm pha. Mọi người cùng bước vào phòng quay, phong nền được dựng lên nhanh chóng dưới vài cái búng tay của Andre. Anh và ông Duy nói chuyện một lúc trong phòng riêng trước khi bắt đầu. Ông Nam cũng đã có mặt vài phút trước, ông ngồi trên tầng hai nhìn xuống với những tờ giấy trên tay. Đó là vị trí của những người tổ chức sản xuất.

Một thoáng sau, Andre dặt tay Khanh bước ra. Quả thật dùng nhiều từ ngữ để miêu tả vẻ đẹp của Khanh sẽ là thừa, nhưng cô đã làm toàn bộ những người xung quanh phải trầm trồ. Vũ quay sang phía khác, tìm anh chợt đập mạnh hơn khi thấy Khanh như nàng công chúa trong cổ tích, một

nàng công chúa thuần khiết và kiêu sa. Tuy nhiên, Vũ nhíu mày khi thấy Khanh đang nắm tay người khác, còn là một người anh chẳng có chút cảm tình gì. Vũ không biết thật sự lúc này Khanh chẳng nghĩ gì cả, cô chỉ quá run mà thôi.

“Con đã đọc kỹ kịch bản rồi phải không?”

“Dạ vâng.” Khanh gật đầu, cô thấy chân mình bắt đầu run lên vô thức.

“VẬY thì bắt đầu. Chỉ là một shot quay ngắn nhưng liên tục nên mọi người hãy cố gắng tập trung. Đừng để mình trở thành gánh nặng của người khác vì sẽ phải quay lại từ đầu bất kể là lỗi của ai,” Không hiểu sao trước ê kíp chuyên nghiệp này, Khanh cảm thấy như những lời nói đó hướng hoàn toàn vào cô. “Vào vị trí. Ánh sáng đâu rồi? Các máy quay sẵn sàng. Máy 2 chú ý đuổi theo cảnh thật chuẩn xác nhé. Nhạc lên. Lần thứ nhất. Diễn!”

Tất cả mọi thứ trong bàn tay của ông Duy trở nên gọn gàng và chuẩn xác, thái độ làm việc nghiêm túc của ông khiến cho người ta liên tưởng đến một đầu bếp Nhật Bản đang tỉ mỉ thái một miếng cá hồi và bày lên đĩa.

“CẮT! Tạm tạm nhưng vẫn chưa được. Khanh, bớt gượng gạo đi và ngẩng cao đầu lên một chút. Cố gắng bắt ánh sáng nào. Có đẹp mấy mà không ăn hình thì cũng vớt! Tất cả lại nào.”

“CẮT. Còn tệ hơn lần trước. Khanh, không có chút cảm xúc nào. Đây không phải là kiểm tra mười lăm phút trên bảng. Cảm xúc ở đâu? Nghỉ ba phút rồi bắt đầu lại.”

“CẮT.”

“CẮT!”

...

Không có chút nhân nhượng nào cho cô con gái cứng từ ông Duy. Khanh đã lấm tấm mồ hôi, những ánh đèn của studio chiếu thẳng vào một cách gay gắt. Cô cảm thấy người mình cứng lại, chiếc váy bông trở nên chật chội. Người trợ lý đứng cạnh cô, mỉm cười khích lệ. Andre lên tầng hai

ngồi cạnh ông Nam, im lặng hướng mắt xuống dưới. Anh chờ đợi sự đột phá của Khanh như anh vẫn thường tưởng tượng. *Cố lên nào Khanh, hãy là chính em. Tôi biết em có thể.* Khanh vô tình liếc mắt nhìn Vũ. Anh ngồi một góc quan sát bình thản, ánh nhìn như muốn nói rằng *em hãy cứ làm hết sức mình đi, rồi mọi thứ sẽ ổn thôi.*

Einstein từng định nghĩa điên là làm đi làm lại một việc theo một cách y hệt rồi chờ đợi kết quả khác nhau. Nếu muốn nhận được kết quả tốt hơn, bạn phải thay đổi. Khanh nhắm mắt lại, hít một hơi dài. Cô cảm nhận được mọi người đang tiếp thêm sức mạnh cho mình. Khanh như choàng tỉnh. Cô muốn làm. Và cô có thể làm được. Không, cô sẽ làm được. Chạy trốn khỏi cảm xúc không bao giờ là cuộc chơi mà bạn có thể chiến thắng. Khanh sẽ phải đối mặt với nó, ngay bây giờ.

Ông Duy ra hiệu sẵn sàng:

“Mọi người chuẩn bị. Lần thứ sáu. Diễn!”

Khanh mỉm cười rạng rỡ, cô đã tìm được rồi, đúng cái nhịp đập này, đúng cái cảm giác này. Khanh đưa tay vuốt tóc, ánh mắt bừng sáng. Toàn bộ cơ thể Khanh nhẹ nhàng và uyển chuyển, như đã là một con người khác hẳn so với vài giây trước đó. Từng lời thoại buông ra nhẹ nhàng, mọi thứ dễ dàng như hơi thở. Khanh tỏa sáng sống động và quyến rũ. Shot phim trôi chảy không một tí vết.

Ông Nam đứng bật dậy ở tầng hai.

Andre mỉm cười, thoải mái.

Vũ sững lại ở góc phòng.

Ông Duy gật gù, thầm khen con gái của mình.

Tất cả mọi người đều nhận thấy sự xuất sắc đột biến của Khanh và đều khen Andre đã nhìn không sai người chút nào.

Thành phố cũng biến đổi ngoài khung cửa sổ kia. Những vạt nắng đầu phải lúc nào cũng màu vàng rực. Hoàng hôn Sài Gòn như một vệt phẩy màu tím sắc nét nổi bật trên bức tranh chớm chiều mùa hạ.

Khanh và Vũ đi chậm rãi trên thềm hoa gần studio. Sài Gòn giờ đã vào đêm. Lúc nào cũng vậy, khi bóng tối phủ xuống, mọi vật chìm trở lại vào quy luật tự nhiên. Không khí hối hả của đường phố cũng không thể xua tan được cảm giác yên bình trong cái bản chất vốn dĩ này. Giống như việc chẳng mấy khó khăn để tìm được một nốt lặng ngộ nghĩnh trong khúc hát sôi động vậy. Thành phố này đầy hiền hoà qua kẽ lá. Một số người có thể cảm nhận cơn mưa, một số khác chỉ để bản thân mình bị ướt. Thái độ sống dường như sẽ quyết định cảm giác chúng ta nhận được.

“Khi này em diễn tốt lắm. Dù đã đoán trước được nhưng em vẫn làm anh bất ngờ.” Vũ đi phía dưới, Khanh thì đi chập chững trên thềm hoa cạnh bên.

“Không đâu, chỉ là mọi người đánh giá em quá cao thôi.” Khanh luôn gượng gạo trước những lời khen, “Mà nhìn anh giống như bị ép buộc phải ở đây với em vậy.” Khanh nói tiếp, giọng trách móc.

“Chỉ vì anh ít đi cùng một người thế này.” Vũ lúng túng. “Em đã suy nghĩ vào việc tham gia vào liveshow của bọn anh chưa?”

“Em chưa. Giờ em chẳng có lúc nào để suy nghĩ cả” Khanh nói thật.

Thềm hoa khiến Khanh trở nên cao hơn một ít. Khanh khẽ liếc sang nhìn Vũ. Khuôn mặt nghiêm nghị với những đường nét rất đàn ông đó cũng quay sang Khanh. Trong một khoảnh khắc, hai ánh mắt chạm nhau vô thức. Khoảng thời gian ấy thật khác, những suy nghĩ trong đầu Khanh bỗng dừng lại không một lý do, để rồi khi đầu óc hoạt động lại, Khanh giật mình nhắm nghiền mắt với cảm xúc đầy ngại ngùng quen thuộc. Vũ cũng vội vã xoay về phía khác. Những ánh mắt không còn tìm đến nhau. Chẳng ai dám nói với ai một lời nào, chỉ lẳng lặng bước đi về phía trước.

Dù không đặt tay vào ngực, nhưng Khanh vẫn nghe rõ tim mình đang đập vội vã. Giữa hai người như có một bức tường mà ai đó cẩn thận xây chắn lại. Khanh liếc qua Vũ dò xét, bỗng chân bắt cần trượt khỏi đường đi, cô ngã xuống đất.

“Em không sao chứ?” Vũ kêu lên, vội vã ngồi xuống đưa tay đỡ lấy Khanh, một câu hỏi thật ngốc. “Em có đau không?” Vũ nhìn cô đầy lo lắng.

Cú ngã đau điếng nhưng rốt cục lại như một cánh cửa bất ngờ xuất hiện giữa bức tường gạch. Những nghi ngại không căn cứ từ đầu bỗng nhiên tan đâu mất. Vũ thoáng nhận ra được phản ứng hơi quá đà của anh. Khanh đang gối đầu lên tay và cúi Vũ. Cánh tay chắc khoẻ đỡ lấy cô nhẹ nhàng. Bỗng Khanh bắt giác nhớ đến cái ôm lạ lùng của Andre hôm trước mà lòng giật thót. *Không, cảm giác hoàn toàn không phải thế này. Nhất định không!* Khanh hoảng hốt đánh chính với bản thân rồi gượng dậy khỏi Vũ. Một thoáng ngỡ ngàng trước hành động của Khanh, Vũ cũng đứng lên.

“Em bị trẹo chân rồi này.” Vũ lên tiếng và xoay lưng lại phía Khanh, ngồi xuống. “Lên đi, anh cũng về.”

Khanh im thin thít với lời đề nghị của Vũ. Hai mắt cô mở tròn to nhìn anh giữa bóng tối, cố định hình những cảm giác mơ hồ trước mặt. Vũ bỗng bật cười ngại ngùng, có lẽ cũng chính với lời đề nghị bất ngờ của mình, nhưng Vũ vẫn tiếp tục ngồi đó. Thấy Khanh đờ người không cử động, anh liền bước lại gần, vòng hai tay Khanh qua cổ mình và đỡ chân Khanh về phía trước rồi đứng dậy. Khanh đặt đầu ngả vào lưng Vũ, ngả vào điểm tựa yên bình giữa mọi điều bộn bề vẫn còn lắm xa lạ. Chính bờ vai này, Khanh đã muốn ngả vào từ hôm đi chung chiếc taxi... Trời Sài Gòn vắng lặng, đường phố cũng chẳng còn ai, và cô cũng chẳng muốn nghĩ gì nữa. Cô đã từng đơn phương yêu chàng trai này rất lâu trước khi những điều này xảy ra, liệu có mấy tình yêu như vậy đi đến điểm rẽ này?

Giữa tất cả, là đêm đen yên lặng.

“Bạn bị sao thế?” An kêu lên khi thấy Vũ công Khanh bước vào studio, cậu đã đến từ lúc nào.

“Ngã, thế bạn nghĩ mình bị ngáo ộp bẻ chân chắc.” Khanh cười.

“Là bạn thì dễ bẻ chân ngáo ộp lắm.” An thở dài. “May quá quảng cáo cũng quay xong rồi, không là sẽ lại có người điên lên...”

An bỗng nhận thấy chân Khanh vẫn còn bước được bình thường khi đỡ cô ngồi xuống sofa. Cậu mỉm cười lơ mơ hiểu sự việc. Mặt Vũ bất giác đỏ lên, không biết vì ánh đèn hay vì khi trở lại giữa chốn đông người anh mới thấy hành động vừa rồi của mình không giống bản thân lắm. Khanh cũng ngượng ngùng không kém, chẳng lẽ cô lại giải thích về việc vẫn có thể đi được, nhưng được chàng trai trong mơ công thì vẫn thích hơn. Con gái mà như thế thì... tiểu xảo quá.

“Thôi... Anh cũng phải về nghỉ bây giờ. Có gì nhờ em để ý Khanh nhé.” Vũ lúng túng tìm đường rút lui.

“Làm cháu gái tôi bị thương rồi tìm cơ trốn tránh trách nhiệm. Thậm chí còn không thèm chào dì tương lai một tiếng nữa sao?” Tiếng của của một người phụ nữ bỗng chen vào câu chuyện.

Thì ra này giờ dì Lam đứng cùng ông Nam ở dưới chân cầu thang nghe hết mọi thứ. Hai người tiến về phía ba đứa trẻ. Ông Nam mỉm cười với Vũ, tỏ vẻ đầy thông cảm với lời trêu chọc.

“Ơ! Dì?” Khanh há hốc mồm, reo lên vui sướng. “Dì bay vào khi nào thế?”

“Bay vào từ năm ngoái!” Lam nói đầy mỉa mai.

“Thôi mà dì!” Khanh bật cười, quay qua Vũ. “Anh về nghỉ đi. Dì em chỉ trêu anh thôi, không có gì đâu!”

Vũ lóng ngóng nhìn Khanh rồi liếc sang dì Lam. Bắt được thái độ ngượng ngập của chàng trai, ông Nam đỡ lời:

“Cậu cứ về đi. Quý bà đây đang ghen với Khanh được trai đẹp công chứ chẳng có gì đâu!”

Lời nói của ông Nam làm mọi người tùm tùm, dì Lam liếc mắt nhìn ông Nam đầy hăm dọa. Vũ đành cúi đầu chào mọi người rồi vội vã mở cửa đi thẳng ra, bước vào chiếc xe đã chờ sẵn từ trước.

“Dì hay thật! Chỉ được cái trêu chọc bạn cháu thôi.” Khanh hờn dỗi.

“Trêu gì, tôi thấy cô tiến hơi bị nhanh quá đấy! Mới ngày nào còn hôn chùn chụt vào ảnh cậu này trên tường, giờ đã được công rồi cơ đấy!”

“Dì chưa dạy cháu chiêu tự giả vờ ngã đâu, là cháu tự ngã ra đấy!” Khanh nháy mắt.

“Anh này, hay mình đừng cho Khanh làm người mẫu, hãy cho làm luật sư đi. Cô nàng cái giỏi lắm anh ạ.” Giọng dì Lam quả quyết khi thấy ông Duy từ trong phòng máy bước ra.

Ông Duy đưa mắt nhìn Khanh. Dù chẳng hiểu mọi người đang nhắc tới vấn đề gì nhưng từ lâu đã quá quen với những trò đùa của cô em vợ nên ông cũng mỉm cười. Mọi người cười nói rộn rã cả studio. Những mệt mỏi vụt trôi qua. *Giữa tất cả, là những nụ cười.*

Khanh với tay tắt chiếc đèn ngủ và nhắm mắt. Dì Lam đã cuộn chăn lại một góc từ khi nào. Tối nay An ở chung phòng với ông Duy, còn cô thì ngủ cùng dì Lam. Cũng đã lâu rồi chưa gặp nhau, Khanh bỗng muốn ôm Lam thật chặt một cái nhưng lại sợ đánh thức dì. Xa dì mới tính trên bàn tay mà cô đã thấy lâu lắm rồi. Những bước đầu tiên của cô trong nghề người mẫu đã làm cho Khanh nhận ra dì Lam trăn trở với điều này đến thế nào. Nếu cách đây vài năm cô nhận lời dì để trở thành người mẫu, thì liệu mọi thứ có như ngày hôm nay không? *Liệu có gặp Andre và Vũ không?* Mọi thứ dường như đã được an bài từ trước. Nhưng niềm vui thì ngắn mà nỗi nhớ quá dài,

liệu ngày mai khi bố Khanh trở lại Singapore, Khanh có còn thấy bình an như thế này nữa không?

Dì Lam bỗng xoay người về phía Khanh, ôm chặt cô vào lòng thì thầm:

“Đừng nghĩ gì nữa, ngủ ngoan nào...”

Giữa tất cả, là sự thấu hiểu.

Tối hôm sau, Khanh ngồi trong taxi im lặng nghĩ vẩn vơ, ông Duy ngồi cạnh cô, ánh mắt hướng về dải phân cách đang vùn vụt chạy qua cửa kính. Ánh mắt ông đầy suy tư. Lam phải đi họp công ty mẹ trong Nam nên Khanh tiễn ông Duy ra sân bay một mình. Cô biết bố thực sự rất bận rộn, nên cũng chẳng trách gì về việc này. Nếu không vì đây là quảng cáo đầu tiên của cô thì ông cũng chẳng thiết tha việc về nước, dù cho đó là Andre hay bất cứ ai đề nghị. Trong lúc chờ ông Duy làm thủ tục và gửi hành lý, Khanh đứng phía sau, ngắm nhìn những mảng xám trong kết cấu lạnh lẽo của sân bay. Thấy cô quạnh bởi nỗi cô đơn rồi sẽ lại ập đến, hành hạ cô bất cứ khi nào nó muốn.

Những cái ôm. Những lời dặn dò. Nỗi nhớ. Tâm trạng người đi kẻ ở.

Sân bay luôn mang lại những cảm giác đặc biệt. Cảm giác của sự gặp gỡ và chia ly. Người ta thường nói có thể tìm thấy ở sân bay nhiều tình cảm thật hơn bất cứ nơi nào khác, nhiều nụ hôn hơn bất cứ đám cưới nào và nhiều nỗi buồn lớn hơn bất cứ đám tang nào. Những chiếc vali kéo qua lại vô nghĩa. Những người ngó từng tấm bảng điện tử đầy chữ, nửa vội vã, nửa hờ hững. Những hàng ghế dài im lìm, chờ đợi những người uế oải ngồi xuống đợi chuyến bay muộn. Cả một bầu trời đầy sao.

Giữa tất cả, đường bay như một ánh sáng vụt lên giữa đêm tối.

Từ sân bay, taxi rẽ thẳng vào câu lạc bộ Lan Anh. Nhận được tin nhắn của Vũ rằng anh muốn Khanh tạm qua xem buổi trình duyệt cho liveshow sắp tới. Dù không chắc có thể tham gia hay không, cô vẫn muốn xem Demo tập những bài hát mới, và cũng nôn nao gặp Vũ. Những chuyện hôm qua vẫn còn làm Khanh phân tâm trong quyết định rất nhiều.

Khi Khanh đến, mọi người đã bắt đầu luyện tập. Cô bước lại gần quan sát sân khấu đang được dựng thử. Ánh sáng từ chiếc đèn follow có thể khiến bất cứ ai giật mình. Âm thanh ồn ào của những thùng đồ được di chuyển nhanh, tiếng gọi nhau í ới. Khanh bước từng bước lên sân khấu. Những bậc thang trong suốt lấp lánh tưởng chừng được làm ra bằng thủy tinh khiến những bước chân đi lên trở nên tham vọng và khát khao hơn. Sân khấu được thiết kế hình chữ T như sàn catwalk. Dù cho ca sĩ đứng trình diễn ở góc nào cũng sẽ quan sát được rõ ràng. Khanh bất ngờ khi Pi xuất hiện cùng cây guitar ở góc trái, còn Vũ đã đứng ở góc phải tự lúc nào, họ dường như không để ý thấy sự hiện diện của cô. Giai điệu bài *Everything we had* vang lên khi Pi bắt đầu chơi đàn. Khanh ngỡ ngàng đến lặng người, đây là lần đầu cô được nghe Demo hát live acoustic như thế này. Những tiếng guitar thùng ở nốt cao rõ ràng và chậm rãi đến mức quá mong manh. Khanh không còn nhận ra nét vui vẻ quen thuộc của Pi, anh như hoá thân vào từng nốt nhạc. “*You were the only face I’ve ever known. I was the light from the lamp on the floor...*” Giọng Vũ mong manh đầy cảm xúc cất lên.

Khanh đứng ở cuối của sân khấu mở to mắt nhìn. Đây chính là Demo mà cô yêu, chính là thứ âm nhạc với những cảm xúc bất tận thế này. Tất cả điều này chính là khởi điểm dẫn cô vào mảnh đất ấy. Cái sân khấu rộng lớn và ồn ào khi nãy bỗng im lặng khác thường, như một bộ phim đã lọc tiếng. Những ánh đèn đủ thứ màu đang được mở ra hết công suất, bên trái là màu vàng êm dịu, còn bên phải là những ngôi sao lấp lánh màu đỏ cherry được pha lẫn một ít xanh biển, tất cả tạo thành một thứ màu trung lập dễ chịu. Trong mắt Khanh chỉ có ba con người đang đứng ở ba góc là tồn tại: cô, Pi và Vũ. Giọng của hai chàng trai dường như hoà làm một. Cảm xúc mãi ngủ

yên vài hôm nay trong Khanh bất giác giật mình, vươn vai uể oải tỉnh giấc. Khanh nhận ra, thì ra bình yên cũng chỉ trong chính mình, vậy mà con người cứ mãi kiếm tìm ở những nơi xa xôi nào khác.

Long Flash bấm máy liên tục ở phía dưới, anh luôn là người thầm lặng lưu lại những khoảnh khắc như thế này. Mọi người dường như đều ngừng việc đang làm, hướng mắt về sân khấu lắng nghe những lời ca du dương cùng tiếng guitar mạnh mẽ: *“Everything we had, everything we had is no longer there...”*

Giữa tất cả là không giữa điều gì cả, chỉ còn những nốt nhạc êm dịu...

Chương 5: Khi người ta mơ

Lam đang ngồi duỗi chân trên sofa khi Khanh mở cửa bước vào. Mắt dì hướng vào màn hình tivi, chẳng buồn xoay qua xem ai về. Phòng khách chỉ được chiếu sáng lờ mờ bởi những hình ảnh vùn vụt từ tivi.

“Sao dì không bật đèn lên ạ?” Khanh căn nhắc.

“À... Khanh à, An đâu mà lại về một mình vậy?” Dì Lam uể oải hướng mắt về phía Khanh.

“Cậu ấy vẫn đang ôm máy làm việc ngoài quán café dì ạ.” Khanh vừa nói vừa ngồi xuống cạnh dì Lam. Cô ngược mắt vào bộ phim tiếng Pháp trên màn hình. Khi Khanh đang định thắc mắc tại sao gã diễn viên chính lại nói được tiếng Pháp bằng thứ giọng đặc sệt Anh thế kia thì dì Lam bỗng nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

“Cháu yêu à, dì lo cho cháu lắm đấy.”

Khanh ngạc nhiên xoay qua Lam, tròn mắt trước thái độ lạ lẫm ấy.

“Không hiểu tại sao, dù chính bản thân là người đã khuyến khích cháu vào con đường này, nhưng trong lòng dì lại luôn cảm thấy bất an.” Lam căn môi, tay vẫn nắm chặt. “Đây là con đường quá gai góc cho một người vô tư như cháu.”

Những ánh đèn đường màu vàng cháy nắng đang hắt lên bên khung cửa sổ. Sài Gòn ngoài kia có màu đen đặc quánh như một ly café. Những chiếc xe rọi đèn vào nhau soi lối đi riêng rẽ của chính mình, vô tình tạo thành những con đường sáng rực bắt chéo hòa vào nhau khi nhìn từ những tầng lầu cao. Khanh ôm dì Lam vào lòng mình nhẹ nhàng như an ủi, dù trong lòng cũng rối bời.

“Cháu sẽ ổn thôi. Cháu vẫn luôn ổn dù có chuyện gì xảy ra mà.”

Lam đặt cằm mình nhẹ lên vai trái Khanh. Trong một thoáng, Lam bất giác nhớ đến người chị đã mất của mình. Cô xiết chặt tay và hít một hơi thật sâu, lắc đầu mỉm cười, mũi Lam đầy hương tóc rối của Khanh.

Con bé này... Lam nghĩ, liệu mình còn có thể làm gì cho nó...

Khi những tia nắng ngoài trời còn mãi rong chơi chưa kịp đánh thức Khanh, thì tiếng chuông điện thoại réo rất âm ỉ trên đầu giường đã réo rất cô không chút thương tiếc.

“Alô.” Khanh ưỡn oải bắt máy.

“Anh đây.” Khanh giật nảy mình khi nghe thấy giọng Vũ, không biết đã có gì mới chưa hay lại một tin giật gân. “Xin lỗi vì thông báo hơi gấp nhưng chiều nay bọn anh họp báo cho liveshow. Nếu có thể thì em cùng đến nhé. Có cả em đấy.”

Khanh dần người ra. Một phần vì ngái ngủ, một phần vì lỗi nói chuyện chẳng đâu ra đâu của Vũ làm cô thấy mình như đứa thiếu năng. “Có cả em đấy” là có gì?

“Là sao, em không hiểu? Máu em vẫn chưa lên não.”

“Chuyện này anh không can hệ, là anh Long làm. Anh ấy phụ trách toàn bộ truyền thông hình ảnh cho liveshow lần này. Bọn anh chỉ biết hát thôi chứ không lo mấy chuyện khác. Thế nên em đừng phát điên lên khi nghe điều tiếp theo đây: ảnh của em lại tràn ngập trên các báo rồi.”

Trời ơi, làm sao mà không phát điên được cơ chứ. Khanh thầm nhủ. Cô âm ờ vài câu nữa với Vũ rồi vào toilet rửa mặt cho tỉnh táo. Khanh lững thững bước ra khỏi phòng, căn nhà trống không. Dì Lam có lẽ đã ra khỏi nhà từ sớm. Mấy con chó chạy vòng quanh nhà thỉnh thoảng va vào Khanh như tên lửa khi cô đang loay hoay tìm chị giúp việc cố kiếm chút đồ ăn sáng. *Lại bị lên báo nữa sao?* Khanh nghĩ, *đăng cái quái gì mà nhiều thế?* Khanh bước đến cửa và chộp đại tờ báo được nhét hờ từ phía ngoài vào. Rõ

ràng là có hình cô chình ình. Khanh lấy tay đập đập vào trán, vội vã lấy thêm vài tờ báo nữa thì tình hình vẫn không hề khá hơn. Phải nói là tờ nào cũng có hình cô! Bức ảnh có tông màu đen đỏ, cô xuất hiện ở chính giữa, bộ váy trắng với dáng đứng mỏng manh lạ lẫm đắm chìm vào những cảm xúc mơ hồ. Dù chỉ nhỏ gọn ở hai góc phía xa, nhưng có thể dễ dàng nhận ra phía sau Khanh là hai chàng trai Demo đang say sưa hát. Những ánh sáng lập phương đủ hết bảy màu của cầu vồng bao quanh Pi và Vũ. Ba người, ba góc đứng, một cảm xúc. Tất cả hòa làm một.

Khanh nhanh chóng nhận ra đây là hình hôm qua ở buổi tập của Demo. Mà nói đến đây thì khởi bàn về tác giả nữa, Khanh thờ dài ngán ngẫm. Còn ai khác ngoài “chuyên gia đăng hình lên” Long Flash. Khanh bất chợt giật mình. Đây chính là poster liveshow của Demo! Poster liveshow chính của Demo. Hai nhân vật chính như hai cái chấm nhỏ trên tấm hình. Còn Khanh xuất hiện rõ ràng, từ đầu đến chân. Phía dưới poster là dòng chữ: “*Liveshow Demo – The red sunset. Hẹn báo: 05:30pm – Riverside hotel.*”

Thôi xong, tại sao người ta cứ xen vào và quyết định hộ cái cuộc đời nhỏ bé của cô vậy? Lần này Khanh không biết nên đâm vào mặt Long hay tìm dì Lam hỏi tội. Suy nghĩ một lúc, cô nghĩ có lẽ dì không có can hệ trong chuyện này, tuy thế việc dì Lam giao toàn quyền “sử dụng đời cô” cho Long dường như đã đi quá xa. Hít một hơi dài lấy lại bình tĩnh, Khanh xoay về hướng đồng hồ treo tường kiểm tra giờ. Nắng chiếu xuyên qua màn cửa, lười biếng nằm phơi ra trên chiếc khăn trải bàn màu trắng. Mấy con chó le lười, lặng lẽ nằm, ngược nhìn Khanh.

“Nhìn gì? Tại sao tao lại phải đi, có phải hẹn báo của tao đâu cơ chứ?”

Tuy thế, mấy tiếng sau Khanh vẫn ngồi yên vị trên taxi đến Riverside Hotel. Chỉ có một lý do cho điều đó: cô không muốn phũ phàng từ chối Vũ, cô nhớ lại khi anh chạy theo mình lần đầu tiên và biết ơn vì điều đó. Những con đường Sài Gòn trong nắng hiền đến ngõ ngàng. Xuyên qua cửa kính

ôtô, mọi thứ như những bức tranh tông vàng treo ở khoảng lưng chừng tu viện thánh St.James. Khanh ngả người dựa ra sau thưởng thức làn gió mát phả ra từ máy lạnh ô tô, radio bật một bản nhạc cũ nào đó của Nirvana, nghe như những âm thanh vọng lại từ thập kỷ 90', Khanh lẩm nhẩm hát theo. Đến khi chiếc taxi dừng hẳn lại, cô mới lọ mọ tìm tiền trả và bước ra khỏi xe.

“Anh biết em sẽ đến mà. Chắc chắn 110% luôn.” Long đã đứng chờ Khanh ngay phía ngoài, anh mỉm cười tự tin.

“10% là để chừa trước cho lần sau anh tiếp tục thế này nữa phải không?” Khanh bực bội.

“Cứ việc giận, một ngày nào đó em sẽ cảm ơn anh.” Long nói đến đây thì Pi và Vũ xuất hiện.

“Khanh này,” Pi khoác vai cô. “Tốt nhất là lần sau xuất hiện đừng đẹp như thế này nhé. Anh mà tìm không nổi là lại bị ‘người ta’ ghen đấy!”

“Ai ghen?” Khanh ngạc nhiên.

“Người yêu em chứ ai!” Pi thản nhiên chỉ vào Vũ.

“Không phải người yêu!” Khanh và Vũ đồng thanh kêu lên. Giật mình vì nói cùng một câu, cả hai quay sang nhìn nhau. Đột nhiên, Khanh thấy mình tức giận một cách vô lý. “*Chẳng lẽ mình tệ đến độ không xứng đáng để gán ghép như thế sao mà phải gào lên vậy?*” Khanh nhủ thầm, cô vừa vào phòng thay đồ, chân vừa giẫm sàn ầm ầm, bỏ mặc lại ba chàng trai nhìn nhau khó hiểu. Đúng rồi, các anh thì làm sao mà hiểu được con gái chứ? Chỉ quyết định cuộc đời người khác là nhanh thôi.

Khán phòng đã đông nghịt những phóng viên háo hức như con sói chờ mồi. Liếc qua tấm rèm cửa cánh gà, Khanh thấy mình giống như một con cừu non chờ bị xé xác. Khanh không biết rồi cơn bão của những điều hoang tưởng này sẽ còn cuốn cô đến đâu nữa, nhưng ngay ở thời khắc này, Khanh thấy mình quan trọng. Chẳng phải ai cũng muốn trở nên quan trọng trong

mắt người khác sao? Họ có thể đánh đổi đủ thứ trên đời để tìm kiếm điều đó. Ngay chính những phóng viên ngồi háo hức ngoài kia cũng vậy, họ chờ đợi, sẵn đón để hy vọng chụp được những bức ảnh đẹp, những thông tin nóng hổi có thể khiến họ nổi danh, khiến họ trở thành vĩ nhân ở tòa soạn, khiến tài khoản của họ tăng thêm vài con số. Con người có thể mù quáng làm đủ thứ, có thể ghét bỏ lẫn nhau để trở nên nổi tiếng. Khanh đã chứng kiến điều đó ở Quyên và cô tin rằng Quyên không phải người duy nhất.

Khanh bước cùng Long, Demo và quản lý của họ ra sân khấu của khán phòng, ngồi xuống chiếc bàn trải khăn trắng. Thật lạ, lần này Khanh không còn thấy run trước đông người nữa. Cảm giác sợ hãi đã trôi vụt từ khi nào như đám mây tan biến sau cơn mưa. Cô nhìn xuống dưới, ánh mắt chứa nhiều niềm vui và sự tò mò hơn.

“Người ta nói, những thiên thần nhỏ nếu muốn tình yêu thì phải hy sinh đôi cánh trắng muốt của mình, và suốt đời phải di chuyển bằng hai chân thay vì bay lượn trên bầu trời. Cả thế giới này, lúc sinh ra ai cũng từng là thiên thần...”

Giọng nói phát lên khi đèn trong hội trường tắt hết và Khanh chẳng nhìn thấy ai khác nữa. Trong bóng tối, giọng nói vẫn vang lên xen kẽ với tiếng vỗ tay nho nhỏ từ đâu đó. Khanh vô thức đưa tay sang bên cạnh tìm kiếm, cô chạm nhẹ vào Vũ. Anh nắm lấy tay cô, bàn tay ấm áp và an toàn.

Bất chợt đèn follow sáng rực vào Khanh. Khuôn mặt mộc như viên kim cương chưa mài giũa, mái tóc rối bời ngô nghê thiếu nữ, chiếc váy đen lửng không đủ để che khuất nét đẹp của đôi chân thon dài. Khanh giật mình. Cô đã được đọc trước kịch bản của buổi họp báo, nhưng điều này khác hẳn với tưởng tượng của cô. Tất cả ánh mắt của nhà báo đang hướng vào cô, đèn flash của máy ảnh nháy lên liên tục. Khanh cảm thấy cô như vụn ra trong thứ ánh sáng đó. Cô bất giác rời tay Vũ ra...

Trong bức tranh ghép nào cũng phải có một mảng chói sáng. Và Khanh đang ở giữa mảng sáng đó, không vì một lý do gì.

Hoàng hôn ngoài kia cũng đang đỏ rực.

Sài Gòn lại ngỡ vực như chưa từng trao trái tim của mình cho bất cứ ai.

Andre đeo một chiếc kính đen, ngồi một mình ở phía cuối của khán phòng. Anh chủ tâm đến muộn để không gây những sự chú ý không cần thiết. Anh mặc chiếc áo vest mỏng màu xám, bên trong là áo thun caro ghi đen, tay chống lên cằm ngẫm nghĩ, gương mặt đầy lạnh lẽo như thường thấy. Dưới ánh đèn follow ấy, Khanh hiện ra như một nàng thiên sứ vừa bay đến từ một nơi xa xăm. Vẻ yếu mềm của Khanh khiến Andre đôi lúc muốn đặt tay vào má cô và lau khô dòng nước mắt, dù Khanh không hề khóc, chỉ là đôi mắt quá long lanh.

Andre ngắm nhìn Khanh, anh biết từ góc ngược sáng đó cô không biết anh cũng có mặt tại đây. Anh chỉ muốn lặng lẽ quan sát từ đây và ghi nhớ khoảnh khắc này của Khanh.

Khi những gì thuộc về giấc mơ xảy ra, bất giác con người ta sợ rằng mình sẽ tỉnh dậy.

Đèn bỗng bật sáng. Trong một vài giây, cả hội trường, cả trăm ký giả hướng vào Khanh như quên mất đây chính là buổi họp báo cho liveshow của Demo. Bỗng thấy có chút tội lỗi, Khanh quay sang nhìn Vũ, bắt gặp ánh mắt khích lệ của anh, Pi và Long cũng đang mỉm cười nhìn cô. Bất giác Khanh thấy mình không đơn độc, cô hít một hơi dài, sẵn sàng cho những điều sắp tới. Người quản lý đưa tay ra hiệu cho mọi người trật tự. Đám đông ồn ào khi này giờ bỗng lặng phắc. Ông giới thiệu rằng cô, Trịnh Thiếu Khanh, sẽ là nhân vật chính của liveshow Hoàng hôn đỏ sắp tới của Demo...

Cả hội trường ký giả vốn đang im lặng nhốn nháo hẳn lên khi ông ngừng lại. Những nghi vấn, những lời bàn tán càng ngày càng to dần phía bên dưới.

“... Như chúng tôi đã thông báo. Photographer Hoàng Long sẽ chịu trách nhiệm về phần truyền thông hình ảnh cho Hoàng hôn đỏ. Mọi người có thể trực tiếp liên lạc với Hoàng Long để tiếp cận về mặt hình ảnh.”

Khanh đảo mắt nhìn quanh khán phòng và bất ngờ dừng lại ở một khuôn mặt quen thuộc. Là Andre. Tim cô bỗng đập mạnh đến mức muốn vỡ tung ra khi mắt cô chạm vào ánh nhìn của anh. Anh ngồi lặng lẽ, cô không thể đoán được trong đầu anh nghĩ gì. Sau lần quay cho quảng cáo của ông Nam, Khanh đã tạm ngừng liên lạc với Andre. Anh cũng thể hiện mình là một người đàn ông lịch sự khi không làm phiền tới những lựa chọn tiếp theo trên hành trình của Khanh. “Mắt quý” không thiếu việc để làm, anh chỉ thực sự để tâm đến Khanh.

“Xin hỏi, cô Trịnh Thiếu Khanh sẽ đóng vai trò gì trong buổi liveshow Hoàng hôn đỏ và tại sao liveshow của Demo mà nhân vật chính lại là cô gái trẻ này chứ không phải ai khác?” Mắt Andre hướng thẳng vào Long Flash khi một phóng viên nào đó ở giữa hội trường được mời hỏi. Andre hiểu rõ đâu là tác giả của những điều này.

“Trịnh Thiếu Khanh sẽ là nhân vật chủ đề của liveshow Hoàng hôn đỏ. Còn về chi tiết, chúng tôi chỉ có thể tiết lộ đến đây.” Người quản lý trả lời ngắn gọn.

Khanh vẫn dán chặt mắt vào Andre từ khi phát hiện ra sự có mặt của anh ở đó. Khoảng cách giữa cô và anh chỉ vài chục bước chân nhưng bỗng như xa lắm. Thay vì chỉ nhìn bằng mắt, Khanh cảm giác mình đang soi Andre qua kính viễn vọng. Anh ở đó mà như không ở đó. Những thứ chỉ vừa mới cách đây vài hôm cũng ngỡ như lâu lắm rồi.

Vũ và Pi cạnh bên lần lượt thay phiên nhau trả lời những câu hỏi của phóng viên. Thịnh thoảng cũng có những câu hỏi được dành riêng cho cô, Khanh trả lời theo những gì cô cảm nhận. Như quả bóng bay đầy ắp khí, Khanh bay bổng lên một cách nhẹ nhàng, cô hoàn toàn không cảm thấy chút áp lực nào giữa vòng vây của báo chí.

“Cô đã từng được Hoàng Long chụp cho tạp chí Siêu Mẫu, cho hỏi, liệu cô có phải người mẫu chuyên nghiệp?” Câu hỏi có chút móc máy từ một phóng viên.

“Cũng còn tùy anh nhìn nhận thế nào là chuyên nghiệp. Vì theo tôi, một phóng viên chuyên nghiệp thì không hỏi những câu thế này.” Khanh mỉm cười. “Anh nên quan tâm hơn đến chuyên môn của chương trình cũng như của cá nhân tôi.”

Cả khán phòng ò lên thích thú, tay phóng viên ngượng ngùng ngồi xuống. Vũ quay sang tủm tỉm cười. Quả thật, Khanh đang chơi trò chơi này bằng trực giác như đã từng với Andre. Mọi thứ tự nhiên từ con người cô đều toát lên sức cuốn hút vô hình. Bỗng những chiếc đèn flash thi nhau tỏa sáng loá mắt đi kèm theo những tràng vỗ tay nhiệt liệt. Vũ ra hiệu cho cô đứng dậy, khi cúi đầu chào đám phóng viên trước mặt, Khanh nhận ra Andre đã biến mất từ khi nào. Hương nước hoa không tên tỏa ra từ Vũ khiến Khanh nhanh chóng quên đi điều đó. Khanh đứng đó, mỉm cười trước những ánh sáng của thứ giống như là danh vọng. Có thể Khanh đang mơ, nhưng cô chưa muốn dừng ở đây.

Khi chợt tỉnh dậy giữa giấc mơ đẹp, theo bản năng, con người ta sẽ nhắm mắt mà mơ tiếp. Dù khi mơ tiếp, người ta không biết điều gì sẽ đến, có thể tiếp đó lại là một cơn ác mộng. Nhưng con người không muốn tỉnh giấc ở đó và đối mặt với hiện thực giữa đêm đen, đơn độc.

Lam mãi mê với chiếc laptop trên bàn, ly mocha đá tan đầy nước đặt cạnh bên dường như chẳng được đoái hoài đến. Quán café tương đối vắng người, không nhiều người tìm kiếm hương vị đẳng đẳng đó vào một buổi chiều đẹp thế này. Trời Sài Gòn trở lạnh êm ả, khiến cho bất cứ ai cũng muốn thong thả tận hưởng ngoài phố.

“Xin lỗi tôi đến muộn.”

Lam ngược mặt lên. Đối diện cô là một chàng trai trẻ mặc vest đen, anh ta có gương mặt khó đoán tuổi.

“Không sao. Tôi cũng chỉ vừa đến.” Lam đóng màn hình laptop, cô chỉnh lại cổ áo, đôi tay lóng ngóng thể hiện sự rụt rè hiếm có ở một người phụ nữ thành đạt.

“Khi nào chị về Hà Nội?” Có vẻ như không quan tâm gì tới sự lúng túng của đối phương, chàng trai hỏi.

“Ngày mai. Nhưng có thể tuần sau tôi sẽ lại bay vào.”

Chàng trai gục gặc đầu ra vẻ đã hiểu. Anh giơ tay ra hiệu từ chối khi một nhân viên trong quán cầm menu định bước tới. Lam lấy trong túi ra một bức ảnh đẩy về phía chàng trai.

“Đây là việc tôi muốn nhờ anh. Tôi biết anh đã từ chối, nhưng hãy thử nhìn lướt qua, biết đâu anh sẽ đổi ý.”

“Thật sự thì chị không cần thiết làm thế.” Chàng trai nhún vai nhìn Lam, “Có cái này chắc chị chưa biết.” Vừa nói anh vừa lôi quyển tạp chí âm nhạc phát hành sáng nay đưa Lam.

“Liveshow Demo?” Lam thốt lên đầy bất ngờ khi thấy cháu gái mình xuất hiện quá nổi bật trên hai trang báo, suýt làm đổ ly café bên cạnh. Cô hoàn toàn không được Long thông báo về chuyện này, có lẽ vì anh sợ ảnh hưởng đến công việc bận rộn của Lam.

“Cô gái này đã nổi lắm rồi, những vấn đề chị nói với tôi có thể sẽ hơi thừa.” Chàng trai lấy tay kéo ly mocha của Lam vào giữa bàn, anh cầm lấy bức ảnh cho vào túi áo, đứng lên, mỉm cười, “Tuy vậy, cứ coi như là tôi đồng ý.” Anh ta nói rồi bước ra cửa.

Lam mở màn hình laptop lên, ngồi nhìn đăm chiêu một lúc vào vài dòng email đang đánh dở. Lam không biết những điều cô đang làm sẽ đi đến đâu, nhưng cô vẫn muốn tiếp tục. Cô không cảm thấy tiếc vì bụi hoa hồng có

gai, mà chợt thấy vui vì trong bụi gai có một đoá hồng. Tất cả đều phụ thuộc vào cách mà chúng ta nhìn nhận vấn đề.

Khanh ngồi lẩm bẩm hát theo vài giai điệu quen thuộc phát ra từ ipod trong phòng chờ. Vũ nói sẽ đưa cô về sau khi họp báo kết thúc. Một lúc sau, khi đã ngồi trên ô tô, Khanh vẫn ngây ngất nhớ lại thời khắc lúc này. Vũ lái xe một cách điềm tĩnh, như thể đang suy nghĩ một điều gì đó. Khi đã bình tâm hơn, Khanh liếc mắt nhìn sang phía Vũ, vừa đúng lúc Vũ cũng liếc nhìn cô. Bốn mắt chạm nhau bất ngờ, không gian trong xe tuyệt đối yên tĩnh khiến Khanh bối rối. Không khí im lặng lại càng thêm lắng xuống vì màn lén nhìn nhau bất thành đó của hai người.

Vũ chỉ muốn cảm ơn Khanh vì đã đồng ý tham gia liveshow này của Demo mà mãi vẫn không mở miệng lên tiếng được. Từ khi anh phát hiện mình khó chịu với bất cứ những hành động thân thiện của người khác với Khanh, dù là bình thường hay bất thường, anh bỗng cảm giác mình cũng khó nói chuyện với cô hơn, như là khi này lúc phát hiện Khanh hướng ánh mắt về phía Andre trong buổi họp báo.

Những lần đối diện với Vũ thế này luôn khiến Khanh muốn moi tìm mình ra giấu vào túi áo. Cô đã từng gặp nhiều chàng trai đẹp, nhưng rõ ràng đây không phải vấn đề tương tự. Cô chỉ không thể nhìn thẳng vào Vũ bởi cô luôn khiến máu mình dồn lên mặt đỏ bừng. Thật sự, Khanh chỉ muốn nói chuyện với Vũ tự nhiên như ngày đầu tiên hai đứa ngồi café giữa trời nắng chang chang của Sài Gòn.

“Anh...”

“Em...”

Vũ và Khanh đồng loạt lên tiếng, lại một màn bắt đúng nhịp tim nhau đến vô lý. Khanh giật nảy mình. Vũ thót tim đến độ chân ấn mạnh vào thắng khiến chiếc xe giật mạnh lại. Vũ có thắt dây an toàn từ trước, còn Khanh thì mất đà té nhào về phía trước, đầu cô va vào xe.

“Em có sao không?” Vũ cuống cuống tháo vội dây an toàn của mình ra chồm về phía Khanh. “Anh xin lỗi!”

Khanh theo quán tính nhắm nghiền mắt lại và đưa tay lên vịn vào chỗ đau. Sao cô luôn gặp những tai nạn kỳ quái lúc ở cạnh Vũ vậy. Bỗng chốc bàn tay to lớn của Vũ chạm vào tay cô, đẩy ra để xoa vết đau ấy. Khanh mở to mắt ra. Lần đầu tiên bàn tay Vũ chạm vào tay cô. Trong tích tắc ấy cô cảm thấy giống như có một luồng điện mấy trăm vôn truyền sang mình. Vũ mãi hồi lỗi về sơ suất của bản thân mà quên mất ngại ngùng. Còn Khanh thì không như thế. Khanh cảm giác nóng bừng khi bàn tay Vũ chạm vào tay rồi vào tóc cô. Bình thường chỉ đứng cách vài bước chân là cô đã cảm thấy “không ổn”, huống chi khoảng cách thế này. Vũ gần đến mức Khanh tưởng tượng chỉ cần một chút... anh sẽ hôn cô.

“Anh xin lỗi.” Vũ bất giác ngược mặt lên sau một lúc chẳng thấy có động tĩnh gì từ Khanh. Mắt chạm mắt. Môi còn đúng vài centimet là chạm được vào nhau. Tâm tâm và lý trí Khanh đấu tranh dữ dội. Một nửa muốn ôm lấy Vũ và hôn vào môi anh, nửa kia muốn đẩy anh ra. Tim Khanh đập ngày càng mạnh hơn, đến mức như có thể nghe thấy thật rõ. Vũ dường như cũng cảm nhận được điều đó, anh lúng túng đặt cô dựa vào ghế, cài dây an toàn cho cô rồi nói:

“Về nhà anh. Anh kiểm thử gì đó xoa cho trán em không bị sưng.”

Khanh gật đầu, cô phải nhắm chặt mắt để không nghĩ linh tinh. Nếu không có Vũ ở đây, chắc hẳn cô đã tự tát vào má mình. Chiếc xe chạy nhanh hơn về phía khu biệt thự nơi anh ở. Khanh chợt nhớ lần đầu tiên cô và An lạc ở đây, chính cái duyên kỳ lạ đó đã mang cô và Vũ lại gần nhau hơn trên con đường vô hình tới trái tim mỗi người. Phải chăng người ta đều cần những điều như thế, cũng để an ủi chính bản thân khi một người ra khỏi cuộc sống của ta: rằng ta và họ đã hết duyên rồi.

Khi mở cánh cửa vào căn biệt thự, mọi thứ khiến cho Vũ và Khanh không tin vào mắt mình. Nhà Vũ vừa bị đột nhập! Một ô cửa kính đã biến thành những mảnh vụn lớn vương vãi ở góc nhà, đồ đạc xáo trộn và đổ vỡ.

Khanh ngồi xuống salon, run rẩy vì sợ hãi. Vũ giơ tay lên môi, ra hiệu im lặng. Anh vớ lấy chiếc gậy bóng chày ở góc tường, cảnh giác bước quanh nhà kiểm tra. Căn biệt thự trống không, sự im lặng đến ghê rợn. Tên trộm đã biến mất trước khi hai người về nhà. Vũ kiểm tra một lần nữa xem đã mất thứ gì, chút sau anh quay lại, mang cho Khanh một lọ dầu, trấn an cô giữ bình tĩnh.

Vũ thở dài sau khi đã làm vài vòng quanh nhà. Ngoài vài đồ giá trị bị lấy mất, điều quan trọng nhất là những bản nháp các ca khúc mới để trình diễn trong liveshow này cũng không cánh mà bay cùng những chiếc đĩa ghi âm thử. Đây không phải chuyện đơn giản bởi nếu kẻ lạ chỉ cần tung những ca khúc đó lên mạng thì thiệt hại là không thể tính xuể. Ngoài việc lượng vé bán của liveshow chắc chắn sẽ giảm bớt, ngay cả những đĩa đơn và album tung ra sau đó cũng sẽ không hiệu quả khi mà người nghe có thể tải miễn phí những bản nhạc đó từ các website ma một cách dễ dàng.

“Không thể tin nổi, đây vốn là một khu có an ninh rất tốt.” Vũ lầm bầm.

“May mà chúng ta không về sớm. Em sợ nếu chạm mặt tên trộm ở đây thì còn nguy hiểm hơn. Người không sao là được rồi anh ạ. Còn người thì còn làm ra tiền.” Khanh an ủi.

“Anh không tiếc đồ mất, những bản thu âm mới quan trọng. Nhưng cũng lạ thật, phải là một người hiểu rõ giá trị của chúng thì mới lấy đi. Còn với một tên trộm lạ thì đồng giấy nháp và đĩa nhạc đó có giá trị gì chứ? Chắc chắn hẳn sẽ bỏ qua ngay.”

Mọi thứ bỗng trở nên mơ hồ và nghi hoặc. Ngay cả khi mơ về những điều quen thuộc, thì giấc mơ cũng có thể dẫn chúng ta đến những điểm không lường trước. Mọi thứ đều có thể xảy ra, dù bạn có cân nhắc mấy. Dù bạn có đang băng băng tới đích, thì một con rồng khổng lồ cũng có thể đột ngột xuất hiện và phá tan tất cả.

Bởi, trong mơ không có giới hạn cho trí tưởng tượng.

Trong ác mộng cũng vậy.

Chương 6: Mocha

Sài Gòn về đêm như một bức tranh nhiều mảng màu. Những tông màu sáng, tối ngỡ đối lập lại hài hòa vào nhau êm dịu. Khanh tự đi về nhà. Cô đã khá quen với khu biệt thự này. Nhà Vũ và nhà ông Nam chỉ cách nhau vài trăm mét, cô không muốn Vũ lòng vòng đưa mình về nhà sau khi đã có một ngày biến động. Sài Gòn đêm nay có trăng. Trăng hiện ra rõ ràng và tròn trịa, ánh sáng từ nó rơi xuống đường tạo thành những chiếc bóng ngả nghiêng, của cây cối và của những mớ dây điện chằng chịt. Khi người ta cứ nghĩ mãi về những điều không lành, để sự bất an ngự trị trong mình, thì rồi đôi khi nó sẽ thật sự xảy ra. Nhưng còn hơn thế, vận rủi xuất hiện cả khi bạn đang cực kỳ hạnh phúc.

Khanh đưa mắt nhìn những con người bên những bệ đường ngoài cửa xe. Cô nghĩ đến Andre. Trong sự cố vừa rồi, không thể không nói cô đã nghĩ tới Andre đầu tiên, nhưng mau chóng gạt đi, Andre không phải kiểu người như thế. Quan trọng hơn, *giữa cô và anh chẳng có gì*. Chiếc taxi đỗ ở cửa căn biệt thự của ông Nam, Khanh giật mình khi thấy chiếc xe của Andre đỗ ngay đó, anh đứng dựa vào cửa xe, điều thuốc cháy dở thành đốm đỏ mờ ảo.

“Đi với tôi một lúc.” Anh nói với Khanh khi chiếc taxi đã lặn vào đêm.

Khanh gật đầu tựa bị mê hoặc. Đời cô như những chuyến xe, xuống chiếc xe này lại bước lên chiếc xe khác. Giờ đây, Khanh đang ở cạnh người mà cô vừa đặt nghi vấn. Andre lái xe nhanh hơn thường lệ, Khanh liếc nhìn anh. Có điều gì đó khó tả ở đó, nửa như chờ đợi, nửa như buông xuôi. Radio bỗng chuyển từ một bài hát khá quen thuộc của nhóm nhạc nào đó mà Khanh không nhớ rõ tên sang ca khúc *Everything we had* của Demo. Khanh nhắm mắt thả lòng vào tiếng guitar yên bình... Andre đưa tay tắt Radio bất thành linh. Khanh giật mình mở toang mắt ra nhìn chăm chăm

vào Andre. Rõ ràng là anh không hề vui vẻ. Anh nói trước khi cô kịp nghĩ tiếp.

“Chúc mừng em đã có một bước tiến khá xa trong con đường đã chọn.” Andre dừng xe, quay sang nhìn cô. Đó là câu nói đầu tiên kể từ khi Khanh bước lên xe. Cô không tránh ánh mắt ấy, chỉ không biết mình nên nói gì lúc này. Thậm chí cô không đoán được anh đang mỉa mai hay đang nói thật. Thoáng chốc, Khanh cảm giác rùng mình khi nhìn sâu bóng mình phản chiếu trong mắt Andre. Khanh thấy mình cô đơn trong ấy, như ánh trăng tỏa sáng đơn độc trong màn đêm.

“Em xin lỗi.” Khanh nói điều duy nhất cô có thể.

“Em không cần thấy mình có lỗi với tôi.” Andre tiếp tục lái xe, ánh mắt anh hướng về phía trước. “Đó là con đường em phải đi, dù sớm hay muộn. Giữa tôi và em vốn không hề có sự ràng buộc gì, chỉ là sẽ tuyệt hơn nếu em chọn công ty của tôi để bắt đầu.”

Khanh vẫn im lặng, cô đang lựa từng câu, từng lời trong mớ ý tứ rối tung trong đầu. Có một sự thật là cô đã không được lựa chọn từ khi nhìn thấy tấm poster đó. Đột nhiên Khanh cảm thấy mệt mỏi. Mệt mỏi vì bị những người cô yêu quý dồn đẩy trong trò chơi của riêng họ. Khanh không phải quả bóng vô tri, cô có cảm giác của một cô gái đang lớn trước những va chạm của cuộc đời. Khanh thầm cảm ơn vì họ mang đến cho cô những cảm giác mình chưa từng trải qua, cảm ơn vì họ đã làm cho cô trở nên quan trọng, nhưng nếu những điều đó phải đổi bằng sự mệt mỏi này, Khanh thật muốn dừng lại, và nghỉ ngơi. Khanh tự dưng thấy mắt mình đầy nước đến độ muốn tràn ra. Ánh mắt Andre liếc nhìn cô, không hiểu từ khi nào cô bỗng thấy mình không còn quan trọng với “Mắt Quỷ” nữa rồi... Cô chỉ còn là một siêu mẫu mà anh mong muốn có trong công ty, tất cả chỉ có thế. Giọt nước mắt nhỏ xuống mà Khanh không kịp kim lại được.

Andre mắt vẫn nhìn về phía trước, một tay cầm lái, một tay đưa ngang qua. Từng ngón tay thon dài và tỏa nhiệt trên gương mặt cô. Andre dùng

ngón cái lau ngang mắt cô thành một đường nhẹ. Giọt nước mắt tan vào tay anh nhẹ nhàng.

Chiếc xe cứ phóng đi trong bóng tối của đêm Sài Gòn. Chẳng có nơi chốn nào cụ thể cho những người như Khanh và Andre, bản thân cô còn chẳng thể định hình thứ tình cảm dành cho anh. Họ như hai người xa lạ đang cố giao tiếp với nhau qua những cử động nhẹ của ánh mắt. Sau khi chạy một vòng như để cho nguôi đi những cảm xúc không thể nói thành lời, Andre chở cô về đến nhà ông Nam. Lúc mở cửa cho Khanh xuống xe, anh mới mở miệng nói sau hơn một tiếng im lặng này giờ.

“Rồi em sẽ lại về bên tôi.”

Andre dập cửa xe, phóng vút đi, để lại Khanh đứng thần thờ. Lúc quay mặt đi, cô bỗng bất giác bật cười. Câu nói của Andre làm cô có cảm giác anh là một người đàn ông cao thượng, biết cách dừng lại ngay cả khi mọi thứ chưa bắt đầu.

Hai chàng trai. Cả hai đều tuyệt vời và đều là giấc mơ của mỗi cô gái. Họ ở cạnh cô như những vệ tinh xoay quanh trái đất, như hai mặt trăng cùng lúc soi sáng trên bầu trời trong tiểu thuyết nổi tiếng của Murakami. Liệu có khi nào chạm vào nhau?

Đôi cánh thiên thần vướng vào mấy cạnh sắt bên cạnh khiến Khanh cảm giác nặng nề. Cô đang đứng trong một chiếc lồng, đeo đôi cánh trắng muốt và treo lửng lơ trên cao. Đạo diễn thông báo vào bộ đàm là chỉ còn một phút nữa cô sẽ được thả xuống độ cao thấp hơn để hàng nghìn khán giả phía dưới thấy được. Gần hai mươi dàn đèn bồng phụt tắt, tiếng ồn nơi khán đài bỗng trở nên rõ nét hơn. Không gian mờ ảo chập chờn như một bóng đèn điện đang nhấp nháy những ánh sáng cuối cùng trước khi vụt tắt. Bất giác, phía khán đài reo lên đầy kinh ngạc. Cô xoay về phía sau, gương mặt Khanh xuất hiện trên màn hình hàng trăm inch sáng rực. Cô cảm giác tên mình được gọi to hơn cả Demo. Giọng đạo diễn rành mạch trong

earphone không dây cô đeo trên tai: “Ok. Sẵn sàng rồi chứ? Go!” Chiếc lồng từ từ giảm độ cao...

“Người ta nói, những thiên thần nhỏ nếu muốn tình yêu thì phải hy sinh đôi cánh trắng muốt của mình, và suốt đời phải di chuyển bằng hai chân thay vì bay lượn trên bầu trời...”

Tấm rèm buông xuống như những hạt mưa. Đèn follow sáng rực chiếu vào Khanh. Một lần nữa vẻ đẹp mỏng manh đến chên vênh của cô dường như lại có tác dụng. Cả khán đài im thin thít không một tiếng động khi cô xuất hiện. Giữa làn khói phun ra êm ả như là màn sương sớm, ánh vàng phảng phất hắt lên Khanh nhẹ nhàng. Cô bước từng bước xuống sân khấu thủy tinh. Âm thanh mộc mạc của guitar, từng nốt nhẹ nhàng...

Giọng hát dịu dàng đến gai người của Pi lại ngân lên. *“Well I heard there was a secret chord. That David played, and it pleased the Lord. But you don't really care for music, do ya?”*

Đứng trước hàng ngàn khán giả, lần đầu tiên, Khanh mỉm cười. Và nụ cười của thiên thần như đánh thức những làn sóng người phía trước. Tất cả giơ cao cánh tay của mình lên. Khanh đã chiếm trọn được cảm tình của tất cả. Như là ánh sáng huyền hoặc giữa bóng tối im lìm. Như là Nguyệt thực.

Cô đưa tay trái mình lên không trung, những cánh hồng, không, phải đến hàng nghìn cánh hồng đang rơi xuống. Khanh nhắm mắt và mỉm cười như trong suốt những buổi tập luyện. Cô cố tình không để ý đến đám đông đang như rối loạn cả lên phía dưới sau màn biến hóa của mình.

“Well your faith was strong, but you needed proof...”

Vũ cất lên từng nốt bằng thứ giọng trầm ấm mà nhẹ nhàng. Khán giả như càng được thể lại la lên dường như mỗi ngày một lớn khi anh từ dưới sân khấu bất thành linh xuất hiện cạnh bên Khanh. Cô mở to mắt ra, đôi mắt long lanh run lên trên từng nhịp thở. Bản thân Khanh cũng không hiểu vì sao cô cảm thấy mãnh liệt đến thế, khi mà suốt buổi tập cuối cùng, cô vẫn còn chưa hoà nhịp được với cảm xúc của chương trình. Có lẽ bởi hiệu ứng

từ ánh đèn và bóng tối, bởi những cánh hoa hồng mỏng manh như mưa chạm vào cô và rơi dịu dàng xuống sàn sân khấu, bởi những ánh mắt sáng lên phía dưới khán đài... Không dừng một giây, ngay khi những ngón tay nóng ấm của Vũ chạm vào bàn tay được đưa hờ ra, Khanh nhẹ nhàng xoay sang trái. Mọi thứ vừa sáng lên bỗng lại phụt tắt, đèn follow bùng lên và bám theo từng di chuyển của cô, tiếng guitar ngưng bật. Khanh xoay trong bóng đêm, thình lạng, vẻ mỏng manh của tất cả những thứ thấy rõ được lúc này khiến buổi liveshow hơn mười nghìn người này chỉ còn mỗi mình cô.

Chiếc dây mỏng mảnh đang níu giữ Khanh xoay ngày càng nhanh hơn rồi bỗng dừng lại. Đèn follow rời cô di chuyển sang bên phải. Pi xuất hiện cùng cây guitar, giọng hát trong trẻo cùng sự giản đơn của chiếc sơ mi trắng của anh khiến mọi thứ bỗng trở lại thực tại. Anh từ tốn quỳ xuống, cây guitar chạm nhẹ xuống sàn thủy tinh. Ánh mắt anh hướng về Khanh, chờ đợi.

“And it’s not a cry that you hear at night, it’s not somebody who’s seen the light, it’s a cold and it’s a broken Hallelujah...”

Giọng Pi và Vũ trộn lẫn vào nhau trong thứ âm vực luôn làm Khanh say đắm, sự trong trắng của thiên thần và sức mạnh của ác quỷ bỗng nhiên hoà làm một. Một thứ gì đó như khi Pinocchio mở miệng nói từng từ đầu tiên, hay như nàng Lọ Lem trốn trong góc nhà thấy chàng Hoàng tử trong mơ đem chiếc hài mình đã đánh rơi đến... Khanh sửng sờ lắng nghe những âm thanh kỳ diệu đó. Tất cả dàn đèn sáng rực lên màu đỏ hoàng hôn, cộng hưởng với những cánh hoa từ đâu đó rơi xuống, phản chiếu trên nền sân khấu tinh khiết, biến thành một không gian như trong những bản nhạc của Lorde – dịu dàng và ma quái.

Khanh đứng chơ vơ, đôi chân dài mong manh như hoa bồ công anh bay trong gió.

Demo mỗi người một bên, cảm lạnh như những đôi cánh nâng người nghệ sĩ vô hình bay lên. Cô buông người, năm dài xuống đất tựa nàng búp bê mất thăng bằng mà ngã xuống. Những tia lửa bất giác rực lên làm dàn

đèn như bóng lóa sáng. Những ánh sáng huyền ảo ấy hòa vào nhau thành một màu đỏ mạnh mẽ, một thứ màu sắc đầy huyền hoặc người khác, một hoàng hôn đỏ u hoài.

Mọi thứ chìm vào khoảng lặng. Phía dưới, khán giả như vẫn còn đắm chìm vào những cảm xúc. Phải đến vài giây sau, từng đợt tung hô mới nổi lên. Vũ đưa tay đỡ Khanh lên, Pi đứng cạnh, cả hai dìu cô đứng giữa sân khấu. Khanh cảm thấy mắt mình hoa lên, tim đập thành thịch như muốn nổ tung phía trong lồng ngực. Mọi thứ vừa xảy ra là hào quang, nó ngập tràn chiếm lĩnh đầu óc Khanh một cách nhanh chóng. Trong phút chốc, Khanh lại thấy mình bỗng như lơ lửng giữa khoảng không của cảm xúc, không thể hạ cánh. Lúc này, cô bất giác hiểu được cái gọi là ma lực khó cưỡng lại của ánh đèn sân khấu mà Andre đã từng nhắc đến. Khanh nở nụ cười trong vô thức.

Ngay khi đó, cô bừng tỉnh.

Tất cả chỉ là giấc mơ. Khanh nằm im lặng trong căn gác mái. Chút ánh sáng nhỏ nhoi từ cửa sổ hắt vào ngõ vực. Cô ngồi im, như sợ tan mất những cảm xúc còn đọng lại trong mình. Giọt mocha cuối cùng của ảo mộng rót xuống tâm hồn Khanh những kỳ vọng lớn lao. Giấc mơ quá thật đến nỗi cô không muốn tỉnh dậy. Nếu cho Khanh quyền lựa chọn, cô sẽ không nhường cái hoàng hôn đỏ rực đầy quyến rũ đó lại cho bất – kì – ai. Không một ai...

Khi Sài Gòn đã thả những tia nắng sáng chiếu qua khung cửa sổ, Khanh bật dậy hốt hải nhìn chiếc đồng hồ treo tường hình quả táo treo lơ lửng trong phòng. Mười hai giờ bốn mươi phút trưa.

“Sáu giờ chiều nay dì Lam bay về Hà Nội. Thức mau rồi còn đi ăn với dì!” An từ ngoài lượn vào rồi khựng lại khi thấy Khanh đang ngồi trên giường. “Bạn làm quái gì mà ngồi như tượng vậy?”

“Mình đang nghĩ về đêm qua.” Khanh nhún người bước ra khỏi giường. “Mình đã có một giấc mơ kỳ lạ.”

“Lắm chuyện quá! Thay đồ nhanh đi rồi đi ăn với dì.” An nói rồi đóng cửa phòng bước ra.

Khanh ở lại một mình trong phòng. Trong một thoáng chốc, cô muốn nhắn tin cho Vũ. Giấc mơ đêm qua vẫn còn hiện hữu trong cô, tại cô vẫn còn vang lên những giai điệu của Demo. Nếu biết đó là một giấc mơ, có lẽ cô đã hôn Vũ khi anh đỡ cô lên. Chỉ có lẽ mà thôi.

Trong bữa ăn chia tay dì Lam sau đó, Khanh suy nghĩ rất nhiều. Nhìn An vui vẻ trò chuyện với ông Nam và dì Lam, cô thở dài lặng lẽ gắp thức ăn. Những ngày hè sắp trôi qua, nếu thật sự ở lại đây và dở dang chuyện học hành, cô sẽ làm gì tiếp? Đến lúc này Khanh vẫn chưa làm rõ được với chính mình. Con đường người mẫu, dù đã trải thảm đỏ, vẫn còn là điều gì đó quá mơ hồ với cô. Với mọi người, Khanh là một hiện tượng. Nhưng Andre từng nói, bất kỳ hiện tượng nào cũng có thể vụt tắt, ngôi sao nào cũng có thể đột ngột biến mất. Những đường cắt xéo uyển chuyển, những chiếc lưng thẳng, những cái đầu nghiêng đúng độ... với Khanh cũng chỉ là những cái tên của những bài toán xa lạ cô chưa được học bao giờ.

Khanh lặng lẽ bước từng bước trên đường Đồng Khởi. Ông Nam đã đưa dì Lam về nhà chuẩn bị hành lý cho chuyến bay. Cô cầm chặt chiếc điện thoại trên tay, đầu óc cứ miên man mãi về lời nói của Andre hôm trước. Rồi Khanh có trở lại với anh không? Cô đang có rất nhiều những lời mời hấp dẫn, nhưng như cô gái lần đầu lạc vào xứ sở táo đỏ, cô loay hoay không biết phải chọn gì. Mọi miếng cắn đều có thể dẫn tới cái chết, đằng sau mọi quả táo đều có một ngụm thủy triều khô khốc chờ đợi. Andre biết đâu lại là lựa chọn tốt nhất mà cô có thể? Rồi còn chuyện của Vũ nữa, nếu tên trộm quái quỷ kia phát hiện ra những bản nháp đó có giá trị như thế nào, Demo

sẽ phải trả một giá không nhỏ. Mặc dù không thể giúp gì, những Khanh vẫn cảm thấy có lỗi. Ai chẳng cảm thấy có lỗi trước sự mất mát của người khác, nếu đó là người mà họ yêu quý. Mọi suy nghĩ quần quanh trong đầu Khanh như thứ mật ong đã bị ăn đến ngấy, vừa dính nhớp vừa khó chịu.

Sài Gòn dưới cái nắng chiều nhẹ nhàng như cô gái. Những cơn gió thỉnh thoảng mang hơi nóng chạm vào cô. Khanh để những suy nghĩ trôi trong mình như chiếc lá giữa dòng, xoay vần mạnh mẽ. Khanh đã bắt đầu yêu nghề mẫu hơn cô tưởng. Nhưng mọi thứ có đơn giản như những điều vừa xảy ra trong khoảng thời gian này? Hay là mọi thứ chỉ như những cơ hội mới bắt đầu với cô. Liệu đam mê sẽ dắt Khanh đến đâu trên con đường này?

“Cho hỏi, cô có phải Trịnh Thiếu Khanh?”

Khanh quay về phía sau. Một chàng trai nhìn cô mỉm cười, những mớ đầu như vậy luôn hiện hữu đôi điều bí ẩn.

Anh ta mặc chiếc áo len mỏng màu đen, bên ngoài khoác một chiếc jacket. Đó là kiểu phối đồ người Sài Gòn không bao giờ chịu nổi bởi mảnh đất này quá nóng, hoặc bạn sẽ phải thường xuyên di chuyển trên taxi, hoặc nhà bạn phải rất gần các địa điểm di chuyển, nếu không muốn thời tiết giết thời trang. Chiếc quần kaki xám và giày moca nâu ăn khớp một cách khéo léo. Đôi lông mày to thẳng và rõ ràng, giống như dải phân cách bắt buộc người ta phải đi đúng làn đường. Vàng trán rộng dưới lớp tóc xoắn nhẹ được chăm chút cầu kỳ bỗng hơi nhăn lại nghi hoặc, trông tựa như một người vừa đến từ đất nước khác, có chút ngỡ ngàng về xứ sở mình vừa hạ cánh xuống. Khanh nhìn chàng trai lạ mặt một cách dò hỏi, như muốn nói “*Liệu tôi có quen biết anh?*” Chàng trai vung tay, giải thích:

“Không, tôi và cô không quen biết nhau. Chỉ là tôi đã nhìn thấy cô vài lần trên báo. Tôi là một người hâm mộ cô.” Anh ta vỗ hai tay vào nhau, như thể một điều đáng kinh ngạc lắm vừa xảy ra.

“Cảm ơn anh.” Khanh thoáng cười, nụ cười của kẻ vừa chiến thắng trong cuộc thi chạy marathon.

“Nếu cô không bận gì thì tôi rất vui lòng được mời cô uống café.” Cách nói của anh ta khiến Khanh liên tưởng đến những hiệp sĩ đeo mặt nạ cầm giáo và khiên trong cuộc chinh phạt của Hy Lạp nhiều thế kỷ trước, kiểu cách nhưng rất phù hợp, tự nhiên nhưng vẫn chừng mực.

“Cảm ơn anh,” Khanh nhắc lại. “Nhưng có lẽ tôi phải từ chối...”

“Chỉ ngay đây thôi.” Anh ta chỉ vào quán café ngay cạnh đó. “Chỉ là một cốc café của một người hâm mộ. Tôi hứa sẽ không làm phiền cô và để cô tận hưởng không gian một mình. Please!”

Khanh ngược nhìn lên tên quán: *Paloma*. Ở Hà Nội cũng có một quán tên như thế. Quán có tông màu nâu đỏ với cánh cửa gỗ giản đơn bên ngoài. Những cửa sổ kính lớn hướng ra đường với vài người khách ngồi thành thoi phía trong, như chia cắt thành hai không gian khác biệt với sự ồn ào đầy khói bụi nơi cô đang đứng. Chỉ một khoảng cách thật nhỏ, nhưng dường như đã là những thế giới hoàn toàn khác nhau. Khanh nhớ dự án nhỏ lúc cô tham gia trại hè: mỗi người sẽ phải chọn cho mình một partner, cùng làm việc với họ cho tới khi kết thúc trại hè. Cô đã thấy rất lạc lõng khi đó, bởi trong đám đông hỗn loạn kia chẳng có điểm sáng nào dành cho mình. Người ta thường nói ở đâu đó luôn có một người dành cho bạn, và chỉ bạn mà thôi. Nhưng trại hè không phải là *đâu đó*, cô chẳng tìm thấy ai như thế cho mình. Sự thật là sau đó Khanh vẫn phải kết đôi bữa với một người và có một trại hè không thể tệ hơn. Sau quãng thời gian đó, Khanh thường nghĩ rằng mọi lời hay ý đẹp trong cuộc sống có thể đúng với hầu hết mọi người, nhưng khi chúng ta lại không nằm trong số *hầu hết mọi người* đó, thì sao? Trong cuộc sống, đôi khi những khoảng cách tưởng chừng rất nhỏ có thể tạo ra những thay đổi lớn lao.

“Cô ổn chứ?” Chàng trai hỏi khi thấy Khanh chìm vào suy nghĩ mông lung.

Khanh nhoén miệng, cô gật đầu rồi bước vào quán, ngồi xuống bàn gần cửa sổ nhất. Những chiếc sofa màu đỏ khiến cho không gian ấm cúng với ánh đèn vàng. Chàng trai mang lại bàn của Khanh một cốc mocha nóng.

“Tại sao lại là mocha?” Khanh mỉm cười, trong thâm tâm cô có chút ngạc nhiên bởi chàng trai đã lựa chọn thức uống cô đang muốn nhâm nhi nhất.

“Chỉ là, tôi thích mocha,” Chàng trai vẫn giữ nụ cười thân thiện trên môi. “Không nhất thiết phải có lý do cho mọi điều, đúng không?”

“Có lẽ vậy.” Khanh mỉm cười, ngẫm nghĩ. Hàm răng trắng và đều đặn lộ ra khi chàng trai cười khiến cho cô phải kinh ngạc. Trong một xã hội mà thuốc lá và khói bụi đã trở thành những điều không thể thiếu khi bước ra đường, bạn sẽ không gặp nhiều chàng trai có thể chăm sóc răng mình đến như thế. Nếu là một người ưa uống café hoặc các thứ nước có màu, bạn sẽ càng đau khổ hơn trong nỗ lực cố cứu lấy vẻ đẹp tự nhiên này. Khanh buột miệng định hỏi làm sao anh ta có thể có hàm răng tuyệt vời đến thế nếu uống café mỗi ngày, nhưng kìm lại được. “Tôi đổi ý rồi, nếu anh có thể, hãy cùng ngồi với tôi.”

Khanh định nói rằng đôi khi nói chuyện với một người thật xa lạ khiến cô dễ chịu, nhưng kìm lại được. Sự thực, đó là cảm giác dễ dàng trải mình không toan tính, cũng không cần lo ngại những bí mật rồi sẽ bay xa. Giữa những người thân, thứ thừa nhất là sự thấu hiểu, thứ thiếu nhất là khoảng cách. Khoảng cách để có thể chia sẻ, để có thể thấy mình cũng như tất cả ngoài kia, lướt qua nhau vô hình và vô tình. Họ có thể chẳng bao giờ chia sẻ với nhau được điều gì thành lời, nhưng chỉ một cái chạm nhẹ giữa phố đông khi cùng chờ đèn tín hiệu băng qua đường, thời gian như đã dừng lại thật lâu; khoảnh khắc đó giống như họ đã rũ hết được những buồn bực hoài nghi trong lòng mình ra, với một người hoàn toàn xa lạ.

Khanh nheo mắt:

“Anh có thể giới thiệu về bản thân một chút chứ. Chỉ để tôi có thể ghi vào nhật ký của mình rằng ai đã mời tôi café hôm nay, phòng ngừa trường hợp cảnh sát tìm thấy tôi bất tỉnh ngày mai bởi một chất độc nào đó chứa trong thứ thức uống ngon lành này.”

“Tôi là Bảo.” Chàng trai bật cười, giới thiệu đơn giản.

Khi ấy, những ánh nắng nhẹ nhàng của buổi chiều tà vẫn buông xuống thành từng vạt trên chiếc áo màu ô liu của Khanh. Bảo ngồi chéo chân, ngả người ra phía sau một cách thoải mái, một tay chống cằm, lắng nghe Khanh nói về Sài Gòn trong con mắt một cô gái Hà Nội, thi thoảng mỉm cười. Hai người trò chuyện về những con phố, về café, về nắng và gió Sài Gòn. Tâm trạng Khanh dìu dặt đi như là bột café tan dần trên thành cốc. Ngày buông.

Vũ đang trong giờ tập nhảy với Pi, nhưng đầu óc anh không mấy tập trung. Tên trộm đột nhập vào nhà anh đã nhắn tin cho anh ngay sau hôm đó, hãn yêu cầu một số tiền không nhỏ cho việc trả lại những bản thu, cho việc không tung những thứ đó lên mạng ngay thời điểm này. Hãn cũng nhắc nhở rằng nếu anh để cảnh sát vào cuộc, thì tất cả mọi người sẽ được nghe nhạc miễn phí từ Demo trên Youtube. Vũ rất bối rối, sau hôm trở về nhà và phát hiện ra sự việc, anh chỉ chờ đợi mọi thứ êm xuôi. Nhưng ác mộng đã thật sự xảy ra, tên trộm đã hoàn toàn chủ động trong việc lấy những bản nháp và thu âm đó, và giờ thì Vũ mắc kẹt trong hố sâu đầy bùn này. Nhưng anh không bao giờ cho phép mình ngừng lại, ngày hôm sau không phải là ngày ôm đầu trùm chần ngủ cho quên đời, mà vẫn là những giờ tập như bình thường. Vẫn là những đoạn thu âm, tập nhảy, trả lời báo chí, tập gym. Mọi thứ đều đặn. Trong gương, Vũ thấy mình gồng lên, gương mặt chứa đầy sự uất ức và những bí mật không thể nói ra. Động tác *turtle* khiến hai tay anh căng ra vì đau. Pi vừa tu chai nước vừa la lên:

“Đừng có tập mấy cái đấy bây giờ được không? Mấy hôm nay đã mệt lắm rồi. Đừng tự đẩy mình quá xa, Vũ.”

Vũ buông tay, nằm ra sàn, thả lỏng cơ thể. Pi vẫn tu chai nước, nhìn cậu bạn từ trên xuống:

“Đã gọi cho Khanh chưa?”

“Tôi gọi cho Khanh làm gì?”

“Khanh có thể còn trẻ con, nhưng cậu thì không. Đừng cư xử như thế.” Pi ngúc ngắc đầu. “Cậu có biết sau hôm họp báo đã có bao nhiêu tờ báo đăng bài phỏng đoán rằng cậu và Khanh là một cặp không? Cơ hội tốt đấy!”

“Tốt cái con khỉ.” Vũ hằm hằm vắt chiếc áo sơ mi trắng lên vai, bước về phía cửa.

“Ờ kìa, đi đâu thế, chờ con khỉ với.” Pi vợ vội vàng đồ đạc, gọi với theo.

“Uống.”

Sau khi rời khỏi *Paloma café*, Khanh vẫn nghĩ mãi về Bảo. Anh mang một vẻ điềm nhiên đến lạ lùng, cách nói chuyện chậm rãi và thấu hiểu. Sau khi nghe về sự băn khoăn của Khanh trong việc nhận lời mời của *một người nổi tiếng* vào công ty của anh ta, mà sự thật là Khanh đang cố ám chỉ Andre, Bảo mỉm cười:

“Dường như là cô làm việc vì tình cảm nhiều hơn lý trí, trong nghề người mẫu thì như thế có vẻ hiếm.”

Câu nói không mang chút khuyên nhủ nào, cũng không có ý bình luận gì về vấn đề mà Khanh đã đề cập. Nhưng mãi đến khi đã ra về, Khanh mới hiểu được ý của Bảo. Anh muốn nói cô là người thiên về tình cảm, hãy cứ làm theo những gì mà trái tim cô cho là đúng. Khanh mỉm cười. Mặc dù không lưu giữ contact của nhau, Khanh cũng cảm thấy chàng trai đó rất có duyên. Một sự nhẹ nhàng thoáng qua trong một buổi chiều Sài Gòn đẹp, cũng *không phải là quá tệ*.

“Làm gì mà cười một mình vậy?”

Giọng nói quen thuộc vang lên làm Khanh giật mình. Andre ngó đầu ra từ cửa xe ô tô, anh đeo một chiếc kính râm màu đen to che đi đôi mắt xanh.

“Anh theo dõi em sao?” Khanh thốt lên.

“Trông tôi có giống như kẻ hay đi theo dõi người khác không?” Andre nhếch mép. “Tôi vừa đi duyệt một chương trình tối nay ở PinkClub, định làm một vòng Đồng Khởi thì gặp em.”

“Wow, tối nay có show diễn thời trang ở đó sao?” Khanh vô thức đập hai lòng bàn tay vào nhau, hết như mỗi lần dì Lam cho cô một chiếc vé miễn phí tới một chương trình nào đó.

“Ừ.” Andre bỏ chiếc kính đen sang một bên. “Em là người mẫu rồi mà cứ như lạ lẫm lẫm với những việc này vậy. Chút em có muốn qua đó xem không?”

“Nhưng lúc này mới năm giờ?”

“Bây giờ tôi phải có mặt để trang điểm rồi. Chúng ta đi ăn rồi lên đó luôn, nếu em muốn.”

Khanh bước lên xe, cô cầm mặt xuống điện thoại để che giấu những bối rối trong lòng, mùi nước hoa D&G Light Blue dìu dịu trong xe lan tỏa. Từ phía cửa kính của *Paloma*, Bảo nhìn theo chiếc xe, mỉm cười: “E240 cơ đấy, quả là những người trẻ thành đạt.”

Khi hai người đã ăn xong bữa tối. Andre phóng chậm chậm lên PinkClub. Sau lần đầu tiên cũng chính với Andre, đây mới chỉ là lần thứ hai Khanh được đi xem một show catwalk chuyên nghiệp ở mảnh đất này, nên vẫn giữ nguyên cảm giác hưng phấn và ngỡ ngàng. Lối vào của PinkClub thiết kế hẹp với những tông màu cam trắng lạ mắt. Andre chọn cho Khanh một chỗ ngồi ngay hàng đầu, anh nói cô hãy tận hưởng show diễn trong khi

anh làm việc. Khá nhiều phóng viên nhận ra sự có mặt của cô gái Demo và làm những bài phỏng vấn nhanh. Khanh hơi ngỡ ngàng khi bị nhận ra ở nơi thế này, trước ánh nhìn ghen tị của mọi người, cô mỉm cười trả lời những câu vốn chưa hề chuẩn bị. May thay mọi thứ cũng tạm lắng xuống khi MC thông báo chỉ ít phút nữa show diễn sẽ bắt đầu.

Những tiếng vỗ tay vang lên đều đặn theo nhịp nhạc. Siêu mẫu Thảo My là người diễn mở màn. Chiếc váy mỏng màu lam bó lấy đôi chân dài bước những bước uyển chuyển, đôi vai gầy nhịp đều đặn, mái tóc ngắn chéo quyến rũ. Từng người mẫu trình diễn một cách cuốn hút, những bộ trang phục lấp lánh dưới ánh đèn neon kỳ ảo. Khanh quan sát kỹ càng những bước đi của họ. Trong đó ẩn chứa những thán ngữ rất gian khổ bên người bạn duy nhất có thể chỉ là đôi giày cao gót, Khanh biết. Cô nhìn theo một cách đầy ngưỡng mộ, tận mắt nhìn thấy những hình ảnh tưởng như rất bình thường ấy, cô mới thấy thật tuyệt vời...

Show diễn trôi qua nhanh chóng. Andre vẫn ở trong nói chuyện với phía tổ chức. Khi tiếng nhạc khép lại cùng tiếng vỗ tay giòn giã của cả khán phòng, Khanh mới lôi điện thoại ra định nhắn tin báo dì Lam rằng hôm nay cô sẽ về muộn. Khanh giật mình khi thấy bảy cuộc gọi nhỡ từ số Vũ hiện lên trên màn hình! Khi Khanh định bấm số gọi lại thì Andre đã bước ra. Anh nói nhanh:

“Nào, ra khỏi đây thôi. Để tôi đưa em về.”

Khanh thầm nghĩ trong đầu về nhà gọi lại cho Vũ cũng được, cô không muốn rơi vào tình huống khó xử với Andre. Không gian bên ngoài đã cô đặc lại thành màu đen quen thuộc, những hạt mưa lất phất xuất hiện từ khi nào. Andre che mưa trong lúc Khanh bước về phía ô tô của anh. Ngay khi Khanh chuẩn bị bước vào thì một chiếc xe khác đột ngột dừng ngay sau đó bằng một tiếng phanh kít mạnh. Vũ mở cửa xe bước về phía Khanh, ánh mắt anh giận dữ, gương mặt đỏ như một con tôm luộc. Khanh hoảng hốt khi nhìn thấy Vũ ở đây, điều này hoàn toàn ngoài dự đoán của cô. *Tại sao anh lại biết cô ở đây?*

Vũ kéo mạnh tay Khanh ra khỏi xe. Andre mở cửa xe bước ra giữ tay Vũ lại:

“Cậu làm gì vậy?” Giọng Andre không giấu được vẻ bức mình, có thể thấy anh cũng đôi chút bất ngờ trước sự có mặt của Vũ.

“Bỏ tôi ra.” Vũ gằn giọng.

“Cậu mới là người phải bỏ tay Khanh ra.”

Không thêm một lời nào nữa, Vũ xoay người vung tay đấm thẳng vào mặt Andre. Quá bất ngờ, Andre hứng trọn cú đấm ngã xuống. Anh nằm sòng xoài trên mặt đất. Vũ đã dồn hết sự tức giận vào cú đấm. Anh hơi sững lại trước hành động bộc phát của mình. Hàng loạt những phóng viên từ những bậc thang ùa xuống bấm máy ảnh liên tục như những con kền kền đã chờ đợi cơ hội quá lâu, đói khát và ngẫu nhiên ăn mớ xác thối.

Vũ giăng tay Khanh về phía xe mình. Đầu óc Khanh rối loạn hoàn toàn, cô đẩy Vũ ra:

“Anh làm sao vậy? Sao anh lại đánh Andre?”

Vũ lao đến phía Khanh, anh nắm lấy tay cô mặc cho Khanh cố gắng rút lại.

“Vì anh không muốn em đi với hắn. Vì anh yêu em, Khanh!” Vũ nói nhanh như sợ mình sẽ trôi đi mất khỏi dòng sông cảm xúc hiện tại. “Đúng đó Khanh, anh yêu em. Anh yêu em từ ngày đầu tiên gặp em, không hiểu vì sao và cũng chẳng biết phải làm thế nào. Em hãy chọn đi, hoặc Andre hoặc anh. Ngay bây giờ!”

Lời thổ lộ và câu hỏi giữa những tiếng chóp của máy ảnh khiến Khanh bàng hoàng. Cô đã từng chờ đợi điều này, như là chờ đợi nụ hôn của Vũ trong xe hôm nào. Nhưng giờ mọi thứ bỗng tan đi trong ánh mắt ngỡ ngàng. Khanh nhìn Vũ, bất động, má nóng lên trong khi những giọt nước mắt chực trào ra. Không thể tin được điều tai mình vừa nghe, nhưng càng

không thể tin được điều mắt mình đang nhìn thấy. Những phóng viên vẫn tiếp tục bấm máy điên loạn.

Khanh thấy mình đang đứng ở chân tường, giống như vừa bị ai đó đẩy thật mạnh. Sự uất ức dường như đã đi đến điểm rơi của nó. Khanh vừa lắc đầu vừa khóc, đỡ Andre dậy.

Cô bước vào xe Andre, không nói thêm câu nào nữa. Andre nhìn Vũ bằng ánh mắt của kẻ biết mình không cần phải đánh trong cuộc chiến này. Anh chỉ tay vào Vũ, im lặng, như muốn nói rồi cậu sẽ phải trả giá cho điều vừa làm. Chiếc xe màu đen sập cửa lại, rồi phóng vút vào màn đêm đang đổ xuống những hạt mưa đầu tiên.

Và đêm Sài Gòn lại tan ra như là bột mocha, trắng xoá.

Chương 7: Những bữa tiệc

Sau khi phóng xe rất nhanh ra khỏi khu vực trung tâm, Andre giảm tốc độ chậm lại. Anh hạ cửa kính xe, châm thuốc. Khanh đã ngừng khóc, cô không nhìn Andre, thì thầm nhỏ:

“Em xin lỗi. Em không nghĩ Vũ lại xử sự như vậy.”

Andre không nói gì. Anh ấn ngăn đựng đồ phía trước Khanh, đẩy hộp khăn giấy nhỏ về phía cô. Thật sự Andre cũng bất ngờ vì cách Vũ làm mọi chuyện, nhưng khi cú đâm của Vũ chạm vào mặt, bằng một nhạy cảm bất thường, anh nhận thấy người cậu ta có mùi rượu. Có lẽ cậu đã uống khá nhiều trước khi tìm đến PinkClub. Andre suy nghĩ về những chuyện sẽ phát sinh ngày hôm sau. Anh tính toán kỹ lưỡng, đánh giá rủi ro và xem xét những biến số. Thời điểm nhạy cảm là lúc người ta cần hết sức cẩn trọng. Những thắng lợi rực rỡ hoặc thất bại thảm hại sẽ đến những lúc như thế này.

“Không phải lỗi của em, Khanh ạ.” Andre nói sau một lúc im lặng. Cô không có lỗi gì trong việc tối nay. Giữa ba người, biết đâu Khanh lại là nhân vật cảm thấy tổn thương nhất. Giờ anh nghĩ cô cần nghỉ ngơi nhiều hơn là suy nghĩ về những điều này.

Khanh nhìn ánh sáng của những cột đèn lùi dần lại sau mình, quăng đường về nhà bỗng trở nên xa xôi. Giờ Khanh chỉ muốn đặt mình xuống giường, và ngủ một giấc dài. Giá như có thể quên đi chuyện vừa xảy ra, hy vọng sáng mai thức giấc tất cả chỉ là một giấc mơ. Nhưng chắc chắn điều đó cũng sẽ không hề dễ dàng. Không phải khi nào người ta cũng có thể ngủ lúc mệt mỏi. Đôi khi những ý nghĩ không tha cho chúng ta, nó chẳng quan tâm đến thể trạng cơ thể, đến thời gian hay không gian, đến tình cảnh mà ta đang gặp phải, nó chỉ không rời khỏi chúng ta. Một cuộc chiến của lý trí và tình cảm. Lý trí của Khanh chỉ rõ cho cô rằng Vũ đã sai, nhưng cô vẫn đặt

tình cảm của mình vào anh nhiều hơn. Thêm vào đó, Vũ là người đầu tiên đã nói ra những điều anh nghĩ, bất chấp tất cả. Anh có nhiều thứ để mất hơn cô, đó là một lựa chọn không hề đơn giản.

Tất nhiên, Vũ đã phải mượn rượu để nói thay anh. Chúng ta không phải lúc nào cũng có thể nói hết ra những cảm nhận của mình với người khác, đặc biệt là những người mà chúng ta yêu quý. Người ta hay nói rằng: cứ sống tiếp đi, rồi mọi thứ sẽ có vị trí của nó. *Nhưng nếu chỉ còn một ngày để sống, bạn có làm điều đó không? Bạn có chạy đến và nói với ai đó rằng bạn yêu họ, bởi chỉ ngày mai có thể sẽ không ai còn cơ hội.* Khanh đã tự đặt câu hỏi đó cho mình sau khi mẹ mất, cô luôn cảm thấy bất cứ ai cũng có thể rời xa mình, bất cứ lúc nào. Thế nhưng ngay cả khi hiểu rõ điều đó, nhìn thẳng vào mắt một người và nói rằng bạn yêu người ấy vẫn không phải một thứ dễ làm. Vì nếu chỉ đơn giản như vậy thì tình yêu trên thế gian này đã không đáng giá.

Một đêm có nhiều người không ngủ.

Long ngồi ở *Like This café*, mắt anh lướt qua những tờ báo mạng trên màn hình laptop. Quả không có gì đáng ngạc nhiên khi scandal hôm qua đã trở thành tâm điểm của báo chí. Có khá nhiều trang chụp được cảnh Vũ vung tay đấm Andre, Khanh đứng ở giữa ngã ngàng và thảng thốt. *Đúng là một bức ảnh đẹp.* Long ngán ngẫm. Những lời bình luận thì không chê vào đâu được: “Chàng trai vàng của Demo xô xát với Mắt Quý”, “Cuộc tình tay ba giữa Vũ, Andre và người mẫu mới nổi Thiếu Khanh?”, rồi một loạt những cụm từ nổ đùng đoàng đầy giá trị nhân văn to tát như: *tư cách của người nghệ sĩ, góc nhìn của những người trẻ, dư luận đánh giá, kiêu nữ chơi bời, đại gia và chân dài...* Đọc một lúc thấy nhức mắt, Long vứt hết sang một bên ngồi uống nước, ngắm người qua lại. Lam gọi cho anh sáng nay, ngay khi nhận được tin và không thể liên lạc với Khanh. Cô thật sự bất ngờ, cho đến khi Long kiên nhẫn giải thích rằng mọi chuyện có lẽ không tệ đến thế, chỉ là một sự hiểu nhầm cho tất cả.

Long vừa đi chụp sáng nay trên Đà Lạt, sau khi nghe tin xong anh đã quyết định về Sài Gòn ngay. Long dự định để Khanh chụp cho một tạp chí lớn cuối tuần này, nhưng việc vừa rồi làm anh thay đổi ý kiến. Anh sẽ phải án binh bất động, chờ phản ứng của công chúng cho việc này. Dù chẳng ảnh hưởng đến anh, điều Long lo nhất chính là việc Khanh sẽ thay đổi quyết định tham gia liveshow Demo.

“Hôm nay thì video quảng cáo cho công ty Nina cũng bắt đầu phát sóng. Liveshow của Demo cũng sắp diễn ra, thật không đúng lúc chút nào. Cậu ta đã bước chân vào showbiz khá lâu rồi mà vẫn không biết cân nhắc những hành động của mình.” Lam thở dài, thực lòng, cô không có ác cảm với Vũ, nhưng không thể không nói ra sự thật.

“Chưa biết được việc này là lợi hay hại. Một scandal luôn có hai mặt của nó.” Lam nghe thấy tiếng cười của Long qua điện thoại. “Demo có thể bị thiệt. Nhưng Khanh thì chưa chắc. Sự xuất hiện của cô ở mọi nơi bây giờ đều là điểm nóng. Quảng cáo sắp lên sóng chắc chắn sẽ khiến tên tuổi Khanh càng nổi hơn. Xã hội này vốn yêu thích thị phi, chị còn lạ gì điều đó!”

“Là lỗi của em.” Vũ nói.

Trước mặt giám đốc công ty âm nhạc của mình, Vũ không có lời nào để bào chữa cho những gì đã xảy ra. Ông thật sự tức giận sau khi đọc những bài báo sáng nay. Ông nói Vũ cư xử không nghĩ trước sau, chẳng giải quyết được gì mà chỉ làm hỏng chuyện. “Bây giờ thì liveshow của Demo với Khanh làm hình ảnh chính sẽ tính sao? Không lẽ phải thay đổi hết nội dung của chương trình?” Vũ im lặng, đến tận khi ngủ dậy, mùi rượu vẫn nồng nặc trong hơi thở anh. Pi ngược nhìn sang bạn, thở dài:

“Bọn em sẽ cố gắng giải quyết chuyện này. Em sẽ nói chuyện lại với Khanh. Vũ đã thiếu chuyên nghiệp trong hành xử, nhưng hy vọng Khanh không phải một cô gái ngớ ngẩn khi bỏ qua cơ hội tham gia liveshow.”

Khi cuộc họp kết thúc, Vũ ngồi một góc trong phòng thu âm, bên cạnh những chiếc mic treo ngược quen thuộc và tai nghe vút chổng chơ. Anh đã đi một nước cờ hoàn toàn sai, đã không kiểm soát được mình khi say xỉn và gây lộn trước mặt hàng trăm ống kính máy ảnh. Chắc chắn, anh đã dồn Khanh vào thế khó. Vì lý gì một cô gái sẽ chọn kẻ vừa đấm người đi cùng mình? Quả là kiểu tỏ tình thậm tệ nhất anh có thể hình dung ra. Nhưng biết đâu, trái lòng ra còn tốt hơn là cứ giữ kín với chính mình. Chuyện với Khanh không phải vấn đề đau đầu duy nhất mà Vũ đang phải trải qua. Nếu việc thương thuyết với tên trộm khí gió kia bất thành, livestream cũng không thể diễn ra đúng như dự kiến. Tạm thời anh không thể nói những điều này với giám đốc công ty, Pi, Long hay bất cứ ai khác. Đây là chuyện mà Vũ sẽ phải tự giải quyết. Anh chỉ có một nghi vấn trong đầu: *Có rất ít người biết nơi Vũ ở.* Ngay cả cánh báo chí vẫn nhầm tưởng rằng anh ở công ty cùng với thành viên còn lại của Demo. Làm sao kẻ lạ mặt lại có thể biết đó là nhà anh, khi mà sự lục lọi chứng tỏ hắn đã chủ động tìm những bản thu âm đó?

Đó là câu hỏi Vũ chưa có lời giải đáp, trong lúc trăn trở về cách giải quyết với hắn ta. Nếu phải dùng tiền thì đó sẽ là hạ sách cuối cùng. Trong tình huống xấu nhất khi không thể rút tiền của mình từ công ty – điều sẽ khiến anh bị đặt câu hỏi, thì Vũ sẽ tìm đến *Vicky*.

Tất nhiên, một người đàn ông ghét phải nhờ vả một người đàn ông khác, họ chỉ làm điều đó khi không còn lựa chọn nào tốt hơn.

“Dẫu có yêu Vũ hay không, cô vẫn sẽ bước lên xe của Andre khi đó mà thôi.” Bảo vừa chỉnh lại cổ tay áo vừa nói, bình thản nghe câu chuyện Khanh vừa kể.

“Có lẽ thế, anh ạ.”

Khanh không biết tại sao ngay sáng nay tỉnh dậy, cô lại tìm đến *Paloma café* để nói chuyện với Bảo. Có lẽ cô cảm thấy dễ chịu với không khí nhẹ

nhàng mà Bảo mang lại ở lần gặp trước. Khi Khanh đến, cô không thấy người mình cần gặp. Khanh hỏi người quản lý nhà hàng về một người tên Bảo thường đến đây. Ông ta nhíu mày một chút rồi nói *có lẽ* anh ta sẽ sớm đến. Và một lúc sau thì Bảo đến thật.

“Hôm qua em ngủ được không?”

“Một chút.” Khanh gượng cười, cô ử hai tay bằng cốc mocha nóng.

“Tôi lấy cho em một ít bánh quy nhé, vì chắc là em chưa ăn sáng.”

“Vâng.” Khanh mỉm cười, *thật là ngọt ngào*, cô thầm nghĩ. “Anh có thể xưng anh – em được mà, dù sao anh cũng hơn tuổi em.”

Bảo cười, bước về phía quầy bar lấy ra một ít chocolate cookie mang cho Khanh. Anh chống tay vào cằm, ngả người ra như mọi khi:

“Anh không phải đi làm hôm nay sao?”

“Không, anh thất nghiệp.” Bảo nói điều đó tự nhiên tới mức người đối diện không thể phân biệt được anh nói đùa hay thật. Anh xoắn những sợi tóc của mình, nhún vai. “Sáng nay anh cũng vừa xem quảng cáo của em trên TV. Quảng cáo cho Nina đó.”

“Đã lên sóng rồi sao. Em cũng chưa được thông báo nữa. Em tắt máy suốt từ đêm qua.” Khanh cắn một mẫu cookie, tay giữ nút khởi động lại điện thoại. “Quảng cáo ổn không anh?”

“Trông em rất cuốn hút.” Bảo cười.

Thực ra câu hỏi của Khanh không phải như thế nên câu trả lời làm cô có chút bối rối. Khanh đỏ mặt:

“Em hỏi quảng cáo thế nào mà anh?”

“À, được lắm. Quảng cáo rất chuyên nghiệp. Andre thực hiện phải không?”

“Thực ra là người khác làm đạo diễn. Nhưng Andre là người phụ trách chính.” Khanh lảng tránh, không muốn nhắc đến người bố nổi tiếng của

mình. “Anh biết anh ấy?”

“Trong thành phố này, ai mà chẳng biết anh ta. Andre nổi tiếng mà. Là người có tài, đặc biệt ở khoản săn người mẫu mới.” Bảo nheo mắt. “Em cảm thấy đỡ hơn rồi chứ? Đừng quá khắt khe với chính mình. Hãy cứ nghĩ hôm nay là một ngày trời đẹp thôi, nắng kìa!”

Quả thật hôm nay đường Sài Gòn rất đẹp, Khanh đã không để ý đến điều đó lúc ra khỏi nhà, từng tia nắng mỏng chạy đuổi cùng những cơn gió nhẹ. Không nóng không lạnh, không khí mát mẻ một cách êm ả. Sài Gòn hiếm khi như thế. Tâm trạng người ta bao giờ cũng bị ảnh hưởng bởi thời tiết, có lẽ vậy. Khanh thấy dễ chịu hơn. Cô ngồi thư giãn ở chiếc sofa đỏ, nhìn ra dòng người tấp nập ngoài phố với những chiếc khẩu trang che kín mặt. Khanh rút di động ra, một vài cuộc gọi nhờ của dì Lam, Long Flash và An. Nhưng Khanh đang chờ đợi và tìm kiếm thứ khác...

Cô đã có quyết định của riêng mình. Đó là một con đường *dài và không thẳng*.

Nhưng Khanh sẽ đi, ngay bây giờ.

Bởi ngay cả khi bạn có những chuẩn bị xuất sắc nhất cho cuộc hành trình của cuộc đời mình, có gì đảm bảo rằng sau đó tất cả sẽ không đổ bể? Mỗi con người là một biến số thay đổi liên tục như những dòng chữ xanh trên nền đen mờ ảo của bộ phim Ma Trận, và chúng ta sẽ vô ý kéo theo sự thay đổi của cuộc đời người khác. Bạn sẽ ngộp thở trong những âm mưu của chính mình, trước khi bắt đầu thay đổi thế giới.

Chi bằng, hãy để trái tim dẫn lối.

Trong căn phòng nhỏ của mình ở công ty thời trang Avy, Andre đang ngồi xem lại những ảnh chụp show catwalk tối qua tại PinkClub. Anh không hề quan tâm hay động đến những bài báo viết về scandal đã xảy ra sau đó. Thật ra, Andre không có thời gian. Khi một người quá bận rộn,

điểm tốt là họ quên đi cả những thứ nhảm nhí chạy vòng quanh mình một cách vô nghĩa. Màn hình di động chợt sáng lên. Anh đọc tin nhắn với nụ cười trên môi, sự vui mừng hiện lên một cách hiếm hoi trên khuôn mặt vốn ít cảm xúc.

“Em đồng ý vào công ty của anh. Em muốn trở thành người mẫu chuyên nghiệp.”

Sáng tinh mơ, những kẻ ngủ nướng còn đang say giấc nồng và những cơn gió mát của mùa hè đã bắt đầu thổi đến, mang theo hương vị của biển. Những bài trả lời phỏng vấn Andre cũng lên khắp các mặt báo. Anh phủ nhận chuyện xích mích với một thành viên của Demo, cho rằng đó chỉ là một hiểu nhầm không đáng có. Andre cũng từ chối trả lời những câu hỏi liên quan đến vấn đề tình cảm cá nhân với Trịnh Thiếu Khanh, công bố Khanh đã chính thức trở thành người mẫu của công ty Avy.

Thông tin cuối cùng lập tức được nhai đi nhai lại ở khắp nơi, trở thành chủ đề nóng của giới báo chí sau khi scandal “chuyện tình tay ba” vừa lên sóng hôm qua. Vũ nhận thông tin một cách muộn màng vào buổi tối khi anh đang ở buổi tiệc sinh nhật của một người bạn. Anh không thường đi những bữa tiệc như thế, nhưng đôi khi người ta phải làm khác đi so với những thứ họ đã từng, nếu muốn cuộc đời thay đổi. Một người bạn rỉ tai anh rằng Khanh đã về với Avy. Vũ bật máy lên nhắn tin rồi lại xóa đi nhiều lần. Lời xin lỗi không phải thứ dễ dàng được nói ra trong một xã hội ai cũng cho rằng mình là cái rốn của vũ trụ. Chúng ta tìm cách thoái thác mọi sai lầm của bản thân, hẳn phải có một ai đó khác, một tập thể nào đó khác chịu trách nhiệm cho con kiến vừa rơi vào cốc nước cam chứ? Sau cùng Vũ nhắn ngắn gọn: “Anh xin lỗi về chuyện hôm trước. Anh đã xử sự không đúng và sẽ có lời trực tiếp với Andre. Hy vọng em suy nghĩ kỹ về việc với Avy.”

Buổi tiệc vẫn tiếp diễn.

Ở một nơi khác của thành phố.

Khanh trả lời tin nhắn của Vũ: “Em ghi nhận lời xin lỗi. Nhưng việc em vào Avy không liên quan đến chuyện đó. Sớm muộn em cũng sẽ chọn một công ty cho mình sau khi đã quyết định bước vào con đường người mẫu chuyên nghiệp. Và em chọn Avy. *Take care.*”

Cô nâng ly cocktail lên nhấp một ngụm. Bộ váy dạ tiệc màu ghi với những viên đá đính khéo léo của Khanh làm cô nổi bật khi đứng cạnh Andre. Với cây vest đen quen thuộc và khuôn mặt lạnh lẽo, anh bắt tay một vài nhân vật, giới thiệu những người làm trong giới giải trí cho Khanh. Đây là một bữa tiệc Andre dành riêng cho Khanh để chào đón cô vào Avy, cũng để bước đầu tạo dựng một vài mối quan hệ và gây thiện cảm cho giới báo chí. Mặc dù chưa hề có tiền lệ một người mẫu mới được làm riêng một buổi như thế này, nhưng Andre biết đâu là điều tốt cho Khanh. Không nhất thiết phải đi theo những lối mòn, nếu bạn muốn thành công.

Có khá nhiều người mẫu nổi tiếng được mời đến, Khanh cũng từng nghe tiếng tăm của nhiều người trong số họ trước ngày hôm nay. Tất cả đều cúi chào khi Andre lướt ánh mắt qua. Họ nở những nụ cười niềm nở và trò chuyện vui vẻ với Khanh.

“Những đôi môi nhếch lên nhạt nhẽo, những cử chỉ giả tạo, những lời nói sáo rỗng. Ánh mắt của họ nói rằng họ sẽ quỳ xuống b磕 thành chiếc thang đưa em lên đỉnh cao danh vọng, nhưng trong đầu họ, nếu không muốn chìm em xuống vực sâu thì cũng chỉ cần kiếm chút lợi cho cá nhân mình. Bắt đầu làm quen với những bữa tiệc đi, cô gái.” Andre thì thầm.

Khanh liếc một vòng quanh căn phòng, cô biết Andre nói đúng. khắp nơi người ta chào hỏi, câu kéo, bắt tay, xã giao với nhau bằng những lời lẽ như được tua ra từ những đoạn băng thu sẵn lặp đi lặp lại. Những khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng, liếc nhìn nhau bằng một phần tư khóe mắt, nhưng lại cố gắng quýt lên với những lời nói đầu môi. Những kẻ ma lanh lượn lờ

trong đám đông thả chiếc cần câu bắn thiu của mình xuống lừa vội những chú cá sốt: “Lâu lắm không gặp. Dạo này cô em xinh quá!” Những cái bắt tay vội vàng trước khi chui vào áo. Những bộ cánh đẹp đẽ có thể là đang khoác ra ngoài những âm mưu bắn thiu. Những nụ cười thường trực để che giấu cái bĩu môi dè dặt. Sự khinh thường, những đánh giá vô căn cứ và có thể là cả những toan tính mưu mô. Không gian tựa như trong một vở kịch từ tiểu thuyết “Tấn trò đời” của đại văn hào Balzac.

Khanh thoáng rùng mình, nhưng cô đang làm quen với những điều đó. Cô không cảm thấy mình cần phải giao tiếp nhiều lắm với những người đến từ một thế giới khác, mang một lối suy nghĩ khác. Việc trở thành người mẫu chuyên nghiệp sẽ không khiến Khanh phải hạ mình cố trở thành bạn của những kẻ muốn ăn thịt cô, hãy để điều đó cho Andre. Một tay giữ ly cocktail, một tay tự nắm lấy thân váy, Khanh đứng bình thản giữa bữa tiệc.

Như một chú cừ non khiêu vũ giữa bầy sói.

Ở một góc khác của căn phòng, có một chàng trai chăm chú theo dõi Khanh, đôi môi hơi mím lại. Mái tóc xoăn ánh lên bụi kim tuyến từ những quả pháo giấy được bắn lên ở đầu bữa tiệc. Anh mặc một chiếc sơ mi màu trắng và gilê đen quả trám, hoà lẫn vào những người phục vụ đi ngang qua. Khi mà bữa tiệc còn chưa thật sự bắt đầu và đồ ăn mới dọn ra lượt đầu tiên, chàng trai đã lấy một ly vang trắng bước ra phía lan can của tòa nhà, ngồi đón những hơi thở của bầu trời Sài Gòn thoáng đãng. *Một người luôn biết thưởng thức những cảm xúc từ gió và nắng.*

Trong phòng hội nghị của Sofitel là bữa tiệc định kỳ của công ty Nina. Những công ty tổ chức sự kiện thường làm tiệc khách hàng hàng tháng, nhất là khi quảng cáo mới nhận được hồi âm hoàn toàn tốt đẹp. Những chỉ số doanh thu bắt đầu tăng lên, vài hợp đồng mới được ký nhanh chóng. Nam hoàn toàn hài lòng với những gì mà Thiếu Khanh đã thể hiện, với ê

kíp chuyên nghiệp đã hoàn thành shot quảng cáo tuyệt vời – thứ đang rót tiền vào tay ông từng ngày. Ông có nhắn tin mời Khanh nhưng cô nói bận tham gia buổi tiệc riêng. Giờ thì Khanh đã là người của Avy. Andre đã thành công trong việc kéo một gương mặt triển vọng mới nổi về phía mình. Cũng công bằng thôi, khi mà chính anh là người đã phát hiện ra Khanh đầu tiên và nỗ lực để kéo cô vào giới mẫu. Thực tế, Khanh chưa làm được gì đáng kể, nhưng cũng không cần thiết phải làm nhiều trong một xã hội ưa những điều phù phiếm. Họ sẽ nâng bạn lên tận mây xanh cho dù bạn chỉ chạy theo một chiếc xe buýt và gào thét tên đội bóng yêu thích, sẽ đưa bạn đến những trải nghiệm tuyệt vời cho dù bạn chỉ làm một vlog cá nhân ném lên mạng... Ngược lại, bạn có thể chăm chỉ như một con ong, nhưng cũng chẳng ai đoái hoài đến những giọt mật mà bạn làm ra. Họ đã quá quen với vị ngọt và chán ngấy điều đó. Khanh là một ví dụ may mắn, một Xuân tóc đỏ đương thời, một Hư Trúc phiên bản thật, một Flappy Bird bằng xương bằng thịt... nhưng chẳng phải ai cũng cần may mắn để có thể khẳng định chính mình sao? Một cách ngẫu nhiên, khá nhiều những nhân vật nổi cộm trong giới nghệ thuật Sài Gòn đang cùng lúc để ý tới cô.

Những buổi dạ tiệc như một điểm sáng của đêm Sài Gòn, đầy mê hoặc và dối trá. Sau những bữa tiệc như thế, ai sẽ bay lên và ai sẽ phải lùi bước?

Điều đó thì thật khó nói trước. Vậy ở ngay bữa tiệc này, chúng ta hãy cứ vui đi đã.

Khi những âm thanh du dương từ bản *Always* của Richard Clayderman vang lên từ chiếc piano trên tầng hai, Khanh tự cảm thấy mình cần một chút không khí. Cô cầm ly cocktail rút ra một góc, cố gắng không để ai nhìn thấy mình. Giữa một bữa tiệc mà người ta đến để mời chào lẫn nhau, làm ăn, tạo dựng quan hệ, chim chuột, cửa cấm, dèm pha... thì chẳng ai quan tâm đến một chiếc váy màu ghi đang lảng vảng về phía cửa kính lớn. Khanh mở cửa lan can, bước ra ngoài, rồi khép cửa lại. Cô nhắm mắt, hít một hơi đầy gió trời vào lồng ngực, lẩm nhẩm:

“Thật dễ chịu!”

“Anh cũng thấy thế.” Một giọng nói vang lên.

Khanh giật mình mở toang mắt. Trước mặt cô là nụ cười thân thiện của Bảo, hôm nay anh đeo một chiếc kính trắng, làm khuôn mặt trở nên khác lạ. Cách một người đeo kính không số để che giấu chính mình làm Khanh nhớ đến Vũ những khi ra ngoài. Quả là một xã hội phức tạp. Người ta không thể sống đúng như mình muốn một cách thoải mái, không thể công khai những gì mình suy nghĩ. Tuy vậy, nếu tất cả mọi người đều có thể đọc được suy nghĩ của nhau, ấu đả chắc sẽ xảy ra thường xuyên hơn, những ông chồng sẽ không cách nào ngoại tình, những chính trị gia và luật sư sẽ trở nên vô dụng. Dù sợ hãi những vỏ bọc quanh mình, nhưng như một bữa tiệc hoá trang lớn của cuộc đời, ai cũng phải tìm cho mình một chiếc mặt nạ.

“Anh làm gì ở đây vậy? Làm em hết hồn!”

“Một người bạn của anh được mời hôm nay nên anh bám gót đi chơi thôi. Và lại anh là fan hâm mộ của em mà, em quên sao?”

“Sao anh không gọi em?” Khanh cười.

“Có gì đâu, em còn đang bận rộn mà. Em là nhân vật chính của bữa tiệc này, lỡ anh ra nói chuyện với em mà các phóng viên xô vào chụp ảnh thì chết.”

“Nhân vật chính gì mà biến mất rồi cũng chẳng ai thèm quan tâm.” Khanh cúi xuống tháo giày cao gót ra, để đôi chân trần được chạm vào nền gạch mát lạnh. “Mà sao anh ngồi ngoài này một mình vậy? Anh có âm mưu gì hãy nói xem, biết đâu em có thể giúp.” Giọng Khanh châm chọc.

“Anh không quen với những bữa tiệc lắm.” Bảo nháy mắt, “Hơn nữa, trong kia người ta đang chuẩn bị đại tiệc với hàng chục tấn cá hồi và tôm, anh thì dị ứng hải sản! Nhưng ít ra nhờ việc em vào Avy mà anh cũng được uống trộm một cốc vang!” Bảo giơ ly vang lên làm động tác chúc mừng Khanh.

Khanh cũng giơ ly cocktail lên:

“Em bắt đầu tò mò về anh rồi đó. Hãy kể về bản thân mình chút đi nào.”

“Có gì đâu mà kể. Anh chỉ là một kẻ thất nghiệp, thích café và thích thưởng thức những cơn gió mát ở nơi thoáng đãng thế này thôi.”

“Nghe lãng mạn quá nhỉ? Em cũng có hai trên ba điểm đó! Nhưng em không thất nghiệp. Giờ thì em đã có công việc được trả lương đoàn hoàng.”

“Thế thì không được rồi, vì thất nghiệp là điều lãng mạn nhất mà anh có.” Bảo cười to.

Khi mà bên trong những điệu nhạc đã bắt đầu được vặn to lên, không khí bữa tiệc trở nên nóng hơn bởi những cô gái chân dài lướt thướt liếc mắt đưa tình với những con sói khoác bộ vest bóng bẩy, thì có hai kẻ trốn ra đây, phóng tầm mắt vào không gian rộng lớn trước mặt, trò chuyện quên đi vòng quay mệt mỏi của bữa tiệc. Lan can ngăn như một phần thưởng nhỏ cho hai con người vô tình muốn biến mất khỏi đám đông.

Một kẻ với điều thuốc trên tay hờ hững, đốm lửa chập chờn mê hoặc. Một cô gái bó gối ngồi đơn độc với chiếc điện thoại lướt lên lướt xuống vô thức, như chờ đợi chàng Hoàng tử vô hình. Một nghệ sĩ violon say đắm trên những nốt nhạc, buông nghệ thuật vị tha xuống những con người phàm phu tục tử đang nhòm nhào thức ăn và cười sảng khoái. Ở bữa tiệc nào cũng có một góc như thế, có những con người như thế, vấn đề là chúng ta có để ý đến họ hay không mà thôi.

Và gió ngoài kia hát những khúc thì thầm ru con người mê muội, dường như chỉ có nơi đây với *bữa tiệc nhỏ* này là có những nụ cười hạnh phúc. Những điều tưởng như vô nghĩa của cuộc sống lại mang những giá trị của riêng nó mà đôi khi những cuộc chơi lớn lại vô tình đánh mất. Khanh ngược nhìn, có một ngôi sao vụt sáng lên giữa bầu trời đen thẫm. Tạm đặt tên cho ngôi sao ấy là *An lành*.

Chương 8: Trò chơi đuổi bắt

Khanh bắt đầu việc tập luyện với Avy, thực chất thì Andre không phải người chỉ đạo tập luyện chính, mặc dù anh có chuyên môn tốt. Tất cả việc rèn luyện cho các người mẫu được nhận về Avy đều do Thảo My đảm nhiệm. Thảo My cũng đã từng là siêu mẫu, là bạn thân của Andre. Sau này khi đã rời bỏ thành công rực rỡ trên sàn diễn thì cô quyết định cùng Andre mở Avy, tiếp tục đào tạo và truyền kinh nghiệm cho lớp đàn em. Thực chất lượng mẫu để My đào tạo không nhiều, bởi Andre có thể coi là người vô cùng kén cá chọn canh. Cả năm có khi anh chỉ đưa về bốn năm người, nhưng tất cả đều sớm trở thành những ngôi sao của giới catwalk Sài Gòn sau đó. Thường thì bao giờ một lớp tập cũng sẽ có đến vài chục học sinh, nhưng Andre không bao giờ nhận học viên, nên khoảng thời gian này chỉ có Khanh là người được dạy duy nhất. Chuyện tưởng chừng vô lý nhưng dễ hiểu khi mà lợi nhuận từ việc giảng dạy và đào tạo không phải là tiêu chí của Andre.

Mỗi ngày Khanh đều phải có mặt trên công ty ít nhất chừng sáu tiếng. Chia đều ra hai tiếng tập đi, hai tiếng tập gym để giữ dáng, chừng hai tiếng để học múa và cảm nhạc.

Lần đầu tiên bước vào phòng tập của Avy, Khanh không khỏi sửng lại. Những chiếc gương ốp liền tường hai bên, ánh sáng trắng muốt từ những chiếc đèn chìm dọc theo phòng tập hình vuông, nhiều camera được đặt ở khắp các góc, những chiếc cột giả gạch hoà vào sàn gỗ một cách hài hoà. Khanh nheo mắt:

“Camera để làm gì vậy chị?”

“Để sửa. Và cũng để em có thể xem lại sự thay đổi của chính mình. Chỉ chừng hai tuần nữa em sẽ thấy cuộn băng thu lại ngày hôm nay quả là một thảm hoạ. Mỗi lần nhận ra như thế là một lần em tiến bộ.” My nghiêm nghị.

Cô có khuôn mặt sắc cạnh và ánh mắt nghiêm nghị, bộc lộ là một người chú trọng vào từng việc mình làm. Khi nhìn thấy ánh mắt ấy, đối phương dù là ai cũng dễ dàng bị thuyết phục, trở nên ngoan ngoãn như con cừu mặc người ta xén trụi bộ lông đẹp đẽ.

Và Khanh bước vào những giờ tập luyện căng như dây đàn. “Mắt nhìn về phía trước, không bao giờ nhìn vào chân. Lưng luôn thẳng, hai chân đi một khoảng cách đều. Ở kia, mắt nhìn về phía trước, em nhìn cái quái gì dưới chân vậy!” My liên tục quát lên bất cứ khi nào Khanh vấp phải một lỗi nhỏ.

“Hai vai cân bằng nhau, tay vung đều và tự nhiên lên. Đây là catwalk chứ không phải là tập quân sự. Như thế này này.” Nói rồi My bước đi thử những bước uyển chuyển, Khanh nhìn theo mà há hốc mồm. Thật sự nhìn là một chuyện còn để làm được tương tự thì quả thật không dễ chút nào.

Sau mỗi buổi tập, chân Khanh đều đau buốt không thể cử động được vì phải đi giày cao gót liên tục. Mặc dù Khanh đã khá cao, nhưng My vẫn để cô tập với những đôi giày cao chừng mười phân. Với lý do lúc tập đi càng cao càng tốt, nếu không đến khi diễn thật sẽ dễ bị cảm giác mất thăng bằng. Từ trước tới giờ, Khanh chưa bao giờ cần đến sự giúp đỡ của *những đôi giày cao gót thực thụ*. Giờ khi tiếp xúc và tập thật nhiều với chúng, Khanh mới hiểu tại sao phụ nữ lại say đắm vật dụng phù hoa này đến vậy. Hãy tưởng tượng một cô gái mang giày cao gót đi ngang qua bạn, trong đó là cả một thế giới ẩn chứa. Nàng sẽ không thể đi nhanh, không thể chạy, chỉ có thể lả lướt như một bông hoa đang rơi nhưng chưa chạm đất. Khi phụ nữ mang một đôi giày cao gót trên đôi chân mình, thì dù đẹp hay không, dù có tôn dáng hay không, họ cũng sẽ tự thấy mình mạnh mẽ hơn, quyến rũ hơn và lịch lãm hơn. Một cảm giác nửa e dè bởi sự chông chênh, nửa thú vị vì như đang đi trên vòng lửa, sẽ khiến tất cả những cô gái từng một lần thử bước lên nó đều không thể dừng lại. Những người đàn ông đam mê caravat sẽ hiểu điều này, hiểu thứ cảm giác rằng một vật gì đó sinh ra là để dành

riêng cho họ, để phân biệt họ với nửa còn lại trên trái đất. Đơn giản chỉ là không thể cưỡng lại sự cuốn hút của nó.

Hết giờ tập đi, My nghỉ để uống nước trong lúc có người massage chân cho Khanh. Sau đó là tiếp tục tập gym và học múa. Xong một buổi như vậy, Khanh rã rời gục xuống, cả người mỏi nhừ. Từ một cô gái mà thú vui tối thể lực nhất có lẽ là đi bộ, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có lúc mình phải chạy hàng chục kilomet trên máy, hay nâng những chiếc tạ vài cân. Thật chẳng đơn giản chút nào. Người ta vẫn thường nghĩ người mẫu là nghề dễ kiếm tiền, chỉ mặc những bộ quần áo đẹp và đảo vài bước trên sàn diễn. Nhưng ngược lại, như Andre đã nói với cô: Người mẫu là nghề nhạy cảm và dễ bị đào thải nhất. Năng khiếu chỉ giúp ích những bước đầu tiên, còn đứng vững được trên sàn catwalk phải là những người chịu khó học hỏi, yêu nghề và có bản lĩnh. Đôi lúc Khanh nhớ lại lần đầu tiên khi bước lên xe Andre, cô đã nói những gì, nghe những gì, và tự thấy mình ngu ngốc thế nào.

Andre quá bận rộn để đến Avy mỗi ngày, anh chỉ thường xem lại băng sau đó. Thi thoảng, anh cũng đứng phía ngoài phòng tập, quan sát những bước đi lúng túng của Khanh qua lớp kính trong suốt. Đôi lúc thấy My mắng Khanh té tát và bắt gặp ánh mắt cô nhìn anh cầu cứu, Andre nhìn sang nơi khác, tránh không để cô thấy bất cứ sự quan tâm nào. Anh muốn Khanh biết trong giới người mẫu không có chỗ cho kẻ yếu, phải tự đứng được trên đôi chân của mình. Không ai có thể bước hộ ai trên sàn diễn catwalk và cả sàn diễn cuộc đời.

Trong sâu thẳm, Andre kỳ vọng ở Khanh. Anh nhìn thấy cô thuộc về một số ít sinh ra để vừa là một trong những biểu tượng của thế giới hào nhoáng này, lại vừa là một điểm nhấn khác biệt. Sẽ là tội lỗi nếu ngành công nghiệp thời trang để lỡ một viên ngọc nguyên sơ mà Chúa đã tạo ra như Khanh. Nhưng cũng trong sâu thẳm, dù không bao giờ hoài nghi, anh lại lo sợ. Andre không muốn rồi Khanh sẽ tuột khỏi tay như một người từng là yêu thương của anh...

Sau tin nhắn từ bữa tiệc, Vũ hiểu rằng Khanh đã lựa chọn một con đường của mình, anh muốn tôn trọng quyết định của cô như tất cả mọi người đang tôn trọng. Vũ cũng tránh thời gian gặp Khanh gần đây, phần vì anh cảm thấy những khúc mắc vẫn đang đan quanh mình, phần vì anh biết bây giờ chưa phải lúc. Cùng một điều, ở những thời điểm khác nhau lại có những giá trị khác nhau. Nhưng Vũ không lo lắng. Vì điều gì ở đó thì vẫn sẽ ở đó. Nếu Khanh thật sự thuộc về anh, cô sẽ thuộc về anh. Nếu không phải thì dù Vũ có cố gắng hơn, anh cũng chẳng thể làm gì.

Một ngày thứ bảy, Vũ và Pi lên *Piano café*, theo lời mời của một người bạn cũ – Thanh. Đó là một trong những người từng sáng tác nhiều ca khúc cho Demo khi ban nhạc mới được thành lập. Những sáng tác của Thanh nhanh chóng đưa Demo lên đỉnh cao lúc bấy giờ, nhưng chị lại là người khép kín, không thích sự nổi tiếng và ghét bị báo giới quan tâm, nên trong suốt khoảng thời gian ấy, không ai biết Thanh chính là người nhạc sĩ giấu tên kia. Không lâu sau, Thanh đi Mỹ và ngừng sáng tác, nhưng trong lòng Demo thì Thanh là một người chị, một người mà họ khâm phục, nhiều hơn cả là lòng biết ơn. Thanh mới về nước vài hôm trước và hẹn gặp Demo, cú điện thoại của chị trong một chiều cuối tuần như một bất ngờ nho nhỏ với Vũ. Thanh thích *Piano café*, chị từng hay lên đây viết nhạc cho Demo vài ba năm trước, giờ thành kỉ niệm của mỗi người. Khắp nơi trong quán, dọc cả cầu thang vẫn là nển phong cách bài trí không có gì thay đổi. Ba người ngồi trò chuyện vui vẻ, nhắc lại kỉ niệm cũ. Với Thanh, Demo không bao giờ là những người nổi tiếng, vẫn chỉ là những người bạn cũ, những người em. Khi ở cạnh một người quá lâu, bạn sẽ không mấy khi để ý tới hào quang của họ nữa.

“Đã lâu lắm rồi chị không còn nghe em chơi nhạc!”

“Em nghe nói chị từ bỏ việc sáng tác rồi?” Vũ xoay chiếc thìa trong ly cà phê trước mặt, tư lự.

“Ừ. Chị nghỉ hẳn, chị muốn chuyên tâm vào nghiên cứu. Nhưng tất nhiên chị vẫn yêu nhạc, đặc biệt yêu cách em chơi nhạc. Đàn một bản đi,

Vũ.”

“Chị muốn nghe bài gì?” Vũ không cười nhưng ánh mắt anh chứa niềm vui và sự an ủi.

Thanh nhú mày:

“Nhiều lắm, nhưng hãy chơi một bản gì em thích đi. Chị thích cách chơi nhạc tự do của em.”

Vũ ngồi vào chiếc piano ở góc phòng. Không nhiều người trong quán nhận ra anh với chiếc mũ ni và cặp kính to lạ lẫm. Họ chỉ lặng lẽ quan sát, tất cả dường như đều biết không gian bên cạnh chiếc piano luôn phải tĩnh lặng... Vũ nhắm mắt. Rồi những nốt nhạc đầu tiên vang lên, da diết và quen thuộc. Bản *Boston* của Augustana. Vũ ngồi trước chiếc piano, những ngón tay thon dài rung lên trước từng phím đàn, đôi mắt buồn bã và giọng hát mạnh mẽ đầy cảm xúc như chạm vào trái tim người con gái vô hình trước mặt: “*In the light of the sun. Is there anyone? Oh it has begun. Oh dear, you look so lost...*” Những giai điệu vô cùng nổi tiếng của Boston vang lên trong mỗi người đang lắng nghe những nốt nhạc kỳ diệu. Anh không hề biết, từ góc trong cùng của *Piano café*, Khanh đang ngồi cạnh An, hai người tình cờ cũng chọn quán này trong một chiều yên ắng. Nước mắt cô trào ra mà không sao ngăn cản được. An giữ lấy tay cô, im lặng cảm thông. Khanh lắng nghe những phím đàn của Vũ, cô biết anh đang nghĩ gì, như là từ trong tâm khảm hai người đã ở trong nhau. “*You don't know me. And you don't even care. She said... You don't know me, And you don't wear my chains...*” Từng giai điệu chứa vào lòng Khanh. Cô cảm thấy có lỗi với Vũ. Khanh đã không cố để hiểu nỗi buồn của anh, hiểu những gì anh cảm thấy, hiểu những khó khăn anh đang phải trải qua, hiểu anh muốn giằng lại cô bao lần, hiểu anh đã cố gắng giấu tình cảm của mình như thế nào... Khi ở cạnh Andre, cô chỉ làm theo những gì anh bảo, miệt mài tập luyện và bỏ qua những điều khác. Cô đã quên hết. Khanh biết Vũ buồn và khi nhìn anh chơi bản *Boston*, cô biết anh đang nghĩ về cô. Nhưng Khanh không biết làm gì, cô chưa sẵn sàng để nhận lời với Vũ, và anh thật sự đã ép cô phải từ

chối ngày hôm đó. Cô không có lựa chọn, trước hàng trăm ánh chớp máy ảnh đang loé lên đó.

Nhưng những người có duyên thì vẫn lại cứ vô tình gặp nhau. Và giữa thiên đường nhỏ bé mà Vũ đang tạo ra bằng tiếng nhạc này, Khanh đã vô tình lạc vào, để rồi bế tắc nơi đây... *“They’re not the only ones who cry when they see u. You said...”*

Giữa hai người giờ là một khoảng cách, một bậc thang trong suốt vô hình, ai cũng nhìn về phía còn lại trong tiềm thức, nhưng không ai có thể bước tới. Họ đều sợ sẽ trượt chân và rớt xuống vực thẳm phía dưới, một mình.

Lần đầu tiên từ khi về Avy, Andre mới để Khanh chụp cho một tạp chí ảnh. Anh chọn lựa rất kỹ và Khanh hoàn toàn tin tưởng vào những gì Andre làm cho cô. Andre tự tay thực hiện toàn bộ phần trang điểm mà không lấy một chút thù lao nào và tất nhiên là tạp chí đó không thể vui hơn. Những bức ảnh của Khanh tiếp tục tỏa ra khắp nơi trên mảnh đất luôn khát những gương mặt mới này. Đây cũng là lần đầu tiên cô chụp ảnh một cách nghiêm túc và có chuẩn bị, không phải như các lần xuất hiện khác trong bàn tay của paparazzi Long Flash. Khi tiếp tục có những lời khen ngợi về vẻ đẹp thuần khiết và phong cách hút hồn của Thiếu Khanh, thì là lúc Andre nói với cô về một thứ mà cô đã suýt quên mất.

“Bây giờ là lúc em cần quay trở lại bàn bạc chính thức về liveshow sắp tới với Demo.”

Khanh khá ngỡ ngàng khi nghe Andre nói về điều đó. “Thế mà em cứ ngỡ rằng anh không thích em qua lại với Demo sau chuyện đó cơ đấy.” Khanh thành thật.

“Tôi không nhỏ mọn như thế. Và trong những công việc như thế này thì người ta dựa vào lòng tin và chữ tín nhiều hơn những tờ giấy. Đó là lời hứa của em với Demo, và tôi để em thực hiện nó. Nó sẽ ảnh hưởng đến công

việc sau này của em tại Sài Gòn. Sáng mai chúng ta sẽ sang công ty của Demo.” Andre nói bình thản.

Vậy là ngày mai, Khanh sẽ gặp Vũ, dù muốn hay không. Cuộc sống không thiếu những cách dồn đẩy để người ta phải đối mặt với nhau, cho dù chỉ là lướt qua thoáng chốc. Tiếng nhạc của Boston vang vọng lại, nhắc Khanh về chàng trai của ngày hôm qua.

Buổi sáng Khanh vẫn phải đến tập múa và cảm nhạc như thường lệ. Giờ đây thì ngay cả khi đi ngủ, tiếng giày cao gót gõ trên sàn catwalk vẫn văng vẳng trong tai cô. Mặc dù vậy, mỗi lần đặt mình xuống đệm là Khanh lăn ra ngủ như chết vì những khớp trong người đã rã rời mỗi mệ. My ra sức quát mắng cô khi Khanh vẫn liên tục bắt sai nhịp nhạc. Dần dần đã quen với thái độ làm việc nghiêm khắc của My, Khanh không còn thấy sợ nữa. Cô răm rắp tuân theo những gì My đang hét mình chỉ bảo. Mãi đến trưa, khi những ánh nắng gay gắt bắt đầu rọi qua những ô cửa vuông sát trần, Andre mới bước vào ngắt quãng việc tập luyện:

“Được rồi, My, hôm nay thế là đủ rồi. Tôi đưa Khanh đi có chút việc. Em thay đồ đi Khanh.”

Khi ngồi trong xe Andre để anh chở đến công ty của Demo sau đó, Khanh đọc nốt cuốn sách của Amélie Nothomb. Cuốn sách tương đối dễ đọc, nói về một nhân viên nước ngoài làm việc tại một công ty Nhật Bản, nơi sự khác biệt về văn hoá đông tây đã dẫn đến hàng loạt những tình huống dở khóc dở cười. Thay vì trở thành phiên dịch như ý định ban đầu, cuối cùng cô ta phải dọn nhà vệ sinh hàng ngày. Cuốn sách tương đối hài hước với lối kể chuyện chân thật và sống động. Đó là một người phụ nữ cô đơn, hoang hoải trong một thế giới không dành cho mình. Khi gấp cuốn sách lại, Khanh cảm thấy dễ chịu, cô ngẫm nghĩ về mối quan hệ giữa tiền bạc và hạnh phúc. Rồi như chợt nhớ ra điều gì giữa những đoạn văn, Khanh quay sang hỏi Andre:

“Này anh, anh không có người yêu à?”

Quay sang nhìn Khanh một cách lạ lẫm như là có chút bất ngờ với câu hỏi vô duyên, Andre định nói gì đó để châm biếm điều ngờ ngẩn mà Khanh vừa hỏi, nhưng rốt cuộc lại thôi. Dường như Andre luôn như vậy, anh giống như một người đã luyện đến đỉnh cao của việc tiết chế những gì mình nói ra. Chắc hẳn anh đã uốn lưỡi đủ bảy lần trước khi thả bất cứ một lời vàng ngọc nào đó. Y như rằng, Andre trả lời ngắn gọn:

“Không.”

“Sao lại thế?” Khanh tự thưởng cho mình một nụ cười mỉm vì đã đoán trúng được cách mà Andre sẽ trả lời, kiểu trả lời cụt ngắn không thêm thắt. Hoặc anh ta sẽ nói dài và nhiều ẩn ý, trong đó có đầy đủ các phần long trọng như một bài diễn văn nhậm chức của Chủ tịch Hội đồng thành phố, hoặc anh ta sẽ buông ra một từ không đầu đuôi, tựa như tiết kiệm nước bọt.

“Cái gì sao lại thế?”

“Sao anh lại không có người yêu?”

“Tôi không biết, có lẽ không ai yêu tôi, hoặc tôi không yêu ai.”

Câu nói rơi tòm vào khoảng không. Chiếc xe phóng vụt qua một tấm biển quảng cáo lớn với hình Khanh trên đó. Cô ngược nhìn qua gương, cảm thấy chủ đề mà mình vừa khơi gợi sẽ không mấy hiệu quả với Mắt Quý.

“Tôi đã từng có.” Andre bỗng nói khi chiếc xe dừng lại trước đèn đỏ. Anh về số, hạ cửa kính rồi châm thuốc, hít một hơi dài. “Thực ra em nhìn thấy rồi đó.”

“Em?” Khanh há hốc mồm.

Trời ạ, trong đầu Khanh bật lên vài ý tưởng kiểu như Andre sẽ nói rằng cô hãy tự soi gương đi và sẽ thấy người anh yêu. Tự dưng mặt Khanh đỏ bừng lên một cách vô lý. Nhưng Andre đã nhanh chóng ngắt dòng tưởng bở của cô:

“Đúng, em đã nhìn thấy rồi, cô gái trên bức ảnh ở phòng riêng của tôi trong studio mà em đã xem.”

“Sao anh biết là em đã xem?” Mắt Khanh mở to, cô nhớ lại hôm Quyên đã tát mình trong studio của Andre, đúng là trước đó cô có xem một tấm ảnh.

“Vì trên đó có dấu vân tay, hôm đó chỉ có em vào phòng tôi, nếu không tính Quyên. Em phải biết dân hiểu về ảnh không bao giờ chạm tay trực tiếp vào ảnh như vậy. Sau này nó sẽ bị oxy hóa và dễ hỏng.”

“Em xin lỗi.” Khanh chững hững.

“Không sao.”

Khanh im lặng, bằng nhạy cảm, cô nghĩ lúc này mình không nên nói gì. Andre tiếp:

“Tên cô ấy là Veronica Trần.”

Veronica Trần? Cái tên này nghe rất quen. Khanh cố lục lại trí nhớ của mình. Cách đây vài năm cô đã từng đọc một bài báo về cô gái này. Đó là một người mẫu Việt rất nổi ở Pháp, tham gia vào khá nhiều quảng cáo cho nhiều thương hiệu nổi tiếng của vương quốc thời trang. Cô ta từng là người yêu của Andre ư? Bây giờ cô ta đã về nước chưa? Từ lâu sau đó Khanh không còn quan tâm đến những thông tin của giới người mẫu, khi dì Lam bắt đầu có ý tưởng rằng đó là thiên đường mà Khanh phải dẫn bước vào. Bạn biết đấy, nếu nói với một đứa trẻ rằng hai lỗ cắm trên ổ điện là thứ tuyệt đối nguy hiểm, không được bén mảng lại gần, thì chỉ một giây sau chúng sẽ cắm cả hai ngón tay vào và cười thích thú. Còn nếu nói với chúng rằng có cả một tuyệt phẩm đang chờ đợi chúng ở hai cái lỗ đó, nhất định đến cuối đời bạn cũng chẳng bao giờ thấy chúng sờ vào đồ điện. Con người là một sinh vật cứng đầu nhất hành tinh này, nếu không tính đến tê giác.

“Chính Veronica cũng từng là người mẫu của tôi, trước cả khi Avy đình đám như bây giờ. Tôi và Veronica yêu nhau khi cô ấy bắt đầu bước vào

giới mẫu, bước những bước đầu tiên như em bây giờ.” Andre nhấn ga cho xe chạy chậm chậm, mắt nhìn về phía trước. “Nhưng rồi dần dần cô ấy thay đổi, tiếp xúc nhiều với giới doanh nhân và bị lóa mắt bởi những đồng tiền mà họ phô ra. Khi ấy thì tôi chưa nổi tiếng như bây giờ, tất cả những gì tôi có là tình yêu.” Andre nói, trong giọng anh có chút cay đắng của một kẻ đã nhận ra nhiều điều hơn mức cần thiết. “Veronica nhanh chóng thành công rực rỡ bởi những nét độc đáo trên khuôn mặt và phong cách trình diễn. Trong một lần cùng tôi sang tham dự tuần lễ thời trang Paris, Veronica đã lọt vào mắt một nhà thiết kế danh tiếng của Pháp. Cô ấy nhanh chóng đưa ra quyết định của bản thân...”

Andre dừng lại. Làn khói thuốc mỏng mảnh phả ra từ môi anh trông thật chua xót. Khanh nhìn anh không rời mắt. Thì ra đó là Andre của một thời gian trước. Bây giờ, lần đầu tiên, cô đã hiểu tại sao Andre lại trở thành người như thế này. Cũng là lần đầu cô thấy Andre kể chuyện cá nhân. Hiện tại, mọi thứ trở nên bình thản với Andre, anh không còn nhiều cảm xúc cho tất cả mọi thứ. Dù vậy. Khanh thoáng cảm thấy mình gần với anh hơn. Cô nhìn thấy được trong sự lạnh lẽo của anh những rung động lớn hơn những kẻ khác. Nhưng ngay trong sự mở lòng đó, Khanh cũng thấy trái tim anh dường như đã dành trọn vẹn cho một người con gái cũ. Cô gái của ngày hôm qua.

“Không phải anh luôn mong cô ấy thành công sao? Biết đâu điều đó tốt cho cô ấy.” Khanh rụt rè nói, cô chỉ mong có thể làm điều gì đó an ủi Andre.

“Veronica mất cách đây một năm. Các khám nghiệm sau đó cho thấy dương tính với một số loại ma túy tổng hợp. Cô ấy đã không chọn được điểm dừng trên con đường tìm kiếm hào quang của mình.”

Khanh sững sờ trước điều mình vừa nghe. Trời Sài Gòn bỗng đổ một cơn mưa to.

Người quản lý thông báo về việc chiều nay Khanh sẽ đến để bàn về vấn đề của liveshow Hoàng hôn đỏ. Thực sự Vũ có chút ngạc nhiên. Anh nghĩ sau khi Khanh về với công ty Avy thì việc hợp tác sẽ chấm dứt, bởi thực tế Andre hoàn toàn có khả năng hủy bỏ lời hứa không giấy tờ đó với công ty của Demo. Trong một xã hội mà lòng ích kỷ và sự tự tôn thường được đặt cao hơn những giá trị còn lại, không có mấy người kỳ vọng vào lòng tốt của người khác. Vì sau tất cả, công bằng mà nói thì đời vốn không bằng. Nhưng Andre đã không xử sự nhỏ nhen như vậy. Hoặ anh ta cố tình để hai người đối mặt với nhau, Khanh và Vũ.

Khi Khanh đến công ty, Vũ đang trong phòng luyện thanh với Pi. Nhân viên vào thông báo rằng người quản lý cho gọi hai người lên phòng họp, những người cần đến đã đến. Khi Vũ và Pi bước vào, ba người còn lại đã ngồi đầy đủ bên chiếc bàn họp lớn, Demo ngồi cạnh quản lý của họ. Đối diện với Khanh. *Trông giống như là hai bên chiến tuyến vậy.* Khanh thầm nhủ. Cô mỉm cười với Pi, trông anh hôm nay rất dễ thương trong chiếc áo nhiều màu thêu một chiếc đầu lâu lớn. Vũ khoác chiếc cadigan xanh nước biển, không biết có phải vì chiếc áo không nhưng trông anh có vẻ gầy đi một chút. Khi bắt gặp ánh mắt Vũ, Khanh cúi mặt xuống. Từ đó cho đến hết buổi họp cô chỉ chăm chú nhìn vào đôi Vans Zapato mà anh đang đi, như thể đó là một vật thể kỳ diệu lần đầu tiên xuất hiện trong Thái dương hệ. Khanh tránh ánh mắt của Vũ, cô không muốn tỏ ra khiếm nhã trước tình huống khó xử. Cả ba người im lặng trong khi Andre và người quản lý bàn việc soạn thảo hợp đồng và những việc Khanh cần làm trong thời gian diễn ra liveshow. Toàn bộ mọi thứ sẽ diễn ra trong ba ngày tính cả tổng duyệt, thời gian đó Andre sẽ cử người theo chứ không trực tiếp tham gia. Trong một thoáng chốc, Khanh đưa mắt nhìn Vũ, cô không biết anh sẽ làm gì với sự cố vẫn chưa được giải quyết. Nếu Vũ tiếp tục giấu mọi người về kẻ đã đột nhập vào nhà anh và lấy đi những thứ quan trọng, thì liveshow rồi sẽ ra sao? Cô cũng đọc được sự bối rối trong mắt anh, khi những người còn lại vẫn không hay biết gì. Mọi việc diễn ra nhanh chóng và thuận lợi, trong

không khí có vẻ như hòa giải. Khi Khanh đã đặt bút ký xong hợp đồng, Andre ghé vào tai cô, nói nhỏ:

“Tôi để em khoảng mười phút. Tôi chờ em ngoài xe.”

Mặc dù Andre không nói anh để Khanh ở lại làm gì, nhưng cô biết ý anh và thầm cảm ơn cách ứng xử đó. Khi Andre chuẩn bị bước ra cửa, đột nhiên Vũ lên tiếng:

“Andre, tôi muốn xin lỗi về chuyện hôm trước.”

Thoáng im lặng. Khanh nghe rõ thấy tim cô đập mạnh. Cái cách mà Vũ nói không rõ ràng. Anh thật sự cảm thấy có lỗi, hay chỉ muốn cho qua mọi chuyện để dễ dàng làm việc hơn? Những điều nhập nhằng như thế thường rối vào nhau trong mối quan hệ giữa người với người, trong mối quan hệ giữa tình cảm và công việc. Tất cả chờ phản ứng của Andre. Nhìn Vũ một chút, anh bình thản:

“Không có gì.”

“Anh rất cao thượng, nhưng tôi sẽ không thay đổi những gì tôi nghĩ về anh, Andre.” Đột nhiên Vũ nói thêm, có lẽ anh không tìm được.

“Điều đó không cần thiết. Tôi cũng không quan tâm người ta nghĩ gì về tôi.” Andre trả lời rồi bước ra cửa.

Khanh và Pi cùng thở phào. Người quản lý rời khỏi căn phòng với tập tài liệu, Pi đi theo anh, lịch sự để hai người lại với nhau. Căn phòng rộng bỗng trở nên thừa thãi. Vũ quay sang nhìn Khanh:

“Mọi thứ ở Avy tốt chứ em?”

“Tốt anh ạ. Chị Thảo My dạy em. Giờ em phải tập hàng ngày nên cũng không có nhiều thời gian đi chơi như trước.”

Một thoáng im lặng giữa hai người muốn nói với nhau quá nhiều điều. Rồi Khanh lên tiếng trước.

“Anh à, em muốn mình trở lại là bạn bình thường, giống như khi mình mới quen nhau. Trong những ngày làm việc với nhau sắp tới, anh đừng như cư xử lần trước nữa nhé.”

“Anh chỉ muốn hỏi em một điều thôi.” Vũ thở dài. “Em không yêu Andre phải không?”

“Vũ! Andre còn không hỏi em những câu như thế.” Khanh bất giác mỉm cười.

“Đó không phải câu trả lời.”

“Vì em sẽ không trả lời câu vừa rồi. Nhưng anh có thể hiểu ở thời điểm này thì em không nhận lời ai cả, em không nghĩ đến chuyện đó. Thêm nữa, em không nghĩ Andre yêu em.” Khanh nói thẳng những gì mình nghĩ với Vũ.

“Có lẽ vậy, như thế cũng đủ rồi,” Vũ nói sau hồi ngẫm nghĩ “Tạm thời như vậy thì tốt hơn.”

“Vâng, gặp lại anh sau. Em về công ty đây.”

Đứng trên tầng hai nhìn xuống đường, từ lúc Khanh đã bước vào xe và chiếc xe trôi đi chậm chậm cho đến khi chỉ còn là một chấm nhỏ ở cuối đường, Vũ mới mỉm cười. Thái độ vừa rồi của Khanh cho thấy anh vẫn còn rất nhiều cơ hội.

Vì những ngày tháng thì vẫn luôn ở trước mặt... Vũ còn nhiều điều phải làm. Khanh cũng có quá nhiều thứ để cố gắng. Andre thì không bao giờ ngừng nghĩ những toan tính của mình. Trò chơi đuổi bắt này dường như lại chỉ mới bắt đầu.

Khanh ngồi ở *Ally café*, một chiều yên tĩnh. Quán mang những nét nhẹ nhàng êm ả bởi dãy ghế liền dài nối giữa các bàn và cách bài trí dịu mắt. Toàn bộ không gian mở phía trước nhà hàng được thiết kế bằng những tấm

kính lớn trong suốt, mang lại một tầm nhìn rộng ra phố. Khanh nhắm nháp hương vị ngọt ngào của ly cocktail French Kiss, bartender đã ưu ái cho cô thêm một ít café bột vào viền cốc, Khanh mỉm cười về điều đó. Dù có nhiều chuyện xảy ra, Khanh vẫn tự nhủ cô đã may mắn không ít trong thời gian vừa rồi. Từ những bước chân tình cờ đến mảnh đất này, những cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên, những con người không định trước. Mọi thứ vừa dịu dàng vừa hấp dẫn.

Chỉ có một người khách nước ngoài đang ngồi chăm ông đọc báo ở phía cuối quán, tầng hai luôn vắng vẻ như thế, đó là điểm cô yêu thích ở *Ally*, khi mà chỉ đối diện đó là *Ciao café* luôn nhộn nhạo và ồn ào theo một cách rất Sài Gòn. Khanh có hẹn với Bảo, anh là *người bạn bí mật* của riêng cô. Sau lần ở bữa tiệc, hai người đã trao đổi số điện thoại và hẹn một buổi café khác.

Bảo đến không lâu sau đó, gọi cho mình một ly mocha như thường lệ. Hai người ngồi nói những câu chuyện phiếm về cuộc đời đến gần cuối giờ chiều, khi những ly cocktail đã cạn và phố đã dần đông lên bởi những con người công sở ừa ra từ khắp các văn phòng trong trung tâm thành phố. Sài Gòn xa lạ một cách quen thuộc. Khanh cảm thấy thật sự dễ chịu khi ngồi café với Bảo, chỉ như một đoạn nhạc ngắn nối giữa những quãng của một bài hát, nhưng nó thật sự quan trọng để kết nối cảm xúc. Cô thích cách Bảo lắng nghe câu chuyện của người khác mà không đưa ra lời bình luận gì, cô thích cách Bảo không bao giờ hỏi gì về chuyện cá nhân của cô, cô thích việc anh im lặng cùng cô và nhìn ra phố. Đôi khi người ta luôn phải cố gắng quá lúc ở cạnh nhau, thì chẳng thà hãy thả lỏng cơ thể và trí óc, và đừng nói gì. Những mệt mỏi tan biến dần trong quãng không gian cô quạnh và yên tĩnh.

Vũ bận rộn với việc tập dượt cho chương trình còn Andre đã bay ra Bắc tham gia một show diễn, Khanh cảm thấy như những đám mây đã tan trên bầu trời sau một cơn giông lớn. Lâu lắm mới có một thời khắc cô thoải mái

đến thế, như là chẳng phải suy nghĩ gì, chỉ việc để mình trôi đi theo dòng nước. Ngồi một lúc rất lâu như vậy, cô chợt nói với Bảo:

“Anh có nghĩ gì ra nên làm gì không? Em muốn làm thứ gì đó, mà lại chẳng muốn làm gì. Vậy là sao nhỉ?”

“Vậy thì đi chỗ này với anh. Anh có một nơi chắc sẽ hợp với cảm giác của em bây giờ.”

Khanh gật đầu cười. Khi thanh toán tiền xong và bước xuống nhà, Bảo mở cửa xe cho cô bước vào. Khanh hoàn toàn bất ngờ, ngắm nghía chiếc SUV đen tuyền trước mặt, rồi quay sang Bảo:

“Anh chưa bao giờ nói với em rằng những người thất nghiệp cũng có thể mua được xe xịn thế này.”

“Người ta có nhiều thứ để làm, nhưng chưa chắc họ đã coi đó là công việc.” Bảo nhún vai.

Chương 9: Đêm dài lắm mộng

Bảo lái xe rất điềm tĩnh, đúng như cách mà anh nói chuyện với cô. Ngồi trong xe, Khanh tự đặt nhiều câu hỏi cho bản thân, nhưng cô không muốn Bảo giải đáp những thắc mắc đó. Tình bạn của hai người được xây dựng dựa trên sự tôn trọng riêng tư của nhau. Bảo chưa từng hỏi bất cứ điều gì về cô, không có lý gì Khanh lại làm điều ngược lại. Không gian yên tĩnh ngoài cửa kính, trung tâm thành phố lùi dần về phía sau, có vẻ như chiếc xe đang phóng ra khu vực ngoại thành. Khanh không biết chiếc xe đang đi về đâu, nhưng cô cảm thấy an tâm, cô chưa từng cảm thấy bất an khi ở cạnh Bảo. Anh lái xe qua một chiếc cầu, rồi đi chậm chậm ra ngoại ô. Từ khi vào Sài Gòn Khanh chưa từng ra ngoài trung tâm, đây là lần đầu tiên. Bảo yên lặng lái xe, anh không cười, không nói, không pha trò hay cố làm Khanh vui như những chàng trai khác. Anh không nói những lời ngọt ngào, cũng chẳng bao giờ cố gắng chạm vào Khanh, nhưng cô vẫn cảm thấy thoải mái khi ở cạnh anh.

Chiếc xe chạy lòng vòng rồi dừng lại ở nơi khá tối, gần một ngôi nhà cũ kỹ. Bảo tắt máy, với tay ra đằng sau lấy đèn pin rồi mở cửa xe. Khanh cũng bước ra khỏi xe, sập cửa lại. Cô ngập ngừng:

“Cứ đỗ xe ở đây sao?” Khanh cho tay vào túi quần, thoáng lạnh trước những cơn gió ngoài thành phố.

“Yên tâm, anh đến đây mỗi tuần.”

“Chúng ta đi đâu?”

“Đi bộ vài phút.”

Bảo chỉ tay về phía cánh đồng rồi bấm khóa tự động. Chiếc xe nháy đèn lên rồi nằm im lặng. Bảo bước về phía trước soi đèn pin xuống chân để Khanh đi theo. Khanh nhìn theo ánh đèn nhỏ di chuyển dưới chân anh, mỉm cười vừa bám theo vừa tránh những u đất lồi lõm ở con đường đất. Cảm

giác như là một trò chơi trẻ con. Không ai nói gì, hít thở bầu không khí thoáng đãng của cánh đồng, nơi không có khói bụi và những âm thanh hỗn loạn của xe cộ. Rẽ trái rồi rẽ phải rồi rẽ phải trái! Quay lại phía sau, Khanh đã không thể nhận ra lối về ngôi nhà gỗ lúc nãy. Một đoạn, Bảo dừng lại, chỉ về phía hồ nước rộng.

“Ở đây.”

Hai người phủi cát rồi ngồi xuống một tấm gỗ lớn được đóng thừa ra mặt nước, có lẽ của những người câu cá. Không gian đầy mùi của cỏ và nước. Cả khoảng trời rộng đầy sao. Những đám cỏ vươn lên từ mặt nước, đâu đó có tiếng côn trùng kêu mãi miết. Từ phía cành cây những con đom đóm sáng rực bay lượn. Mọi thứ đẹp đến phi thực tế.

Khanh reo lên. “Chỗ này tuyệt thật!” Cô khoan khoái hít thở luồng không khí ẩm ướt nhưng tươi mới. Bảo chỉ cười không nói gì. Khanh tháo đôi giày búp bê Kappa rồi thả chân xuống mặt nước, hồ nước rung lên những gợn sóng tròn êm ả. Khanh thích thú đưa chân trong dòng nước mát.

“Nơi này thật thích.” Khanh cố gắng hít vào nhiều nhất có thể, nơi thành phố đầy khói bụi, hiếm khi cô được làm điều đó.

“Anh rất thích đom đóm.” Bảo chợt nói băng quơ.

“Vì chúng phát sáng ư?”

“Không, vì chúng nhỏ nhưng khó bị bắt nạt. Trong cơ thể chúng có một chất độc khiến tất cả những loài muốn ăn thịt chúng đều phải nản lòng.”

Chuyện này nghe chẳng có gì lãng mạn, Khanh nhủ thầm, mà có lẽ anh ta cũng chẳng chủ tâm nói một câu chuyện lãng mạn. Dù gì chẳng nữa, người ta vẫn thường nhớ đến đom đóm vì thứ ánh sáng kỳ dị của chúng trong đêm.

“Con bọ cạp cũng thế.” Chợt Khanh nhớ ra.

“Nhưng bọ cạp tấn công loài khác. Đom đóm chỉ tự vệ.” Bảo cười, anh có một ẩn ý gì đó mà cô không sao hiểu được.

“Sao anh biết chỗ này?”

“Ai cũng có một chỗ nào đó cho riêng mình mà.”

Cũng đúng, Khanh tự nhủ. Giống như là Vũ với quán café sách nơi cô trò chuyện với anh lần đầu tiên. Giống như Andre với bốn bức tường trong căn phòng riêng tại studio. Giống như chính Khanh và An với *Underground Bridge* ngoài Hà Nội. Mỗi người đều có một góc nào đó để đến mỗi khi thấy mình chông chênh với cuộc đời ngoài kia, để tự hàn gắn lại những cảm xúc vỡ vụn, để tìm thấy cảm giác thư thái sau những vấp vớ không đáng có, hoặc đơn giản chỉ để ngồi yên lặng, không làm gì – như Khanh và Bảo bây giờ. Những con đom đóm vờn xung quanh hai người.

Những ngọn cỏ xanh mướt rung lên, chuẩn bị đón những hạt sương đêm lạnh lẽo. Thời khắc dễ chịu. Dường như những ưu tư của ngày cũ tan đi dưới làn nước mỏng manh. Mọi thứ trở nên đơn giản. Khanh nhìn về không gian rộng lớn của bầu trời cao trên cao, chẳng nghĩ gì. Cô muốn nói cảm ơn Bảo, với cô, anh như là ánh sáng của đom đóm trong đêm tối mịt mờ, và cô sẽ nhất quyết không ăn thịt anh. Khanh bấm nút tắt nguồn, màn hình điện thoại nháy sáng lên rồi vụt tắt. Một con đom đóm nào đó vừa chạm vào tay cô.

Tên trộm vẫn tiếp tục trao đổi qua lại với Vũ về con số mà hắn muốn để giao lại những bản thu âm. Vũ suy nghĩ về điều này rất nhiều và cố gắng tìm cách câu thêm càng nhiều thời gian càng tốt. Thứ nhất, con số mà hắn đưa ra quá lớn, có lẽ vì cho rằng Vũ có rất nhiều tiền. Thực ra, anh không có nhiều tiền mặt đến vậy. Công ty quản lý anh đã mua đứt ngôi biệt thự nơi Vũ ở cho anh, và trừ dần vào số tiền anh kiếm được. Ngay cả số dư của Vũ ở công ty cũng không đủ để chi trả cho yêu cầu của hắn. Thứ hai, có gì đảm bảo rằng tên trộm tinh quái đó không lưu lại bản sao trước khi giao trả cho Vũ những đĩa thu âm? Hắn có thể quay lại và tiếp tục tống tiền anh trước ngày livestream bắt đầu. Đó mới là điều quan trọng.

Vũ ngồi nhâm nhi Dry Gin tại *Italics Bar*, quán luôn vắng vẻ và toàn những kẻ phớt đời, bạn có là siêu sao thì cũng không được giảm giá – nơi hiếm hoi một người như anh có thể ngồi ở ngay quầy bar và uống cả đêm mà chẳng có ai thèm ra xin chữ ký. Anh nhấm nhấm lá bạc hà từ cốc rượu. Bartender đang pha một cốc Bloody Mary cho ai đó. Có một thời, Vũ thích uống thứ rượu gây chệnh choáng này. Blood Mary là một loại rượu kỳ lạ chứa sốt tabasco, thứ sốt người ta thường dùng để ăn pizza. Thời gian còn sống ở New York, Vũ luôn uống Bloody Mary mỗi khi ngồi bar. Dân New York dường như bị ám ảnh bởi thứ nước đỏ lỏng lẻo quái dị của Mexico đó, họ thậm chí còn cho cả Worcestershire sauce, một loại sốt bò vào ly cocktail. Cùng với hạt tiêu đen được xay nhỏ và vị mặn của muối, vị thơm của chanh, vị đắng của vodka, vị ngọt của cà chua xay... Bloody Mary bỗng kích thích theo một cách đặc trưng, trở thành thứ rượu gây nhiều cảm giác đối lập. Thế nhưng, như chưa thoả mãn với sự tương phản đó, thứ đồ uống đậm chất New York thậm chí không phải do một người Mỹ làm ra, mà do một bartender nổi tiếng người Pháp là Petiot tự sáng chế. Nhà văn đại tài Ernest Hemingway từng ngồi triền miên ở quán bar của Petiot, nhâm nhi thứ nước uống quái gở đó ngày qua ngày. Nghịch lý phi thường này khiến cho khi Petiot rời Paris đến Ohio làm việc, ông được hâm mộ tới mức những khách hàng quen thuộc của ông là thành phần máu mặt nhất nước Mỹ – những người có thể bay một chặng đường cả trăm cây số tới quán bar của khách sạn Regis chỉ để thưởng thức thứ đồ uống ấy – trong số đó phải kể đến bố già Frank Costello, tay gangster nổi tiếng nhất nước Mỹ mọi thời đại. Khi rời Mỹ, Vũ không dám uống lại Bloody Mary nữa, bởi nó luôn gợi nhắc anh tới quãng thời gian cô đơn nhất cuộc đời mình trên. Tuy thế, thứ cocktail này đi vào tiềm thức của anh một cách mạnh mẽ, nhắc về những con người cá tính thích mùi vị đặc trưng mạnh mẽ.

Trí tò mò xâm chiếm, Vũ muốn nhìn xem vị khách tinh tế nào đã order loại đồ uống đặc biệt trong một buổi tối muộn đến thế.

Tay bartender lắc mạnh tất cả các thành phần quen thuộc, rót ra cốc, thêm vào đó một lá đinh hương cùng lát chanh cắt nhỏ, đẩy ra ngoài quầy

bar. Phía cuối của quầy bar, một cô gái đưa tay đón lấy nó. Cô ta có mái tóc đen dài, chiếc mũi cao hếch lên tinh nghịch, khuôn mặt đầy cá tính cùng ánh mắt sắc lạnh được trang điểm kỹ càng. Tay cô ta cầm một điếu thuốc Sobranie nhỏ hờ hững. Những người phụ nữ hút thuốc dưới quầy bar đều rất đẹp, không phải vì điếu thuốc, mà bởi vì trong họ như chứa một bầu tâm sự chờ đợi được sẻ chia. Làn khói mờ ảo vờn qua những móng tay sơn đen bay lên khuôn mặt thanh mảnh của cô gái, tạo thành một vẻ quyến rũ khó tả. Sau một ngậm nhỏ nhấp môi, cô gái đưa mắt nhìn quanh, bắt gặp ánh nhìn của Vũ. Đôi mắt cô như vừa thấy một điều gì thú vị, loé lên ánh sáng tư lự rồi vụt tắt. Anh lúng túng quay trở lại phía trước, dán mắt vào tivi như đang chăm chú lắm. Vũ bấm máy gọi cho Khanh, anh không muốn bị xao nhãng ngay nơi này, ở đây. Tiếng títt vang lên vô vọng ở đầu dây bên kia. Cô gái lạ rời chỗ ngồi của mình, bước lại gần Vũ, mỉm cười:

“Anh ngồi một mình?”

“Và tôi sắp say, chắc chắn sẽ không thể đưa cô về được.” Vũ không biết mình bật ra câu đùa vì sao. Câu đùa nửa mời mọc, nửa từ chối.

“Vậy thì tôi sẽ đưa anh về.” Cô gái giơ ly Bloody Mary với màu đỏ huyền hoặc lên, ngồi xuống ghế cạnh anh một cách tự nhiên, đưa bàn tay nhỏ về phía trước đầy duyên dáng. “Tôi là Quyên. Hoàng Quyên.”

Sài Gòn quá rộng lớn để người ta có thể biết hết nhau, nhưng lại luôn quá hẹp để người ta có thể chạm mặt nhau.

Vũ trò chuyện một lúc với Quyên, anh không thật sự cảm thấy thoải mái lắm khi ngồi ở quán bar với một cô gái lạ mặt lả lơi bên cạnh. Một cô gái hấp dẫn mà lại chủ động sẽ luôn khiến cho người ta có cảm giác mình là vật bị săn. Khi chưa tìm được cơ để rút lui, Vũ bỗng thấy tin nhắn từ Long Flash. Đọc lướt qua mấy dòng, anh giật mình, tay vô tình gạt vào chiếc cốc trước mặt. Cốc Dry Gin rơi xuống đất vỡ tan, những mảnh thủy tinh bắn tung toé, đọng lại những giọt ướt át trên đôi tay đang run lên của Vũ. Anh đặt vội tiền lên bàn, chạy ra cửa mà không tạm biệt Quyên. Vũ bước lên xe, phóng rất nhanh trong đêm Sài Gòn tĩnh mịch.

An ngồi cần mẫn lướt web, cậu có thể làm như thế hàng giờ liền cho đến khi mỏi mắt. Sự thật về internet rất đơn giản: không ai biết bạn là ai, cũng chẳng ai quan tâm bạn như thế nào, bạn có thể làm đủ trò điên dại sau đó biến mất mà cũng chẳng sợ bị tìm ra. Có phải, trong xã hội này, ai cũng muốn như vậy – muốn được đeo một chiếc mặt nạ vào và làm đủ thứ điên rồ? Có thể không chắc chắn, nhưng khi online, ai cũng muốn được làm những thứ mà không thể làm ở nơi khác. Mà cũng chẳng có gì lạ, khi mà ngay trong đời thực, chúng ta cũng đeo những chiếc mặt nạ với nhau.

An vươn vai, cậu lướt qua vài trang báo mạng lá cải, cố tìm gì đó hấp dẫn cho một buổi tối khó ngủ. Chợt một thứ đập vào mắt An ngay trang chủ của một vườn cải. An giật mình. Cậu bấm vào link trên tiêu đề, dụi dụi mắt. Không. An không hề nhìn nhầm.

“Người mẫu mới nổi Thiếu Khanh lộ ảnh khoả thân.”

Phía dưới là một loạt những bức ảnh của Khanh không một mảnh vải che thân với đủ dáng đứng, ngồi, bò, cào cấu, nháy nhót. An nhắm mắt lại, cậu không muốn nhìn vào màn hình nữa. Cái quái gì vậy? An bấm máy cho Khanh nhưng không liên lạc được. Cậu loay hoay đi trong phòng, răng cắn vào ngón tay gần chảy máu. Khanh không phải kiểu người như vậy, nhưng An không tìm được lời giải thích nào hợp lý hơn cho chuyện này. Sự thật, từ khi vào Sài Gòn, Khanh đã thay đổi rất nhiều. Cô gặp những con người mới, có công việc mới, bước lên những chiếc xe mới... Chẳng điều gì không thể xảy ra khi một cô gái đã dẫn thân vào danh vọng.

Đã khá khuya mà Khanh vẫn chưa về, An không dừng được việc tưởng tượng ra Khanh đang ở một khách sạn nào đó, với một ai đó... Cậu tự đập vào đầu mình để xua đi ý nghĩ cứ lớn vồn. An ngồi trước hiên nhà suy nghĩ về bức ảnh. Người ta có thể tin hoặc không, đó là lựa chọn. Nhưng người ta không thể không nghĩ, đó là điều bắt buộc. Chiếc SUV màu đen lạng lẹ dừng ở trước cửa nhà, Khanh bước xuống. Ngay khi chiếc xe vụt đi vào

bóng tối, An vẫn kịp nhận ra khuôn mặt của một chàng trai hoàn toàn xa lạ, nhưng giờ thì cậu không có thời gian để chất vấn điều đó. Khanh ngạc nhiên:

“Bạn ngồi ngoài này làm gì vậy?”

“Vào nhà đi, mình cần nói chuyện với bạn.”

An kéo tay Khanh đi vào nhà, ngay khi vừa sập cửa lại và bật đèn phòng khách lên, cậu nói mà không nhìn Khanh:

“Mình thật không hiểu bạn nữa. Bạn đang làm cái quái gì vậy?”

Khi Khanh còn chưa hết ngạc nhiên thì An giơ laptop lên. Trong ánh đèn trắng, gương mặt của Khanh cắt không còn giọt máu, cô suýt làm rơi chiếc laptop nếu không có An đỡ lấy. Khanh ngồi phịch xuống sofa, ánh mắt trừng trừng nhìn về phía trước hoảng loạn.

“Bạn điên rồi An, bạn nghĩ gì về mình mà lại tin những điều này?” Khanh nói sau khi tự uống một ngụm nước lọc trấn tĩnh. Đầu óc cô có chút rối loạn, những ngón tay cử động vô thức.

“Vậy mình phải nghĩ sao đây?” An vung tay. “Ít nhất cho mình một lời giải thích.”

“Đây không phải là mình. Những bức ảnh này không phải mình.”

“Mình chơi với bạn bao lâu mà không nhận ra cái mặt của bạn nữa sao? Có ai giống bạn đến vậy nữa sao.” An vò đầu. “Bạn có chị em sinh đôi thất lạc à?”

“Không, ý mình là... một cách tổng thể, đây không phải là mình. Đây là ảnh ghép.”

“Tại sao bạn biết nó là ảnh ghép?”

“Trời ạ. Còn tại sao nữa, vì mình không bao giờ chụp những tấm ảnh này. Còn vì sao mình biết ư? Chẳng tại sao, vì mình là mình. Đây không

phải là... cơ thể mình, không lẽ mình phải cởi hết quần áo ra để bạn so sánh sao?”

“Mình không biết. Bạn hãy nhìn đi, quá giống, đây đúng là dáng người của bạn mà.”

Khanh đưa tay lên cúc áo:

“Nếu cảm thấy cần làm một lần để tin nhau thì mình sẽ làm.”

“Thôi thôi.” An xua tay.

“Không phải ngại.” Đầu óc Khanh choáng váng vì những thứ vừa nhìn thấy, cô chẳng muốn nghĩ nhiều, lấy tay cởi hết các cúc áo và bỏ áo ngoài ra. An đứng tần ngần chẳng biết phải nhìn vào gì để phân biệt. Đột nhiên có ai đó mở cửa, An hoảng hồn nhận ra cả hai người đã quên không khoá cửa trước khi vào. Khanh chết sững, cô vội lấy chiếc áo che ngực theo bản năng, nhưng đã quá muộn. Trước mặt hai người là Vũ. Anh thờ đốc, ánh mắt ngờ ngàng. Nhận được tin nhắn của Long và không thể liên lạc được với Khanh, anh quyết định lao thẳng đến đây. Và giờ đây, Vũ ước gì mình gõ cửa trước khi xông vào vì quá lo lắng. Cả ba người đứng đó, cùng chết lặng vì chẳng biết nói gì.

“Xin lỗi.” Vũ nói rồi sập cửa lại.

Khanh mặc vội chiếc áo vào chạy ra cửa, chỉ kịp nhìn theo chiếc xe của anh phóng vút đi, trả lại sự tĩnh mịch cho khu phố vắng. Cô vẫn đang đứng đó chịu trận với những gì mình không làm. Chẳng phải lúc nào chúng ta cũng đủ thời gian và cơ hội để nói những điều cần nói cho những người cần nghe.

Đêm rung động. Đêm dài thì lắm mộng.

Trái với suy nghĩ của An, Khanh không shock như cậu tưởng, cô ngồi im ở ghế sofa, trầm ngâm suy nghĩ, khuôn mặt tựa như có điều gì đó rất khó

hiếu. Một chút sau, Khanh xách túi đứng lên:

“Mình về phòng ngủ đây. Mình cần ngủ chút. Bây giờ hơi mệt nên không được tỉnh táo lắm. Mai sẽ giải quyết chuyện này.”

“Ừ, bạn ngủ đi.”

Khi Khanh đã bước ra khỏi phòng, An gọi với:

“Mà này.”

“Sao?” Khanh quay lại.

“Tối nay bạn ổn chứ?”

“Trông mình có gì không ổn sao?” Khanh gượng cười.

“Mình thấy có gì đó không được bình thường lắm,” An định hỏi về chàng trai đã đưa Khanh về trên chiếc SUV đen, nhưng kìm lại. “Thôi có gì mai nói sau. Bạn nghỉ ngơi đi đã.”

“Tin mình. Chỉ cần cứ tin mình. Mình vẫn nghĩ sẽ có lúc nào đấy mình gặp những chuyện thế này. Có thể chẳng còn ai tin mình, thì vẫn chỉ có bạn. Dễ dàng. Đơn giản. Như là vẫn thế.”

“Vì mình hiểu bạn.”

“Không, hơn thế rất nhiều.” Khanh lắc đầu. “Thôi, mình ngủ đây.”

Ngủ đi, để sẵn sàng đón một ngày dài trước mặt, An nhủ thầm.

Khanh xuống taxi ở công ty của Demo. Đúng như dự đoán của Khanh, những phóng viên háu đói đã trực sẵn ở trước cửa như tay thợ săn đang giương các mũi tên tầm độc. Khanh từ chối mọi câu phỏng vấn một cách nhanh chóng để tránh những phiền phức không đáng có.

“Tôi tạm thời không có bình luận gì trong thời điểm hiện tại.” Khanh đưa tay gạt những ánh flash của máy ảnh trước khi bước vào trong. Người đầu

tiên mà Khanh nghĩ tới sáng nay khi tỉnh dậy, chẳng ai khác ngoài Vũ. Ngoài sự hiểu nhầm ngớ ngẩn đêm qua, Khanh biết scandal này sẽ ảnh hưởng không ít đến Demo, bởi cô chính là hình ảnh chính cho liveshow sắp tới. Khanh đi qua bàn lễ tân của công ty, dường như ở đây mọi người cũng đã biết hết chuyện này, nên ai cũng nhìn cô bằng con mắt kỳ quặc, tựa như muốn nói “*Cô ta đến đây làm gì vậy?*” Thứ ánh mắt này thật đáng ghét, nó tựa như hàng vạn những con ong cùng xông đến đốt vào chân cô, nóng rát và nhức nhối, không thể chống cự, cũng không thể dùng cảm giác khó chịu lại. Khanh nghe nói ở Châu Âu người ta không thường dùng lửa để đốt ong như ở đây. Họ dùng túi nylon trùm kín cả tổ ong lại rồi gỡ nó ra, sau đó cho vào tủ đông lạnh, những con ong vò vẽ sẽ chết dần. Nghĩ đến đó, Khanh hít một hơi sâu, giá như có vài viên đá lạnh ở đây cô sẽ chườm ngay lên đầu cho tan đi cơn tức giận. Một xã hội đầy thị phi và dèm pha, cách duy nhất để tự vệ là phải tạo một lớp vỏ bọc cho chính mình.

Những chậu cây thủy tiên ở hành lang rung rinh, tất cả như nhìn theo bước chân mạnh mẽ của Khanh. Vẻ bình tĩnh và điềm nhiên che giấu sự run rẩy đang giằng xé Khanh trong tâm trí. Cô mở cửa phòng tập, nhưng Vũ không có ở đó. Khanh gọi điện, hàng chục hồi chuông nhưng anh không bắt máy. Cô thở dài. Người ta tạo ra điện thoại làm gì, khi mà những lúc cần thiết nhất, lại chẳng thể liên lạc được với nhau.

Khanh bước ra khỏi tòa nhà theo cửa sau, loạng choạng. Cô liếc nhìn đồng hồ, đã cuối giờ chiều, giấc ngủ chập chờn gần mười hai tiếng đồng hồ đêm qua khiến Khanh mệt mỏi khi tỉnh giấc. Những chiếc xe trước mặt cô phóng qua lại liên tục làm Khanh thấy chóng mặt. Cô cảm thấy cần bình tâm lại. Càng cố trấn tĩnh bản thân, Khanh càng thấy bối rối trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan hiện tại. Cô phải làm gì, phải gặp ai, phải ứng xử như thế nào khi ông Duy biết được thông tin này đây. Khanh tin những người thân thiết nhất sẽ đứng bên cô, nhưng liệu chỉ họ tin thôi có đủ không? Cây ngay không sợ chết đứng nhưng còn chết ngồi và chết nằm thì sao? Sự nghiệp người mẫu của cô vừa chỉ mới bắt đầu, và Khanh không muốn dừng lại ở đây, ngay tại nơi này. Đột nhiên, Khanh cảm tưởng như

bầu trời từ từ hạ thấp xuống dần. Những áng mây chẳng mấy chốc ở ngay sát trên đầu Khanh, chúng hoá thành những mặt cười nham nhở như con mèo bí hiểm Cheshire của xứ sở thần tiên. Chúng bay vù vù xung quanh Khanh, ép cô vào một góc, âm thanh hỗn loạn như cơn bão đang tạt qua tai, Khanh cảm thấy đầu đau như búa bổ. Cô bịt tai, ngồi bệt xuống. Khanh nghĩ về mẹ trong giây lát, tự lẩm nhẩm những điều vô nghĩa để tự trấn an. Chợt, những âm thanh ma quái dừng hẳn lại. Khanh mở mắt, thấy mình đang ngồi giữa phố đông, vài người đi ngang qua chỉ trở bình phẩm. Khanh vẫy chiếc taxi gần nhất, bước lên xe mà chẳng biết phải đi đâu, cô cần một góc yên tĩnh để trốn vào.

“Cô muốn đi đâu?” Người lái xe ngần ngừ hỏi khi thấy vẻ mặt thất thần của Khanh.

“Tôi cũng chưa biết. Anh cứ lái đi.” Khanh nhìn ra cửa sổ.

“Cô ổn chứ?” Người lái xe lo lắng.

Khanh thở dài. Chắc mặt cô đã chuyển sang màu xanh như Green Pit Viper đến nỗi ai cũng có thể nhận ra sự bất ổn trong đó. Chiều Sài Gòn bỗng đổ cơn mưa bất chợt. Những lũ khách đang hối hả trên đường vội vàng lội ra những chiếc ô, thứ mà người ở đây gọi là dù. *Thế nháy dù thì thành nháy ô à?* Khanh cứ nghĩ mãi về điều ấy lúc mới vào Sài Gòn. Nhưng giờ thì cô cũng chẳng có nhiều thời gian để băn khoăn về những chuyện tào lao như vậy nữa. Đường phố ngập những màu sắc xanh đỏ tím vàng như trong bức tranh của Antonio Tamburro. Họ cảm cúi trong thế giới riêng an toàn và nhỏ bé của mình, như là Khanh đang ngồi đây. Phải chăng người ta cứ mãi ở trong những góc kín đáo như vậy cả đời, thì thật tuyệt biết mấy. Chẳng có chiến tranh, chẳng có biểu tình, chẳng có yêu hay ghét, chẳng có chiếc giày cao gót nào khiến ai bận tâm. Một thế giới nhỏ vừa đủ cho một mình bạn chu du khắp nơi mà chẳng sợ bị tổn thương. Khanh biết đó là kiểu suy nghĩ tiêu cực, cô chỉ không thể dừng nó quanh quẩn trong đầu mình.

Chiếc xe chạy vô định một lúc lâu trong cơn mưa tầm tã. Sau câu hỏi cuối cùng không có đáp án, người lái xe đã trở lại vị trí yên lặng của mình, tập trung vào con đường hiện ra mờ ảo phía trước mỗi lần cần gạt nước đưa qua.

“Cho tôi xuống đây.” Khanh nói, mặc dù cô không biết mình đang ở đâu.

Cô trả tiền xe rồi đi bộ dưới những mái hiên thừa ra từ các căn nhà đã đóng cửa im ỉm, những giọt nước mưa vẫn tìm cơ hội hắt vào Khanh như trên trời. Mọi thứ nhoè đi trước mắt Khanh, cô loáng thoáng thấy ánh sáng rực rỡ của Sofitel Plaza Hotel ở phía trước. Khanh bước vào, chẳng biết để trú mưa hay để tìm chỗ nấp cho những khúc mắc trong tâm trí mình. Khanh rảo bước vào *Elysee Bar*, cố tìm một cảm giác thân thuộc đâu đây.

Dưới ánh đèn vàng của khách sạn, quầy bar ánh lên vẻ lung linh từ những chai rượu đắt tiền trưng bày trên kệ, những hàng ghế kim loại xếp ngay ngắn. *Elysee* hôm nay vắng vẻ, chỉ có một người đàn ông ngồi cùng chiếc máy tính xách tay đang chăm chú lướt web. Khanh hướng mắt về phía một cặp đôi đang ngồi ở góc quầy bar, họ quay lưng lại phía cô. Khanh ngờ ngợ, *có phải Andre không?* Anh đã trở lại Sài Gòn từ khi nào mà không báo cho cô. Anh đang cười đùa vui vẻ với một cô gái mặc bộ áo liền quần đen. Andre không thể không biết chuyện của Khanh, và việc anh thản nhiên ngồi đây uống rượu khiến cô không khỏi ngạc nhiên. Nhưng đó chưa phải bất ngờ cuối cùng trong một buổi tối Sài Gòn dầm mưa, khi cô gái bên cạnh Andre hơi nghiêng người với nụ cười trên môi, Khanh nhanh chóng nhận ra gương mặt cô không thể quên. Hoàng Quyên.

Từ trong tiềm thức, câu nói của Quyên vọng lại trong đầu Khanh: “Rồi tao sẽ giành lại nhiều hơn, hãy nhớ lấy điều đó.”

Chương 10: Nút thắt và cuộn chỉ

Cơn mưa đổ xuống bất chợt làm những người đang trên phố đều muốn tấp vào nơi nào đó ngồi cho đến lúc ngớt. Vũ ngồi trong *Yoko bar*, trầm tư. Chỉ còn hơn hai tuần nữa là diễn ra liveshow. Tên trộm đã ra tối hậu thư, nếu trong vòng hai ngày nữa thoả thuận chưa được chấp nhận, những gì phải xảy ra sẽ xảy ra. Khi Vũ hỏi về cách thức giao tiền, câu trả lời đã khiến anh hoàn toàn hết hy vọng. Hẳn ta muốn Vũ tự lập một tài khoản tại Netteller – một website giao dịch trung gian, sau đó chuyển tiền vào một website trung gian tiếp theo, từ đó rút vào một thẻ ATM ảo khác... Cách thức giao dịch có thể khiến Vũ hiểu rõ anh đang gặp phải chuyên gia trong lĩnh vực này. Ngay khi giao dịch hoàn thành, cảnh sát sẽ không có cách nào giải quyết bởi tất cả những website này đều là các công ty chuyển tiền quốc tế có khả năng bảo mật thông tin khách hàng cực tốt. Nếu không chứng minh được tài khoản đó thuộc về một kẻ bị truy nã quốc tế thì dù số tiền có lên đến hàng tỷ họ cũng sẽ không cung cấp thông tin cá nhân của khách hàng cho bất cứ ai. Chỉ cần Vũ làm đúng theo yêu cầu của hắn, chắc chắn sau đó sẽ là một cú lặn hoàn hảo. Không còn cách nào khác, anh phải hẹn gặp *Vicky* ngay hôm nay.

Khách tại *Yoko* đang đông dần lên. Đã lâu lắm rồi Vũ không còn lên đây. *Yoko* từng là thiên đường cho những tín đồ yêu thích dòng nhạc underground. Những ca sĩ vô danh say mê biểu diễn trong không gian nhỏ hẹp. Những người nghệ sĩ ấy sẽ chẳng có fanclub nào, chẳng có album nào được ra đời, cũng chẳng có ánh đèn flash nào loé lên nơi đây. Khi bản nhạc kết thúc, họ hạ mic xuống và bước ra đường mà chẳng ai nhận ra, như là những người vô hình. Nhưng âm nhạc của họ thì cháy bỏng khát khao, đôi lúc Vũ cảm thấy tự xấu hổ với danh vọng và hào quang của *Demo* mỗi khi đến đây. Những phòng trà như thế này mới là nơi chứa thứ âm nhạc đích thực của những nghệ sĩ ảo. Sài Gòn vốn là mảnh đất của nhiều mâu thuẫn.

Vũ ngồi một góc trên tầng hai, chìm trong suy nghĩ. Vũ tưởng tượng đến một ngày anh sẽ từ bỏ sự nghiệp, chia tay công ty nơi anh vẫn gắn bó, ngồi xuống sân khấu nhỏ với tấm thảm nâu đất kia, mặc bất cứ thứ gì mình thích và hát bất cứ thứ gì mình muốn. Quên đi những mệt mỏi này, quên đi hào quang ảo vọng của showbiz, quên đi tất cả. Chỉ còn âm nhạc.

“Xin lỗi cậu vì đến muộn, hôm nay tôi hơi bận.”

Người mới đến ngắt dòng suy nghĩ của Vũ, bắt tay anh rồi ngồi xuống chiếc ghế trước mặt, hơi lùi vào phía trong tránh ánh sáng từ bộ đèn chùm gần đó. Trong lúc anh ta gọi một cốc café, Vũ kín đáo quan sát. Anh ta mặc một bộ vest vừa vặn, buông hết khuy áo, không đeo caravat. Anh ta cũng không đeo thứ trang sức nào trên người, mới nhìn thoáng qua giống như một nhân viên công sở vừa tan ca làm muộn. Nhưng từ anh ta toát lên phong thái đặc biệt, thứ phong thái của kẻ biết mình ở trên người khác. Đó là một thứ khí thế dễ lấn át, gây cho người đối diện cảm tưởng đang đứng trước một miệng núi lửa, bất giác sẽ tự lùi lại. Mặc dù Vicky đã từng tài trợ cho Demo trong một show diễn tại nước ngoài và nhiều lần tổ chức các chương trình ca nhạc trong thành phố, đây là lần đầu tiên Vũ ngồi đối diện anh ta. Vũ nhớ lần gặp Vicky cách đây chừng một năm, sau khi làm việc xong với ban giám đốc công ty, anh ta đã bắt tay Vũ, kẹp trong đó tấm danh thiếp và mỉm cười: “Có việc gì cần cứ gọi tôi...” “ Cái bắt tay đó khiến Vũ rùng mình, nhưng anh cũng biết Vicky không phải người thích nói những câu cho vui miệng. Khi sự việc xảy ra, Vũ đã nghĩ ngay đến sự giúp đỡ của Vicky.

Thừa hưởng gia sản từ bố mẹ – vốn là những trùm bất động sản tiếng tăm nhất nhì Sài Gòn – Vicky nhanh chóng nổi tiếng từ khi còn rất trẻ. Nhưng dù mất công vô ích, cánh báo chí không khai thác được thông tin gì từ anh. Không ăn chơi, không tiêu tiền bạt mạng, không có những bữa tiệc thác loạn, không giao lưu cùng những nhân vật đình đám... Vicky thậm chí còn hạn chế có mặt ở chỗ đông người. Nhưng không phải vì vậy mà tiếng tăm của gã thừa kế giàu có này giảm sút, Vicky nhanh chóng thu tóm hệ

thống bar và café tại Sài Gòn, anh chiếm cổ phần của nhiều tụ điểm giải trí lớn nhất thành phố, đồng thời liên tục tổ chức các liveshow ca nhạc và các show diễn thời trang. Không chính thức ra mặt, Vicky vung tiền giúp đỡ rất nhiều những ca sĩ, diễn viên, người mẫu trẻ... vào nghề. Anh nhanh chóng được báo chí đặt cho biệt hiệu “Mạnh Thường Quân” của giới nghệ thuật Sài Thành. Mặc dù sinh ra trong gia đình mà khả năng luân chuyển tài chính đã ăn vào máu, có thể thấy rõ Vicky không quá chú tâm tới tiền. Hoặc đã có quá nhiều, hoặc Vicky đang đi những bước dài hơn trong con đường xây dựng một đế chế nghệ thuật của riêng mình tại Sài Gòn. Được coi là đại gia thật sự trong mảnh đất của những kẻ hám tiền này, Vicky lại có đời sống riêng rất kín đáo và ít giao tiếp. Không ai biết anh làm gì, ở đâu, với ai vào những ngày bình thường.

Sau khi nghe câu chuyện của Vũ kể, Vicky gật gù. Anh nhìn Vũ chăm chú, ánh mắt đùng đùng.

“Tôi hiểu. Con số đó không thành vấn đề. Chỉ đó điều cậu đã bị năm đặng chuôi. Hẳn hoàn toàn có thể tiếp tục tổng tiền cậu lần nữa trước khi liveshow bắt đầu.”

“Tôi cũng đã nghĩ tới chuyện đó.” Vũ thở dài. “Chỉ có điều, tôi không có lựa chọn khác.”

“Nếu đã phải tìm tới tôi, thì có lẽ đúng.” Vicky xoa cằm, tư lự. “Mọi thứ đều có cách giải quyết của nó. Nhưng là người làm kinh doanh, cậu hiểu tôi không đầu tư một cách vô ích. Tôi sẽ giúp nếu trong hai ngày nữa cậu chưa tìm ra thủ phạm. Nhưng tôi có một lời khuyên cho cậu thế này: Hãy để ý những người quanh mình. Thậm chí những người thân thiết nhất. Đừng tin ai hết. Hãy rà soát lại toàn bộ những dữ kiện cậu có. Có thể nó chỉ ở quanh cậu mà thôi...”

Vũ lặng người, anh chưa bao giờ nghĩ tới những điều này. Dường như là chìa khoá của những cánh cửa bí mật trước giờ vẫn luôn ở trong túi của chúng ta. Nhưng mỗi người đều mãi mê tìm kiếm nó ở nơi khác. Khi Vũ đang suy tư, Vicky gật gù nói:

“Tự dưng câu làm tôi nhớ tới một câu chuyện. Cậu có muốn nghe không?”

“Tôi đang nghe.” Vũ nói.

Vicky nhắm một ngụm café, rồi kể.

“Đại để đó là câu chuyện về một con lợn béo. Nó chung sống hoà thuận với một con dê và một con cừu trong ngôi nhà của ông chủ trang trại. Một ngày khi thấy những con vật trong nhà đã béo tốt, ông ta lừa chúng lên xe ngựa mang ra chợ. Người trong thôn thấy thế liền hỏi: ‘Ông định mang chúng đi bán à?’ Ông ta đáp: ‘Không, tôi không định bán chúng. Tôi chỉ đem chúng đi cho chúng biết đây biết đó thôi.’ Ông ta còn nói với người trong thôn rằng ở chợ có gánh xiếc rong biểu diễn ảo thuật. Thế nhưng lợn béo quyết không tin những gì ông chủ nói. Nó nghĩ ngày tận số của nó cuối cùng đã đến.

Trên suốt quãng đường đi, lợn kêu gào thảm thiết như thể đang có một trăm người đồ tể đang vác dao đuổi giết nó. Tiếng gào thét của lợn khiến cho người qua đường không sao chịu nổi. Còn dê và cừu thì lại rất bình thản. Đối với chúng, việc này chẳng có gì phải lấy làm lạ, cũng không thể nào lại là tai hoạ trời giáng. Chúng không thể hiểu nổi tại sao lợn lại phải ra sức kêu cứu như thế. Ông chủ cau mày, bảo lợn béo: ‘Mày không im lặng được một lúc à? Làm ồn như vậy khiến ta ong hết cả đầu. Mày thử nhìn con dê hiền lành kia xem, ít nhất nó cũng biết yên lặng nghỉ ngơi. Rồi trông cừu mà xem, nó thật biết nghe lời, mày đã nghe thấy nó kêu tiếng nào chưa?’

‘Chúng đều là lũ ngốc, còn tôi không thế.’ Lợn béo đáp lại. ‘Nếu chúng biết rằng chúng sắp gặp tai hoạ thì chúng chắc chắn còn kêu to hơn tôi.’ Nói xong nó tiếp tục kêu khản cổ họng cầu cứu những người qua đường. Ông chủ điên tiết quá đập cho lợn béo một phát chết tươi.”

Thấy Vicky dừng lại một chút, Vũ chờ đợi, nhưng anh ta không nói gì nữa. Vũ nhú mày:

“Rồi sao nữa?”

“Chẳng sao cả, câu chuyện đến đó là hết.” Vicky nhún vai.

Vũ ngẫm nghĩ một chút, trán nhăn lại thành những vết dài hơn đường chân trời, rồi anh hỏi một cách bối rối:

“Tôi không hiểu, ý nghĩa của câu chuyện ngụ ngôn trên là gì?”

“Tôi cũng không biết. Lúc nào rảnh cậu nghĩ thử xem.” Vicky cười. “Giờ thì cứ uống café đi. Café luôn làm người ta tỉnh táo hơn.” Vicky mỉm cười, đẩy cốc café trước mặt về phía Vũ. Cốc café nằm im lìm trước mặt anh, bọt tan đều dần.

Trước đó mười hai tiếng.

Andre ngồi dựa sâu vào ghế, hai chân để lên bàn, tay anh chống cằm suy tư nghĩ về những thứ mà sáng nay ngay khi bước vào văn phòng người quản lý đã rụt rè trình bày với anh. Andre vừa trở lại từ show diễn ngoài Bắc, anh quá bận rộn cho việc cập nhật những tin tức lá cải, nên cũng chỉ vừa biết tin sáng nay. Và quả thật Andre không tránh khỏi chút bất ngờ khi xem những bức ảnh. Nhưng là người từng tiếp xúc sâu với Khanh, anh không khỏi hoài nghi tính chân thật của những bức ảnh đó. Theo lý, hiện nay Khanh đã là người của công ty Avy, và Andre sẽ phải có trách nhiệm giải quyết chuyện này, khi mà hơn ai hết, anh hiểu có người đã chơi xấu Khanh.

Andre hạ chân xuống, ngẫm nghĩ thật lâu. Anh không thường để những nếp nhăn hành hạ khuôn mặt mình thế này. *Cuộn chỉ rối nào cũng phải có một điểm khởi đầu của nó.* Nút thắt của việc này nằm ở đâu. Ở đâu? Andre nhắm mắt lại, lục lại toàn bộ quãng thời gian từ lúc bắt đầu quen Khanh. Cô đã làm những gì, gặp những ai, đi những đâu. Hẳn phải có một manh mối nào đó hợp lý cho điều này, cuộc đời vô cùng hiếm những sự kiện ngẫu nhiên. Rồi một tia sáng loé lên trong đầu Andre. Anh đã hiểu mọi thứ thêm một chút. Giờ thì chỉ cần xác nhận nó nữa mà thôi.

Andre bấm máy. Đầu bên kia một giọng con gái vang lên:

“Lâu lắm mới được anh chủ động gọi đấy!”

“Không cần vòng vo, Quyên. Thừa nhận đi, tôi biết cô làm chuyện này.”

“Chúng có đâu, người đàn ông luôn nghĩ rằng mình hiểu tất cả?” Dường như Quyên vừa bật cười.

Andre nhếch mép:

“Dễ thôi. Chúng có ở ngay chỗ khi tôi mới nói *chuyện này* thì cô đã biết ngay chúng ta đang nói đến điều gì rồi.”

“Rồi sao, Andre?” Lần này thì anh có thể nghe rõ giọng cười của Quyên từ đầu dây bên kia. “Anh chẳng có gì để buộc tội tôi cả.”

“Tôi không gọi điện để buộc tội cô.” Andre nhìn quyển sách trước mặt, anh lật nó một cách vô thức. “Tôi có chuyện muốn bàn với cô. Biết đâu những thứ cô vừa làm cũng không đến nỗi quá tệ. Tối nay gặp tôi ở *Elysee*.”

Đầu dây bên kia vang lên nụ cười lạnh lạnh. Andre đập máy, anh dựa lại vào ghế đung đưa, suy tính. Bức ảnh Veronica Trần đặt trên bàn làm việc như đang mỉm cười với anh, cay đắng. Andre thở dài, đôi khi người ta vẫn phải làm những việc người ta không muốn làm.

Cơn mưa ập xuống không lâu sau khi Andre vừa kịp đến *Elysee*. Khi anh sải bước vào trong, Quyên đã ngồi ở quầy bar, cô uống thứ cocktail Broody Mary như mọi khi. Quyên trông rất xinh xắn trong bộ jumpsuit màu đen cắt chéo vai. Chiếc thắt lưng giả gỗ tôn lên vòng eo tuyệt đẹp của một người mẫu chuyên nghiệp. Mái tóc dài buộc cao hờ cổ một cách khiêu gợi. Thực sự, nếu không vì nhân cách quá tệ, Andre sẽ chẳng bao giờ loại cô gái này ra khỏi công ty anh.

“Lâu rồi chúng ta không gặp nhau đó.” Quyên nở nụ cười ngạo nghễ, nụ cười của một người biết mình thắng thế trong ván cờ.

“Cô không còn thuộc về công ty tôi nữa. Tôi thì lại không có nhu cầu xã giao với bất cứ ai không làm việc cùng.” Andre gọi một cốc café, nói tiếp. “Thế nên chẳng có chuyện gì để chúng ta phải gặp nhau cả, cô nàng xảo quyệt ạ.”

“Dừng lại đi,” Quyên cười phá lên. “Dừng tỏ ra đĩnh đạc như thế, em biết anh cũng chẳng có hứng thú gì với con bé kia đâu. Nó cũng chỉ như một thứ đồ chơi của anh mà thôi.”

“Đúng, tôi chẳng có hứng thú gì với bất cứ ai. Nhưng đó không phải chuyện của cô. Khanh đúng là đồ chơi, nhưng cũng là của tôi, không phải của cô. Cô sẽ cảm thấy thế nào nếu bị người khác giành mất đồ chơi?”

“Cảm thấy thế nào ư? Cảm thấy như cái ngày anh đuổi em ra khỏi công ty, Andre ạ. Em sẽ không quên điều đó, không bao giờ.”

“Mọi sai lầm đều có thể khắc phục. Cô là người giỏi và có khát vọng.” Andre ngừng lại một chút. *Nhưng khát vọng đó đang làm cô mù quáng*, anh tự nhủ. “Việc cô vừa làm cho thấy cô *muốn* điều đó tới thế nào.”

“Anh sẽ dùng điều gì để chứng minh rằng em là người tung những bức ảnh đó lên.”

“Nếu định tìm cách xử lý cô, tôi đã ngấm ngấm làm điều đó chứ không ngồi ở đây thế này. Tôi gặp cô vì tò mò. Tôi chỉ muốn biết một người mù tịt về sửa ảnh như cô lại có thể làm được điều đó.”

“Em chẳng làm gì cả!” Quyên bật cười, đôi mắt cô lúng liếng trêu tức người đối diện.

“Tôi nói rồi, tôi không đến để cố gắng bảo vệ Khanh. Sau việc vừa rồi tôi hoàn toàn có thể đá cô ta ra khỏi công ty, thậm chí đòi bồi thường.”

Thái độ của Andre làm Quyên có chút ngạc nhiên.

“Không có lý gì anh không bảo vệ người của anh.”

“Cô quên tôi là ai rồi sao.” Andre cười khẩy. “Tôi chỉ quan tâm đến lợi nhuận. Tôi có thể tiếp tục ký hợp đồng với Khanh sau khi khóa huấn luyện kết thúc. Và tôi cũng hoàn toàn có thể kết thúc nó ngay bây giờ. Đừng quên những người mẫu đã từng bị tôi đẩy ra khỏi công ty, chính cô là một ví dụ. Nhưng nếu cô thoả mãn trí tò mò của tôi, thì biết đâu con đường trở về của cô sẽ rộng hơn, Quyên ạ.”

Quyên mỉm cười nụ cười chiến thắng, đây hoàn toàn là những gì cô muốn. Cô muốn Khanh phải rời nghề người mẫu một cách thảm hại, phải hứng chịu cảm giác bị đá ra khỏi cuộc chơi, như Quyên đã từng. Cô muốn Khanh phải nếm trải cảm giác mình được nâng niu như cánh hoa trong tay người khác, rồi chỉ một giây sau nằm dưới gót giày của chính người ấy.

“Được thôi. Em chẳng có gì để giấu anh.” Ánh mắt Quyên đầy sự thỏa mãn, “Mà em có nói thì anh cũng chẳng làm gì được. Đúng là em đã làm tất cả chuyện này. Một gã phóng viên ảnh mê em như điên đảo. Em ngủ với hắn ta, nhờ hắn ta ghép những bức ảnh thật khéo léo. Và rồi em dùng thư nặc danh để ném đồng ảnh đó cho vài tên phóng viên báo mạng háu đói khác. Chúng sướng hơn lên đồng!” Quyên cười to, cô kéo trễ vai áo xuống, lả lơi. “Anh biết đó Andre, chẳng có thằng đàn ông nào từ chối được em, ngoài anh! Sự thật đơn giản thế đó, nhưng bây giờ thì muộn rồi, chẳng ai làm được gì nữa cho con bé đó. Kể cả anh. Chẳng có bất kì chứng cứ gì về tất cả chuyện này cả!”

“Cô thật nham hiểm.” Andre nhếch mép.

“Em đã nói rồi, anh cũng chẳng khá hơn gì em đâu.” Quyên hơi chạm vào cổ áo Andre, mùi nước hoa phảng phất.

Andre nhìn cô gái đang lả lơi trước mặt mình. Một bông hồng đầy gai. Khi phụ nữ thực hiện những âm mưu bẩn thỉu, họ còn khủng khiếp hơn cả đàn ông. Chỉ có điều, khi họ để tình cảm xen vào những thủ đoạn, thì lý trí họ lại mờ đi đến thảm hại. Họ có thể mất rất nhiều thời gian để toan tính

tìm cách hạ bệ đối thủ, nhưng rồi lại mau chóng gục ngã theo những lời đường mật của người khác, để rồi cái sai nối tiếp cái sai.

Andre đẩy cốc cà phê của mình về phía Quyên, hơi vuốt vào bộ râu của mình, nhếch mép:

“Tôi khá hơn cô tưởng rất nhiều. Uống café đi đã. Café luôn làm người ta tỉnh táo hơn.”

Và anh rút từ trong túi ra một chiếc máy ghi âm nhỏ xíu, đặt lên bàn.

Quyên chồm lên bàn giăng lấy chiếc máy, ném xuống đất vỡ tan. Người bartender nhìn hai người với ánh mắt e dè. Andre ra hiệu không có gì, anh hơi chỉnh lại cổ áo mình.

“Nếu cô muốn tôi có thể cho cô thêm một cái nữa y hệt thế này làm kỉ niệm. Băng của đoạn thu vừa rồi nằm ở nơi khác, nếu cô đủ thông minh để hiểu tôi đang nói gì. Mới rời công ty chưa lâu mà cô đã quên mất rằng tôi có quá nhiều những thiết bị như thế này trong studio.”

Quyên rũ người xuống, cô biết rằng trong cuộc đấu trí này phần thắng đã lại ngã sang kẻ khác. Cô rít lên qua kẽ răng:

“Anh muốn gì? Anh thật quá khó hiểu đó Andre.”

“Cô nhầm rồi. Cô chỉ không hiểu rằng, đôi khi Andre này cũng làm những việc vì tình cảm.” Andre đã trở lại với vẻ lạnh lẽo quen thuộc, không hề hợp với câu anh vừa nói. “Nghĩ tất cả mọi người đều tệ như mình chính là điểm sai lầm đầu tiên của cô. Trò chơi này đã trượt ra khỏi tay cô rồi, Quyên ạ. Tôi muốn gì ư? Tôi muốn cho cô ra toà. Giờ thì nhắc điện thoại của cô lên.”

Bao giờ cũng vậy, đến một chừng dường như là kết thúc, thì mọi thứ sẽ bắt đầu lại.

Vậy thì hãy uống một chút café đã, và thưởng thức những bắt đầu khác.

Ngoài trời vẫn mưa không ngớt. Vũ ngồi lại một mình sau khi Vicky đã ra về, anh suy nghĩ về những điều Vicky đã nói. Sự thật là những sự việc gần đây khiến Vũ không được tinh tâm. Anh lục lại trí nhớ của mình, nhất định phải có một điều gì đó không ổn. Anh chỉ không hiểu nó nằm ở đâu. Anh cố hồi tưởng lại khi bước về nhà cùng Khanh. Hẳn tên trộm biết rõ chủ ngôi nhà đó là Vũ, bởi thông thường, hắn hắn đã cố gắng vác tivi hoặc những vật dụng giá trị đó đi, nhưng đằng này, hắn lại lục lọi bàn làm việc của anh. *Như thế hắn biết rõ mình đang tìm gì.* Vicky nói đúng, chắc chắn hắn là một người quen của anh, một trong số ít những người biết anh sống ở đâu. Trong số tất cả bạn bè, Vũ tin tưởng Long nhất, những giờ anh lại không thể kể chuyện này cho Long. Chỉ còn Khanh. Dù nghĩ lại việc hôm trước thấy ở nhà Khanh, Vũ phát điên lên, anh vẫn nhắc máy gọi cô. Trong lúc điện thoại đổ chuông, Vũ nhớ lại lúc trước khi đi, Vicky có nói với anh một câu: “Cô gái mà cậu đang yêu, Trịnh Thiếu Khanh, là một cô gái thú vị.” Một câu nói ẩn chứa nhiều hàm ý, nhưng Vũ không có thời gian cho việc tiếp tục suy đoán ý nghĩ của người khác. Nhiều hồi chuông vang lên trước khi có tín hiệu.

“Em đang ở đâu vậy?”

“Em không biết.” Giọng Khanh ngập ngừng, “Em lang thang ngoài đường này giờ.”

“Trời, em có sao không? Đang mưa to vậy mà sao em lại lang thang ngoài đường.” Sự lo lắng làm Vũ quên mất rằng anh vẫn đang giận Khanh. “Em đang ở đâu để anh qua đón.”

Khanh im lặng một chút trước khi nói:

“Vâng. Hãy qua đón em... “ Giọng cô uể oải vì đã ngắm mưa.

Khi Vũ đến đón Khanh, cô đã gần lả đi vì lạnh. Anh gắng hỏi nhưng cô không nói lý do. Cô chỉ im lặng. Có lẽ Khanh đã quá mệt mỏi với scandal vừa rồi. Quảng trường trôi qua trong yên ắng, Sài Gòn đã trở lại với sắc vàng quen thuộc mỗi đêm khi tất cả các cửa hiệu đã tắt đèn. Khanh nghĩ về

lúc cô bắt gặp Andre và Quyên, nhớ lại cái tát của Quyên hôm đó. Từ nhỏ, bố chưa bao giờ đánh cô, mẹ lại càng không. Đó là cái tát đầu đời, như một chữ ký công nhận cô đã chính thức bước vào nghề người mẫu đầy phức tạp. Vũ liếc nhìn Khanh qua gương, thấy cô đượm buồn, anh cũng theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình. Tại sao một đại gia như Vicky lại bất ngờ để ý đến một cô gái mới nổi như Khanh. Vì Vicky thật sự là kẻ thích xây những bậc thang lớn cho một nghệ sĩ như người ta vẫn nói, hay chỉ vì Thiếu Khanh là một miếng bánh ngon mà không ai muốn mất phần? Vũ tự đặt những câu hỏi, nhưng anh không thể giải đáp.

Khi về đến cổng nhà, Khanh mới thở hắt ra:

“Khi này, em không muốn nói với anh, bởi em nghĩ anh vẫn đang hiểu nhầm chuyện em và An hôm trước.”

“Trong trường hợp em muốn giải thích thì có lẽ cũng không cần thiết, anh quên rồi.”

Nghe câu này của Vũ, không hiểu sao Khanh thấy lòng nhẹ nhàng trở lại. Dường như, Vũ chưa bao giờ nghi ngờ cô. Để có được lòng tin của một người, bạn có thể mất rất nhiều thời gian. Nhưng để đánh mất nó, thì nhanh hơn rất nhiều. Khi ở cạnh Vũ những lúc một mình thế này, từ đáy lòng Khanh cảm thấy Vũ không mất lòng tin ở cô, anh chỉ nghi hoặc những thứ xảy ra xung quanh mình, chứ chưa bao giờ nghi ngờ tình cảm dành cho nó. Khanh thở dài:

“Lúc tối, em tình cờ bắt gặp Andre đi với một cô gái ở *Elysee bar*.”

“Vậy sao? Anh không nghĩ Andre lại... như vậy đâu. Anh ta có vẻ là người tử tế.” Vũ nói thật lòng.

“Andre đi với Quyên. Đó là một cô gái mà em có ấn tượng không tốt. Quyên từng tát em một lần ở studio của Andre.”

“Quyên?” Trong đầu Vũ bật lên một hình dung. “Có phải cô gái có mái tóc đen dài? Hoàng Quyên?”

“Đúng, anh biết cô ta?” Khanh ngạc nhiên.

“Anh gặp cô ta hôm trước,” Nói đến đây, Vũ thấy thoáng xấu hổ vì bản thân anh đã cảm thấy đó là một cô gái hấp dẫn, ít nhất là ở vẻ bề ngoài. “Cô ta có vẻ không được đứng đắn lắm. Cô ta chủ động ra hỏi chuyện khi anh đang uống một mình ở bar.”

Khanh nhíu mày. Chủ động tiếp cận với Vũ và đang ngồi với Andre? Quyên muốn gì vậy? Không lẽ cô ta thật sự định mời chài những người xung quanh Khanh? Ý nghĩ đó chỉ vừa chạy ngang qua đầu đã khiến Khanh rùng mình. Cô lắc đầu, không muốn tưởng tượng mái tóc dài của Quyên biến thành những con rắn nhỏ, đung đưa như Medusa.

“Thôi lúc khác nói chuyện đó, em vào nhà đây. Em bắt đầu thấy ngấm mưa rồi.”

“Để anh đưa em vào.”

Vũ xuống xe mở cửa cho Khanh, anh dìu Khanh vào nhà, tự nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra. Khi hai người mở cửa, An đang ngồi với chiếc máy tính ở phòng khách, màn hình laptop của cậu sáng lên những con số nhảy liên tục, từng bảng biểu đồ chạy ngang dọc như một ma trận. Giật mình khi thấy Vũ và Khanh bước vào, An gập máy tính lại.

“Hai người đi đâu về muộn vậy?”

“Bạn lại chơi chứng khoán đấy à?” Khanh thở dài mệt mỏi, đã nhiều lần cô và An nói về vấn đề này nhưng chẳng bao giờ đi đến giải pháp, An dường như không thể dừng lại.

“Vớ vẩn ý mà.” An cười gượng gạo.

Điện thoại Khanh rung lên, số lạ.

Chứng khoán? Ánh mắt Vũ đột nhiên trùng xuống. An chơi chứng khoán ư? Từng sợi tơ nhỏ bồng từ đâu vương lên, kết dần, kết dần thành một chiếc lưới mỏng manh. Vũ nghĩ lại ngày đầu tiên khi anh gặp Khanh, lần gặp tình cờ đã mang cô gái này đến với anh. Ngày hôm đó, An cũng ở

trước cửa nhà anh, cùng Khanh. Vậy là, ngoài tất cả những người quen thuộc, An cũng biết nơi anh ở. Căn biệt thự của anh chỉ cách nhà ông Nam vài trăm mét, tên trộm cũng khẳng định nếu hãm thấy công an vào cuộc thì những bản thu âm sẽ được tung lên mạng. Ngày nhà anh bị đột nhập, cũng là ngày họp báo chuẩn bị cho Hoàng hôn đỏ, An đã không ở đó, dù bạn thân của cậu là nhân vật chính cho liveshow... Vũ cau mày, *anh biết điều anh đang nghĩ*.

“Alô.” Khanh nghe điện thoại bằng giọng uể oải.

“Tôi là Quyên đây...” Giọng Quyên qua điện thoại run rẩy, chưa bao giờ Khanh nghe Quyên nói bằng thứ giọng giống như sắp khóc đó. “Tôi có chuyện cần nói với cô.”

Ánh mắt Khanh mở to, ngỡ ngàng, nửa vui mừng, nửa bực bội. Quyên đang thú nhận với cô tất cả.

Đứng cạnh đó, Vũ nhìn thẳng vào An, ánh mắt dò xét và quyết đoán. An nhìn Vũ một chút, rồi cậu quay đi, ôm laptop bước vào phòng. Trong một khoảnh khắc, chỉ rất nhỏ thôi, Vũ biết mình đã đoán đúng.

Điểm rồi đầu tiên của cuộn chỉ được gỡ ra, mối nối vô hình giữa những khúc mắc chợt tan biến cùng lúc. Những sợi chỉ mỏng manh bỗng tự rời khỏi nhau, bung xuống sàn thành những vết cắt rành mạch, chia đêm đen thành những mảng tối lấp lánh.

Chương 11: Cơ hội

Vũ dành cả đêm suy nghĩ, sau rất nhiều trăn trở, anh vẫn phải làm điều cần làm. Vũ đã cân nhắc rất nhiều giữa việc nói cho Khanh và báo công an. Có quá nhiều chứng cứ khiến Vũ khẳng định An chính là kẻ đã đột nhập vào nhà anh và lấy đi những bản thu âm. Liệu có quá cảm tính không? Dù chỉ là phỏng đoán, nhưng từ linh cảm rất mạnh của mình, Vũ cho rằng nếu anh nói cho Khanh và nhờ cô kiểm tra xem những bản thu có ở nhà ông Nam không, mọi thứ có thể sẽ hồng bét. Thậm chí, sau hôm qua khi hơi cảnh giác, có thể An cũng đã giấu những thứ đó rất kín đáo rồi. Nếu Khanh không tìm ra những bản nháp và thu âm đó, cô có thể cho rằng Vũ đã buộc tội nhầm người, và nếu cô nói cho An thì mọi thứ sẽ rối tung trở lại. Anh đành phải đưa ra quyết định của riêng mình, báo cho công an điều tra, yêu cầu giữ kín thông tin vì anh không muốn bị lộ nơi ở của mình.

Công an ập đến nhà ông Nam ngay sáng hôm đó, khi mọi người còn đang trong giấc ngủ. Chỉ sau nửa tiếng lục soát, họ đã tìm thấy những bản thu âm được giấu trong bếp. Vũ đứng đó cùng Khanh, anh chẳng biết nói gì khi thấy Khanh khóc hết nước mắt, cảm lạnh nhìn bạn của mình bị còng tay ngay tại nhà. Công an cầm thêm một bằng chứng nữa, họ sẽ xác định dấu vân tay của An và dấu vân tay vẫn còn lưu lại trên những món đồ đạc bị hất tung lên tại nhà Vũ. Nếu trùng khớp, An sẽ phải trả giá cho những gì mình làm.

“Anh xin lỗi,” Vũ nhìn về hướng khác, trong thâm tâm, đây là điều anh không muốn làm. “Anh không có cách nào khác.”

“Em mới là người phải xin lỗi.” Khanh gạt nước mắt đang chảy dài trên má cô, nghẹn ngào.

Không chịu nổi hình ảnh ấy, Vũ bước ra ngoài, để cho *những người bạn* có chút thời gian riêng trước khi quá muộn. Anh thở dài, một ngày tu chắc

không thành chánh quả, nhưng một ngày đại thì biết bao hậu quả xảy ra.

“Mình biết phải nói gì với bạn bây giờ, An?” Khanh đã thoi khóc, cô gạt những giọt nước mắt vào tay áo.

“Bạn đừng nói gì.” An cúi mặt xuống, cậu không muốn nhìn thẳng vào người bạn thân nhất của mình lúc này. “Mình cần tiền, mình đã mất quá nhiều vào cổ phiếu, mình vay nặng lãi rất nhiều. Chỉ trong một phút thiếu suy nghĩ, mình đã làm điều đáng ra không nên làm.”

“Bạn không còn gì khác để nói với mình sao, An?” Khanh không kìm được, cô lại khóc nức lên, nhìn người bạn mà mình đã từng luôn tin tưởng gục xuống ngay trước mặt. “Chúng ta đã hứa có bất cứ điều gì cũng sẽ nói với nhau mà. Có rất nhiều cách để giải quyết vấn đề...”

“Đúng, và mình đã chọn cách tệ nhất.” An ngắt lời. “Giờ thì trễ rồi. Mình xin lỗi, mình xin lỗi...”

Vũ đứng ngoài cửa, bất giác anh thấy thương Khanh, quá nhiều điều đã xảy ra với cô chỉ trong một khoảng thời gian ngắn. Nhưng anh không thể làm gì, thậm chí không thể an ủi cô vào lúc này. Khanh đã mất đi bờ vai mà cô từng tin tưởng nhất. Vũ chỉ biết đứng đó, hy vọng mọi thứ sẽ trôi qua thật nhanh.

Ngay chiều hôm sau, Andre, Demo, Long Flash và cả Khanh đồng loạt xuất hiện trước báo chí trả lời về scandal. Thay mặt cho Demo, người quản lý trả lời báo chí rằng scandal của Thiếu Khanh sẽ không ảnh hưởng gì đến liveshow trước mắt. Mọi thứ vẫn xảy ra đúng dự kiến. Andre thẳng thắn trình bày quan điểm rằng anh biết ai là người đã tìm cách bôi nhọ Khanh, nhưng từ chối tiết lộ tên. Anh nói mình không muốn sự việc đi xa hơn, và dưới tư cách quản lý của Khanh, anh khẳng định Khanh vẫn tiếp tục là người mẫu của Avy. Long Flash viết một bài khá dài trên tạp chí Siêu mẫu phân tích tính chính xác của những bức ảnh, rằng một cách vô cùng khéo léo, có người đã ghép chúng từ hai bức ảnh khác nhau. Long cũng điềm

nhiên viết rằng qua những lần làm việc với Khanh, anh biết khung xương của Khanh không to như thân hình của nhân vật trong bức ảnh. Trừ khuôn mặt, còn toàn bộ cơ thể là được ghép từ một người có vóc dáng tương tự. Những phân tích chuyên môn của Long Flash rất có giá trị và ngay lập tức nhiều bài viết khác khẳng định lại scandal của Khanh chỉ là một sản phẩm của photoshop.

“Và quan trọng nhất, người mẫu Thiếu Khanh đã trả lời cùng lúc nhiều cuộc phỏng vấn qua điện thoại và trực tiếp, phủ nhận về những bức ảnh. Cô không có ý kiến gì về người thực hiện chúng, nhưng với những ý kiến của nhiều nhân vật trong giới nghệ thuật Sài Gòn, dường như tư cách của Thiếu Khanh đã được khẳng định là trong sạch. Ai là người đứng sau sự việc này vẫn là một câu hỏi chưa có lời giải đáp.”

Lam thả tờ báo trên tay xuống, mỉm cười. Vậy là Khanh đã hoàn toàn đánh bật được những lời đồn, bình tĩnh và quyết đoán trong những bài phỏng vấn. Khanh gọi cho Lam sáng nay, nói rằng cô biết thủ phạm là ai, nhưng mỗi người đều xứng đáng có một cơ hội thứ hai.

Quả thật, Lam cảm thấy Khanh đã trưởng thành hơn rất nhiều. Sài Gòn đã biến một cô tiểu thư như Khanh thành một người khác. Cô đã có những nốt lác nhíp đầu tiên trên khung nhạc, một dấu trầm nhiều cảm xúc, *đôi khi chỉ để chờ đón một khúc thăng*.

Nhưng Lam không hiểu Khanh. Sau sự việc với An sáng hôm đó, Khanh không muốn một lần nữa phải nhìn một người không có đường lùi vì những quyết định nông nổi trong phút chốc. Cô tha thứ cho Quyên. Khanh muốn đừng ai làm khó Quyên thêm. Trong thâm tâm, cô hiểu rằng bản thân Quyên đã không còn mặt mũi nào để có thể sống trong mảnh đất này. Rồi khi mọi thứ đã trôi qua, Khanh sẽ gặp Quyên. Thực lòng, cô vẫn muốn làm bạn với Quyên, không lý do. Có thể những tổn thương sẽ không bao giờ được hàn gắn, nhưng quãng đường phía trước còn quá dài, và cô tin: ít nhất mỗi người sẽ lấy lại được lòng tin vào chính bản thân mình.

Khanh trở lại với việc tập luyện tại Avy một cách đều đặn. Sau những ngày mệt mỏi bởi tin đồn, sau những điều đã mất đi và những gì đã nhận được, cô chợt thấy lòng mình bình thản, một sự bình thản chóng vánh. Có đôi khi, Khanh muốn biến mất để không phải suy nghĩ về mọi thứ. Nhưng cũng giống như trò chơi trốn tìm lúc trẻ thơ, bạn nghĩ rằng bạn sẽ trốn thật kỹ và không để ai tìm thấy; thực ra, bạn lại muốn được tìm thấy. Mọi sự trốn tránh có lẽ sẽ chẳng ích gì nếu bạn không đối mặt với nỗi sợ của chính mình, dù chỉ một lần.

Công ty Nina của ông Nam gửi phần của Khanh đúng như trong hợp đồng quảng cáo. Tài khoản của Khanh đột nhiên đầy ắp một cách vô lý, cô ngỡ ngàng khi lần đầu tiên có trong tay nhiều tiền đến vậy. Dù vẫn phải quay về Hà Nội để chuẩn bị đồ đạc, việc đầu tiên Khanh nghĩ đến ngay bây giờ là thuê một căn hộ riêng ở ngoại ô, nhỏ thôi nhưng phải có một cửa sổ đủ để ngắm sao.

Chủ Nhật. Cánh cửa lớn trước phòng bỗng thoáng qua những hương mùa hè rõ rệt. Những căn nhà qua khung cửa mang những màu sắc mới. Tấm rèm được kéo ra để ánh sáng trắng tràn vào tươi mới. Những đồng xu nhỏ được gom góp lại mỗi ngày, đã gần đầy ắp chiếc hộp sắt. Từ chiếc tai nghe bé xíu, bản *Clocks* của Coldplay vang lên, đánh thức trong tâm tưởng Khanh về thời gian và khoảng cách, về những người đã đến với cuộc đời cô, có người đã bỏ đi và có người sẽ ở lại. Những đồ vật yên lặng trong căn phòng chăm chú nhìn theo cô tiếc nuối. Khanh bỏ vài thứ vào chiếc túi màu vàng buộc một sợi ruy băng trắng dài, bước ra khỏi nhà.

Vũ chờ cô ở ngoài, anh đến đưa cô sang nhà mới. Từ sau hôm xảy ra chuyện với An, Vũ thường xuyên qua thăm cô, hai người chia sẻ với nhau nhiều điều. Mà có lẽ, nỗi cô đơn là thứ đáng ghét nhất chẳng ai trong chúng ta muốn. Mặc dù sự việc xảy ra lặng lẽ chỉ đủ để vài người trong cuộc biết, Vũ vẫn thầm cảm thấy mình đã khiến Khanh tổn thương vì mất đi một người bạn thân. Anh nói chuyện với công an sau đó, báo lãnh và xin giảm

án cho An, anh muốn An có cơ hội để làm lại, dù anh biết Khanh và An sẽ chẳng bao giờ trở lại như xưa.

Khi chiếc xe phóng về con đường lớn dẫn ra ngoại ô, Vũ kể cho Khanh về Vicky, về việc anh đã suýt nhờ Vicky giải quyết số tiền quá lớn mà An yêu cầu. Anh cũng nói về việc Vicky đã để mắt đến Khanh. Khanh rất ngạc nhiên, cô không nói gì nhưng chìm vào suy nghĩ. Tại sao một người như thế lại quan tâm đến cô? Nếu chỉ vì scandal ảnh thì quá tầm thường. Vũ nhìn vào mắt Khanh dò hỏi, rồi lên tiếng:

“Có lẽ em đang tự hỏi Vicky là người như thế nào phải không?”

“Vâng.” Khanh mỉm cười, Vũ vẫn là người rất tinh tế trong việc đoán ý của người khác.

“Hơi khó để trả lời câu hỏi đó. Vicky không phải người xấu, nhưng có là người tốt hay không thì anh cũng không biết,” Vũ nhún vai. “Cũng giống như Andre, Vicky là người khó đoán. Những người trẻ thành công bao giờ cũng vậy. Họ là con dao hai lưỡi.”

Rồi cả hai đều im lặng. Khanh nhận thấy của Vũ không có chút đùa nào. Cô hơi nhích đôi chân dài của mình lên, ngắm nghía nó, rồi chột buông một câu hỏi vu vơ:

“Tại sao anh yêu em đến thế?”

“Tại sao em lại hỏi như vậy?” Vũ lúng túng.

“Em là con gái, em cần một lý do.”

Vũ im lặng một chút, giống như một người đang uống ngụm nước trước khi đọc bài diễn văn.

“Khi anh còn nhỏ, bố mẹ anh ly dị nhau. Rồi sau đó, mẹ đi bước nữa. Bố anh qua Mỹ ở, mang cả anh theo. Ông không bao giờ muốn trở lại mảnh đất này, vì nó chứa đựng quá nhiều yêu thương, quá nhiều kỉ niệm. Ông cũng chưa bao giờ có ý định kết hôn lần nữa. Ông thường ở nhà dịch sách và uống rượu. Ông uống rất nhiều, tới mức có khi cả tuần không nói với

anh một câu. Thời gian anh ở New York là quãng thời gian anh học nhạc những khi buồn chán, và dần dần bắt đầu yêu âm nhạc. Lúc đó, âm nhạc là người bạn duy nhất của anh. Ngày ấy anh chẳng có bạn bè... ừm... “ Vũ ngừng lại chút, như để tìm lời phù hợp. “Một thời gian sau, anh về nước. Anh trách bố anh rất nhiều. Nhưng sau này anh mới hiểu, cả đời ông chỉ yêu một người duy nhất, là mẹ anh. Khi mẹ anh ra đi, ông không còn gì cả. Sự mất mát đó là quá lớn đối với ông. Anh không muốn mất em như vậy. Không muốn mất người con gái mình yêu để phải hối tiếc cả đời. Không lâu sau đó, ông mất vì ung thư gan. Ông đã uống quá nhiều rượu. Anh không có cả cơ hội nói lời từ biệt với bố.”

Khanh im lặng, chưa từng có ai nói với cô như thế. Người ta nói con gái yêu bằng tai, kể cũng đúng. Ngay thời khắc này, cô cảm thấy tim mình rung động mãnh liệt.

“Anh dừng xe lại được không?”

Vũ ngạc nhiên, nhưng anh cũng dừng xe lại. Khanh bất chợt nắm tay Vũ, vươn người tới hôn anh. Nụ hôn sâu bằng tất cả những gì cô có. Thật tuyệt khi có thể đẩy lòng kiêu hãnh sang một bên, yêu một người như họ xứng đáng nhận được. Khanh chưa từng tưởng tượng mình sẽ là người chủ động làm điều này chứ không phải Vũ, nhưng cô mặc kệ tất cả. Cô chỉ muốn hôn anh thật lâu. Khi cô rời môi ra, Vũ mỉm cười. Hai người không nói gì một chút trước khi Khanh hỏi:

“Anh không liên lạc với mẹ đúng không?”

Vũ gật đầu, ánh mắt anh hướng về phía trước, như để hình dung ra khuôn mặt bà sau nhiều năm xa cách.

“Anh hãy liên lạc với mẹ. Hãy làm những điều khi còn cơ hội, đừng lặp lại những sai lầm đã qua. Ai cũng sai, và ai cũng xứng đáng một cơ hội thứ hai.” Ngay khi nói điều này, Khanh nghĩ tới bố cô, tới An, và tới Quyên.

Con đường dài trước mặt trải một ánh nắng vàng rực rỡ, giống như ánh nắng từng tiễn Khanh rời Hà Nội.

Khi đang cùng Khanh dọn đồ trong căn hộ nhỏ của cô, Vũ nhận được điện thoại của người quản lý công ty. Thái độ nghiêm túc của Vũ khi nghe điện thoại khiến Khanh chú ý. Thấy anh đập máy với vẻ tư lự, Khanh đặt những chiếc ghế gỗ sang một bên, lau mồ hôi:

“Có chuyện gì vậy anh?”

“Một chuyện em sẽ không thể tin nổi đâu.” Vũ không kìm được ánh mắt kinh ngạc.

“Tốt hay xấu vậy anh?” Khanh lo lắng.

“Có thể coi là tốt.” Vũ ngẫm nghĩ.

Hai người ngồi xuống chiếc sofa vẫn còn đặt chơ vơ giữa căn phòng bề bộn đồ đạc. Vicky đã quyết định đầu tư cùng lúc vào công ty người mẫu Avy và công ty âm nhạc của Demo. Một khoản tiền lớn sẽ sớm được rót vào để tái cơ cấu công ty, tất cả những thành viên chủ chốt trong ban giám đốc của công ty Demo đều được giữ lại, Andre cũng được quyền chọn bất cứ ai mà anh muốn.

“Wow! Vậy thì phải gọi là một tin rất đáng mừng chứ sao lại *có thể coi là tốt?*” Khanh reo lên.

“Em không thấy lạ sao?”

“Có, nhưng chẳng phải là Vicky cũng sở hữu rất nhiều các công ty giải trí sao? Chuyện này có vẻ bình thường với anh ta.”

“Ở những nơi khác, anh ta trở thành người sở hữu sau khi rót tiền vào hoặc mua đứt. Nhưng lần này thì không, Vicky không muốn sở hữu cổ phần, anh ta cũng không xen nhiều vào các hoạt động của cả hai công ty. Em hãy hiểu đơn thuần là đây chỉ giống như một khoản đầu tư, một cục tiền từ trên trời vớt xuống. Vicky sẽ chỉ hưởng một phần lợi nhuận nhỏ từ

công ty bọn anh và Avy. Tối đây Vicky sẽ tung tiền làm toàn bộ liveshow sắp tới của chúng ta. Từ A đến Z.”

“Thế thì lại càng tốt hơn.” Khanh cười to. “Em chẳng biết gì về mấy cái này đâu. Lạ hay không thì cũng mặc kệ. Nhưng cùng lúc chú ý vào cả công ty của bọn anh và Avy thì... hình như anh ta đang chú ý tới em.”

“Có lẽ là như vậy.” Vũ hơi ngừng lại một chút trước khi nói tiếp. “Quản lý của anh nói Vicky muốn gặp em, nếu em có thời gian rảnh. Đó cũng chính là điều anh đang quan tâm.”

“Anh ta muốn gì ở em nhỉ?”

“Điều này thì em phải tự hỏi Vicky rồi!”

Khanh không hiểu lắm về các việc đầu tư tài chính của Vicky mà Vũ đã nói, nhưng nếu cả hai công ty có liên quan lớn nhất tới cô đều bỗng nhiên được đại gia chống lưng như vậy thì hẳn là một tin vui. Nhưng anh ta hứng thú điều gì ở cô. Thói tò mò thôi thúc, Khanh đồng ý gặp Vicky, sắp xếp thời gian càng nhanh càng tốt. Con người từ thuở khai sinh đã vì tò mò trái táo cấm mà nên chuyện, mãi mãi về sau chắc cũng sẽ chẳng thoát nổi tật xấu này.

Sáng hôm sau khi Khanh đang chuẩn bị bài tập cảm nhạc với Thảo My, Andre gọi cô lên phòng anh. Anh nói lần nữa với Khanh về việc đầu tư của Vicky và một số thay đổi có thể sẽ đến trong tương lai. Thực tình, Khanh có chút ngạc nhiên bởi cô luôn nghĩ rằng Andre là người cao ngạo, anh sẽ không dễ dàng nhận lời của Vicky. Tuy nhiên ở một mặt khác, từ những gì Vũ đã kể, Khanh hiểu Vicky là người có đủ quyền lực để đập đổ những gì anh ta không đạt được. Nếu còn muốn tồn tại trong giới nghệ thuật Sài Gòn, Andre nên chấp nhận lời đề nghị trong mơ kia hơn là cố chấp từ chối nó. Sau cùng, Khanh cho rằng với kinh nghiệm của mình, Andre thừa hiểu những điều đó và anh cũng đã có lựa chọn không thiệt thòi gì cho mình. Sau khi trình bày một số điều liên quan đến sự thay đổi hợp đồng, Andre nói rằng Khanh có thể xuống, Vicky đang chờ cô dưới phố. Khi Khanh

xuống dưới, Sài Gòn đang có một ngày nắng ấm không thể đẹp hơn, cô đang loay hoay tìm kiếm một người đàn ông có khuôn mặt rắn rỏi, dáng người cao to, bước ra từ trong xe chiếc Limousine màu xám đang đỗ ngay ở đó khiến Khanh giật mình. Đó là lần đầu tiên Khanh được nhìn thấy tận mắt một chiếc Lincoln Navigator SUV Limousine, thứ xe chỉ thường thấy trên những ngọn đồi Beverly Hills.

“Chào cô.” Người đàn ông hơi gật đầu.

“Anh là Vicky?” Khanh ngạc nhiên vì trông anh ta cao lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô.

“Không, thưa cô.” Người đàn ông hơi mỉm cười. “Mời cô vào trong. Anh ấy chờ cô ở trong xe.”

Người đàn ông hướng tay về phía chiếc xe đang mở cửa chờ đợi. Những người qua đường cũng trầm trồ trước chiếc xe đẹp càng khiến Khanh thấy bối rối. Cô cúi người bước vào xe. Rất nhiều hoa quả và rượu đặt ngăn nắp. Chiếc đèn vàng ấm cúng được bật lên khi Khanh vừa ngồi xuống. Cách cô một chút là một chàng trai trẻ. Anh ta mặc một bộ vest với những đường chỉ tinh tế, mái tóc vuốt ngược về phía sau để lộ vầng trán cao, chiếc khăn màu sắc sặc sỡ cài ở túi áo càng khiến bộ trang phục trở nên cuốn hút kỳ lạ. Khi anh ta đưa người về phía trước và mỉm cười, *một nụ cười rất dễ chịu*, Khanh mới sững người.

“Anh Bảo!”

“Anh thích em gọi anh như thế.” Vicky nhìn Khanh, khoé môi hơi nhếch lên của anh lộ ra hàng răng trắng bóng mà Khanh từng ngưỡng mộ. Khanh ngồi trước chàng trai mà người ta vẫn nhắc đến như một đại gia khét tiếng của mảnh đất này. Cô đã từng bất ngờ khi gặp những người nổi tiếng như Demo hay Andre, nhưng đây thì lại là một cảm giác khác, còn hơn cả bất ngờ.

Khanh ngồi trên xe, đầu óc rối loạn trong phút chốc. Cô cố gắng sắp xếp lại những dữ kiện trong đầu mình. Có lẽ chính Khanh cũng không biết

Vicky còn có một thân phận khác dành riêng cho Khanh.

“Tại sao anh lại đùa cợt với em như vậy? Tại sao anh lại nói dối em mọi thứ?” Khanh thoáng không kiềm chế được bản thân, khi quá sùng sốt với điều trước mắt.

Vicky nhìn Khanh một chút rồi mở chiếc tủ lạnh ở phía bên trái, bên trong rất nhiều loại đồ uống. Từ anh bỗng toát ra một thứ áp lực, Khanh không hiểu là từ đâu hay vì sao. Cô bỗng thấy tròng xuống, cơn nóng giận tan biến nhanh chóng.

“Anh không đùa với em, cũng chẳng nói dối gì em cả, tên thật của anh là Bảo. Em uống gì không?”

Khanh nhìn vào mắt Vicky đầy khó hiểu, cô chưa giải mã được những điều đã xảy ra, những lần gặp nhau trước đó vẫn đọng lại trong Khanh ấn tượng về một con người khác. Cô im lặng không biết phải nói gì. Vicky nhìn Khanh chăm chú rồi đột nhiên đẩy hai cái ngăn dưới chân, lôi ra một chiếc hộp to chừng bằng chiếc laptop. Anh vừa mở chiếc hộp vừa từ tốn nói với Khanh:

“Khi đặt hàng chiếc xe này, anh có nói với người thực hiện nội thất rằng trong xe phải có một máy pha café. Người đàn ông gốc Italia đó đã nói với anh rằng anh muốn loại máy pha café như thế nào? Một chiếc máy pha espresso chuẩn giá chừng năm nghìn đô, được thiết kế riêng với những chi tiết tinh xảo có thể có giá hai mươi nghìn đô. Sau khi thử tất cả, anh nhận ra những thứ hào nhoáng đó lại pha chẳng ngon bằng chiếc ấm Moka Express rẻ tiền này.”

Vicky giơ về phía Khanh một chiếc ấm có ba phần gắn liền với nhau. Anh tháo từng phần ra. Phía dưới là một cái bình nhỏ chứa nước, ở giữa là một cái lọc bằng nhôm, dường như là chỗ nén cà phê, và phía trên cùng là nơi chứa thành phẩm, cả ba phần gắn với nhau đều có gioăng cao su kín hơi. Vicky đổ một lượng nước vào trong cái bình nhỏ phía dưới, rồi lấy bốn thìa bột cà phê trong hộp vào trong bộ lọc, sau đó vặn lại và đun ở một

ngăn nhỏ gần gầm xe. Trong lúc làm, Vicky giữ vẻ mặt thú vị như là trẻ con đang nghịch một thứ đồ chơi mới, nhưng cũng lại chậm rãi và nghiêm trang như một chuyên viên trà đạo. Rồi anh ngấm nghĩa chiếc ấm và nhìn đồng hồ, chừng một phút sau anh rút phần trên cùng rót ra hai cốc nhỏ. Anh đặt một tách cạnh Khanh:

“Đây là thứ café anh thích uống nhất. Mocha.”

Khanh không thể rời mắt khỏi Vicky từ đầu đến cuối, cô không cất được thành lời những điều muốn nói. Cô cảm thấy ở anh trộn lẫn cả hai con người, sự điềm tĩnh, trù mẫn của Bảo, và cả cái gì đó đầy quyền lực, ngạo nghễ của Vicky. Khanh đưa cốc Mocha nóng lên miệng, khẽ thổi nhẹ, đôi môi cô vô tình cong lên đầy duyên dáng. Rồi Khanh đưa một ngậm nhỏ, một chút cho hương vị café tràn qua lưới, đẩy hương thơm lên vòng họng hoà với làn khói mỏng manh vẫn đang lưu lại trên mũi. Khanh mỉm cười:

“Ngon lắm anh.”

Chàng trai nháy mắt. Đúng là Vicky không nói dối Khanh, anh vẫn chỉ là một người chẳng có nghề gì cụ thể, thích uống café và cảm nhận những thứ mà nắng gió mang lại. Ngồi trước mặt cô là một chàng trai thật sự kỳ lạ, kỳ lạ hơn bất cứ ai cô từng gặp. Trong tiếng nhạc vẫn vang lên nhẹ nhàng trong xe, Vicky ngả người về phía sau, ngón tay nhịp nhịp trên đùi như đang gửi một đoạn mã morse cho người bí ẩn nào đó.

“Dễ chịu hơn rồi đấy. Bây giờ chúng ta sẽ nói chuyện!”

Khi Khanh và Vũ đang chọn đồ ở siêu thị gần nhà cô, Khanh kể về câu chuyện với Vicky. Anh nghe câu chuyện bằng vẻ mặt rất thú vị. Cuối cùng thì ý định của Vicky trong chuyện này rất đơn giản, đó là anh chẳng có ý định gì cả. Anh ta chỉ làm những gì mình thích. Người ta cứ phải loay hoay đi tìm một lý do cho mọi chuyện, bởi người ta thường cho rằng mọi thứ xảy ra đều phải có một lý do của nó. Nhất định là thế. Thậm chí ở những bậc thang cao hơn, một số người tôn sùng học thuyết âm mưu còn cho rằng ở

mỗi sự việc nổi bật, bao giờ cũng phải có một bàn tay, một điều gì bí ẩn phía sau. Bức tranh toàn cục phải lớn hơn chúng ta nhìn thấy.

Nhưng, cũng đôi khi, chẳng có điều gì đằng sau đó cả, không có bất ngờ nào trong chiếc hộp kín. “*Some men, just want to watch the world burn.*” Câu nói nổi tiếng đó của Alfred trong The Dark Night có thể dùng trong trường hợp này, theo nghĩa ngược lại. Khi một người có quá nhiều tiền, họ sẽ bắt đầu làm những việc chẳng có lý do gì, trong đó có cả tốt không lý do. Khi trao cho người khác những cơ hội, không phải bạn đã thành Đấng cứu thế trong họ rồi sao.

Khanh vừa ngẫm nghĩ về điều đó vừa chọn những nguyên liệu cho bữa tối. Cô định làm gỏi cuốn, gà hấp nấm, với salad Nga. Chỉ riêng món gỏi cuốn đã là một tổng thể hỗn độn vô số thành phần: thịt ba chỉ, tôm, tương ngọt, lạc, mỡ nước, đường vuông, bún, bánh đa nem, giá đỗ, lá hẹ, hành hoa, tỏi khô, ớt, xà lách, rau thơm... Khanh đếm sơ sơ ra cả gần hai chục nguyên liệu cho một món, những thứ mà chút nữa cô sẽ phải vật lộn cùng trong bếp khi Vũ ngồi xem tivi. Sự thật, phụ nữ là sinh vật khổ nhất trên thế gian, nếu không tính đàn ông.

Chương 12: Sắc màu

Lam gọi từ ngoài Hà Nội vào cho Khanh, hỏi thăm về những vấn đề gần đây của cô. Khanh muốn dì Lam yên tâm hơn, cô thật sự cảm ơn vì dì luôn lo lắng cho cô. Khanh nói sau khi gia nhập Avy, cô cảm thấy con đường trước mắt trở nên rõ ràng hơn, và bây giờ cô không còn phải băn khoăn gì quá nhiều ngoài việc chăm chỉ luyện tập. Lam nói cũng đã biết việc Khanh tham gia vào Avy và dì đồng tình, bởi dẫu sao thì Andre cũng là một tên tuổi trong việc đào tạo mẫu của Sài Gòn. Dù ít, nhưng những người mẫu bước ra từ công ty của Andre đều nhanh chóng đạt được thành công, anh có được sự tin tưởng từ rất nhiều các chuyên gia tổ chức sự kiện ở Sài Gòn. Sau màn hỏi thăm và màn dặn dò như thường lệ, Lam chợt chuyển chủ đề:

“À, Vicky đã trực tiếp gặp cháu rồi phải không?”

“Sao dì lại biết vậy?” Khanh thoáng ngạc nhiên.

“Dì đọc báo thôi,” Lam húng hắng ho “Thấy nói là Vicky đã xúc tiến việc đầu tư cho Demo và Avy nên dì nghĩ là hẳn cậu ta cũng sẽ tìm cháu.”

“Dì có quen anh ấy sao?”

“À ừm, cũng chút ít. Dì từng làm việc vài lần cùng Vicky.”

“Không phải lại có vụ nhờ vả gì đó Vicky như là lần dì chỉ đạo anh Long chứ?” Khanh nghi ngờ, sao cô chưa bao giờ nghĩ rằng ngay từ đầu mọi thứ đã đều qua tay Lam nhỉ?

Thoáng im lặng, rồi Lam trả lời với tiếng cười lớn:

“Quả thật dì là người đầu tiên đưa những tư liệu về cháu cho Vicky. Nhưng cháu đánh giá quá thấp Vicky rồi đấy. Làm gì có ai chỉ đạo được cậu ta. Dì chỉ đưa tư liệu về cháu cho Vicky, còn việc cậu ấy hứng thú đến đâu thì dì sao kiểm soát được.”

“Nhưng sao dì không nói trước cho cháu?” Khanh ngán ngẩm, cô luôn là người biết mọi thứ sau cùng.

“Cháu không hiểu. Đâu phải mọi chuyện lúc nào cũng có thể nói thẳng ra như thế. Công việc của dì chính là đứng sau mọi thứ, là những cuộc gặp mặt không chính thức như thế.” Lam nhoen miệng, thêm vào. “Và nếu để cháu biết trước thì mọi thứ có thể đã không như bây giờ.”

Lam ngừng lại một chút, rồi nói tiếp.

“Thêm nữa, Vicky cũng đã biết về cháu trước khi dì nói, cậu ấy có cảm tình với cháu ngay từ những bức ảnh đầu tiên của cháu trên Siêu Mẫu mà Long đã chụp trộm.”

Khanh im lặng, điều này thì cô chưa biết, vậy mà cô cứ nghĩ hôm ở Paloma là lần đầu tiên Vicky nhìn thấy cô.

“Anh Vũ mà biết chuyện này thì sẽ lại mệt lắm đây. Vũ hay ghen lắm, dì biết chuyện với Andre đợt trước rồi đó.”

“Oh, riêng về Vicky thì cháu không phải lo. Vũ sẽ chẳng có gì để mà ghen.

“Tại sao?”

“Cháu mới là người phải lo giữ mối quan hệ này chứ không phải Vũ.” Dì Khanh cười lớn. “Cháu nhạy cảm như vậy mà khi gặp cậu ta cũng không nhận ra sao. Vicky không thích con gái, cậu ta đồng tính.”

Mở đầu một ngày bằng việc dì Lam gọi cho cô quả là không tệ chút nào, Khanh ra ngoài trong cảm giác ong ong, cô vừa tủm tủm cười vừa tự lực lại hình ảnh của Vicky trong trí nhớ. Sự chần chừ có phần hơi quá đà và bộ răng trắng sáng của anh đã tại sao chưa từng khiến Khanh liên tưởng đến việc này. Nếu một người đàn ông nào quá hoàn hảo, điều vốn là số ít, chúng ta luôn phải đặt câu hỏi về giới tính lên đầu tiên. Vicky thích Vũ chứ

không phải Khanh. Cô bật cười khi nhận ra điều này. Khi Khanh gọi cho Vũ, anh mới thốt lên kinh ngạc. Vũ nói giờ anh mới hiểu tại sao Vicky để tâm đến anh vậy. Mảnh ghép cuối cùng dường như đã ráp vào bức tranh, vừa khớp. Khanh rảo bước nhanh hơn, cô có hẹn với một người.

Khi Khanh bước vào quán café, Quyên đã ngồi đó. Cô mặc một bộ đồ đen với những viên đỏ cắt nhau thành những hình vuông, mix một cách hợp lý với đôi giày cao gót màu mận. Dù từng là kẻ không cùng chiến tuyến, Khanh luôn thích cách phối trang phục của Quyên, cá tính nhưng chỉnh tề, khiêu gợi mà không mời chào. Trông Quyên đã hết vẻ hung dữ như những lần gặp trước, thay vào đó là nét mặt cam chịu.

“Cô muốn gì ở tôi?” Quyên nói sau khi Khanh đã gọi đồ uống.

“Đó là câu hỏi tôi phải trả lời ư?” Khanh có chút ngạc nhiên. “Cô là người đã hẹn tôi tới đây.”

“Cô đã biết rõ tôi là người thực hiện scandal đó, cô cũng đã có chứng cứ. Vì sao cô không nói với báo chí? Cô chờ đợi gì ở tôi?”

“Tôi không có nghĩa vụ phải nói với cô về những điều tôi nghĩ,” Khanh nhìn băng quơ ra ngoài. “Tôi cũng chẳng muốn làm gì hay chờ đợi gì ở cô cả. Có lẽ, cô cần suy nghĩ thêm. Cô cũng hãy yên tâm là tôi đã cầm băng ghi âm ngày hôm đó, Andre sẽ không làm gì, nếu đó là điều cô đang lo sợ.”

“Chỉ một thời gian đi với Andre, cô đã có giọng điệu của anh ta rồi.” Quyên nhếch mép. “Đừng tỏ ra cao thượng như thế.”

“Quả thật đây là lần đầu tiên tôi gặp một người như bạn.” Khanh nhíu mày về sự cố chấp của Quyên. “Tôi cũng chẳng tốt đẹp gì cả, chỉ là tôi không có nhiều thời gian để *đáp trả* những việc bạn làm. Trong đầu tôi, những điều đó đã qua rồi.”

Nhìn vào ánh mắt của Khanh, Quyên cảm thấy Khanh không nói dối. Cô cảm thấy sự tổn thương từ đáy lòng. Sự xấu hổ và lòng tự trọng tưởng như đã ngủ quên bỗng trỗi dậy giằng xé Quyên. Bất chợt, một giọt nước mắt lăn

dài trên má cô. Khanh cảm thấy bất ngờ khi thấy Quyên khóc, cô bối rối rút trong người ra túi khăn giấy đẩy về phía Quyên. Quyên trừng mắt lên:

“Tôi không cần cô thương hại. Chưa biết rằng ai sẽ là người khóc cuối cùng đâu.”

“Cô có thể hiểu theo cách mà cô muốn, nhưng tôi không thương hại cô, tôi không phung phí tình cảm của mình như vậy. Chỉ hy vọng sẽ có lúc cô suy nghĩ lại tất cả mọi thứ, xem nó có đáng để cô phải như thế này không? Tôi không cần cô xin lỗi, bởi ngay từ phút đầu tiên, tôi đã tha thứ cho cô rồi.”

Khanh nói rồi nhanh chóng đứng lên, đi ra cửa. Một vài hạt mưa rơi nhẹ ngoài khung cửa kính. Khoảnh khắc của sự cô đơn còn lại, Quyên thấy lòng mình trống trải. Cô muốn đi đâu đó, muốn để những hạt mưa kia tạt vào mặt mình, muốn vào một bar bất kỳ, rồi nốc cạn những cốc rượu, cho đến lúc say và quên đi tự ái của bản thân. *Có những lời xin lỗi, thật chẳng dễ nói ra khi tình tảo.*

Khanh lên Avy tập như thường lệ. Andre ngồi xem cho đến khi Khanh và My nghỉ giải lao, hôm nay anh có vẻ đã tìm được chút thời gian rảnh cho mình. Khanh vừa cầm chiếc khăn bông màu trắng lau mồ hôi vừa ngồi xuống cạnh Andre. Anh nhìn Khanh:

“Thế nào, có chút khó khăn nào không?”

“Có chứ anh,” Khanh cười. “Nhưng em thích việc tập luyện lắm. Nó khiến em cảm giác mình học thêm nhiều điều mới.”

“Em vốn có năng khiếu. Tôi nghĩ em sẽ học nhanh hơn những người mẫu khác khá nhiều.”

Hai người ngồi trò chuyện một lúc. Quả thật, thời gian làm việc với Avy là lúc Khanh cảm thấy mình có ích nhất. Người mẫu đã không còn là một khái niệm mơ hồ với cô. Nhớ ngày đầu tiên bước lên xe Andre, cô chợt

mỉm cười. Giờ thì Khanh đã tự trả lời được cho mình câu hỏi mà cô từng luôn khúc mắc: người mẫu là gì? Cô không cho rằng nghề người mẫu là để phô diễn thân thể hay kích thích nhục dục, mà là sự tôn vinh vẻ đẹp – vẻ đẹp hình thể và vẻ đẹp tâm hồn. Quyên đã vô tình quên đi điều thứ hai, nhưng Khanh sẽ luôn nhắc nhở mình để không bao giờ đánh mất bản thân. Những giờ tập mệt ngoài đã dạy cho Khanh biết yêu cái đẹp và cái đẹp đến từ chính bên trong, cô trân trọng chính mình hơn. Giống như vừa trải qua một giấc ngủ đông dài, cô tìm kiếm thời son đã bị lãng quên lâu nay trong góc bàn trang điểm, tìm thấy vẻ đẹp của chính mình, chẳng cần qua những lời tán tụng. Khanh thấy người mẫu cũng giống như là một diễn viên kịch câm. Mang trang phục và đem sức sống đến cho những thứ vô tri đó. Mỗi bộ trang phục có ngôn ngữ riêng của nó, nói lên rất nhiều về người mặc, rằng đó là một người thông minh hay cá tính, mạnh mẽ hay sang trọng. Nếu như diễn viên có một khoảng thời gian khá dài trong một bộ phim để chuyển tải thông điệp cuộc sống, thì người mẫu chỉ có một vài khoảnh khắc để thực hiện điều đó ngay trên sàn catwalk. Mỗi bước chân như những bí mật của cuộc sống mà Khanh đang dần mở ra, *ngay cả khi sâu thẳm bên trong chẳng có điều gì*, thì ngay trên con đường đi khám phá bản thân và thế giới xung quanh đó, Khanh cũng đã tìm thấy niềm vui.

Khanh thay đổi, vũ trụ quan của cô cũng vì thế mà thay đổi theo. Cô không có cách nào để trở lại như cũ sau quá nhiều điều đã xảy ra. Nói như Murakami, Khanh đã bước vào một thế giới khác, một thế giới song song với hiện thực, nhưng không bao giờ còn là hiện thực nữa.

Những giấy tờ mang tính thủ tục được ký rất nhanh, đúng với phong cách làm việc của Vicky, đơn giản và hiệu quả. Cuối ngày thứ ba, anh thông báo về việc tất cả đã hoàn tất.

Những ngày tập luyện gấp gáp.

Những cuộc gặp mặt bất chợt.

Những giờ phút vui vẻ cắt ngang.

Những người xa lạ bỗng trở thành thân thiết.

Cuối tháng Bảy, thời tiết không có gì thay đổi. Sáng vẫn nắng và chiều vẫn mưa, Sài Gòn không bao giờ khác. Cái nắng đôi gay gắt đến đốt cháy da thịt, còn những cơn mưa lại miệt mài rửa sạch bong đường phố, như để chờ đón một ngày mới sẽ đến. Mọi thứ vẫn vậy. Chỉ là tất cả đã khác trong Khanh, khác những ngày đầu vào đây. Đó là một sức sống mới mà niềm đam mê đang chảy trong cô mang lại. Khanh tìm thấy nơi này những cảm xúc để sống, để làm việc, để yêu hơn mọi thứ. Mọi thứ đến nhanh như một giấc mơ. Tất cả những hoài ức cũ trở lại rồi tan biến như làn khói thuốc. Nếu công việc này là mặt trời, thì giờ thì Khanh yêu ngôi sao ấy, yêu cả những hành tinh quay quanh nó. Khanh thầm cảm ơn những người đã mang cô đến với điều này. Những lúc rảnh rỗi, Khanh ngồi café với Vicky, anh là người luôn khiến Khanh cảm thấy dễ chịu khi ở cạnh. Thậm chí khi biết rằng Vicky không yêu con gái, Khanh lại càng thấy thoải mái hơn khi đi với anh, giờ thì cô hiểu tại sao Vicky nhạy cảm và thấu hiểu đến thế. Khanh vẫn thường gặp Andre ở phòng tập, hơn ai hết, cô cảm ơn vì Andre đã là ánh bình minh đầu tiên chiếu sáng vào con đường người mẫu để Khanh bước đi. Cô hiểu tình cảm mà Andre dành cho mình. Và cô tin Andre cũng hiểu rằng cô đã chọn được màu hoàng hôn cho riêng cô.

Chiếc đồng hồ vô hình bỗng nhúc nhích, đẩy chiếc kim duy nhất của nó sang giờ G. Bản nhạc phải chơi khung cuối cùng trước khi người nhạc trưởng cúi chào khán giả.

Sân khấu đã dần được hoàn thành một cách nhanh chóng. Từng mảng 3D nối nhau một cách ngẫu nhiên trên những tông màu rực rỡ, vươn ra ngoài thành một hình mũi tên. Những ô kính lục giác nhỏ dưới sàn ghép vào nhau tạo nên sự phản chiếu của những màu sắc khắp nơi. Đơn giản và thuần khiết. Khanh đi những bước chậm chậm trong hậu trường. Thứ ánh sáng trắng đang rực lên phía ngoài cùng hàng chục nghìn khán giả khiến Khanh cảm thấy tim mình đập chậm đi một chút. Cô quay sang nhìn Vũ, anh mỉm

cười khích lệ. Khanh đứng trong lồng sắt, như giấc mơ mà cô đã có từng đêm nào. Đôi cánh được kết tinh từ những chiếc lông vũ trắng khiến Khanh như một thiên thần đang đi tìm thân phận của mình giữa mớ hỗn mang. Mọi thứ như ngừng lại. Sân khấu bùng lên ánh sáng đa màu, phản chiếu khắp những tấm kính trong suốt dưới chân cô. Chỉ trong một khoảnh khắc, tất cả những hình ảnh về mọi người quanh cô lại vụt hiện ra. Khanh thấy có một giọt nước vừa rớt xuống từ mắt cô. *Và Khanh nhắm mắt lại, với những cảm xúc tuyệt vời bao quanh. Từng nốt nhạc vang lên, đánh thức những trái tim bé nhỏ đập theo giấc mơ cầu vồng.* Như một mũi tên pha lê, Khanh biết mình sẽ bay mãi theo cầu vồng ấy.

Những âm thanh từ tiềm thức trong giấc mơ của Khanh lại vang lên. “Người ta nói, những thiên thần nhỏ nếu muốn tình yêu thì phải hy sinh đôi cánh trắng muốt của mình, và suốt đời phải di chuyển bằng hai chân thay vì bay lượn trên bầu trời. Cả thế giới này, lúc sinh ra ai cũng từng là thiên thần. Nhưng sau khi hy sinh đôi cánh và cuộc đời thiên thần ấy đi, con người ta vẫn phải tự đi kiếm tìm tình yêu cho chính mình. Có những thất bại, có những thành công...”

Hãy cứ thả mình bay lên đi, bởi sẽ luôn có một vòng tay giang ra đón những cơn gió vào lòng. Hãy cứ giương mình lên như những mũi tên nhỏ bé, bởi sẽ cuộc sống đã vẽ lên một cánh cung vô hình.

Quyên trở lại với công việc mà cô vẫn làm, chụp ảnh và đi diễn. Cô khoác trong mình một trái tim mới. Điều tưởng chừng rất đơn giản mà Khanh đã nói, đánh thức sự tất cả những gì yếu đuối mà tốt đẹp nhất. Quyên biết cô đã sai từ rất lâu, trong tiềm thức, nhưng từ lúc nào đó, cô mặc định rằng mình là một phần của trò chơi. Để đến lúc nhìn lại, cô chỉ thấy trong mình đầy rẫy những ghen ghét và vùi dập, như những chiếc gai nhọn đã đâm lại chính cánh hoa mang nó. Tiếng lách tách và ánh sáng chớp lên của máy ảnh làm Quyên bừng tỉnh trong dòng suy nghĩ. Cô còn quá nhiều việc để làm tiếp, Quyên biết cô chưa đi đến nơi không thể quay về.

Quyên tìm lại mình trong chính những gì cô đã đánh lừa bản thân và đánh mất. Thứ còn lại cuối cùng là tình yêu với công việc người mẫu. Không còn là nụ cười giả tạo ẩn chứa những âm mưu, Quyên thấy mình như thoát khỏi chiếc xích đã ngăn cản cô bao lâu nay. Quyên nghiêng người, nhấc chân, nét mặt rạng rỡ trước những ống kính đang hướng vào cô. Chiếc phong đăng sau ánh lên dòng chữ True Colors rực rỡ. Quyên cuốn mình vào công việc để tìm lại chính mình.

Khám phá bản thân là màu sắc quyến rũ trong cuộc sống – màu xanh của biển.

An chăm chú với những bản vẽ đang trải ra trước mặt và trên màn hình máy tính, quán café nhỏ Underground Bridge vẫn là nơi làm việc ưa thích của cậu. Những gì đã xảy ra quá khủng khiếp với An, nhưng cậu sẽ phải học cách làm lại từ đầu, khi mà tất cả đã cho cậu một cơ hội. An trở lại với việc thiết kế, tiền có thể không nhiều nhưng đủ sống. Không khi nào hình ảnh của Khanh rời khỏi tâm trí An, cậu cảm thấy có lỗi với Khanh bao nhiêu thì sẽ phải cố gắng bấy nhiêu. Miệt mài với những phác thảo trước mặt, từ lúc nào chiếc tai nghe đã vô tình cất lên bản True Colors du dương, hòa với làn mưa ngoài phố vừa buông xuống. Hà Nội đã bắt đầu những cơn mưa cuối hè, báo cho người ta những sự đổi thay sắp đến. Mảnh đất này mới chính là nhà của An. Những đường nét uyển chuyển hiện ra theo từng nhịp đưa chuột, An xây dựng một thứ kiến trúc của riêng mình từ âm nhạc.

Học cách bắt đầu lại luôn là một màu sắc mới mẻ của cuộc sống – màu nâu của đất.

Andre ngồi trong phòng riêng, anh vừa nhận được mail của một đại diện bên phía Vicky. Andre thở hắt ra, cuối cùng thì hợp đồng cũng được hoàn tất. Avy sẽ sớm có tiền để thực hiện các dự án mà Andre muốn. Kinh doanh như một trò chơi mà ai cũng muốn dành phần thắng, và việc kinh doanh

nghệ thuật thì như một trò chơi mà người ta phải chiến thắng bằng cảm xúc nhiều hơn thực tế. Andre sẽ để Khanh nhiều cơ hội tham gia vào giới giải trí. Từ khi Khanh về Avy, dường như anh đã tìm cô bé lại. Chỉ bởi một điều, những hình ảnh về Veronica vẫn không ngừng ám ảnh Andre. Anh không muốn vì một sai lầm của mình mà mất đi một người bên cạnh nữa, dù trong thâm tâm Andre biết điều ấy là sai lầm. Veronica đi bởi cô muốn đi, anh không thể giữ được thứ không phải của mình. Nhưng Khanh thì không, cô vốn chưa bao giờ là của anh, chẳng phải cách nghĩ đó sẽ khiến chúng ta ít tổn thương nhất sao? Những suy nghĩ áp đặt từ Veronica sang những mảnh khác của Andre thế đã là quá đủ. Andre bật bản True Colors trên máy tính, ngả người xuống ghế, nhắm mắt lại, tự dành cho mình một phút nghỉ ngơi hiếm có trong ngày. Giữa cuộc chiến của nỗi nhớ và sự quên lãng vốn chưa bao giờ dừng lại, anh để cho trái tim mình yên tĩnh trong những nốt nhạc,

Quá khứ là một màu sắc đậm nét nhất của cuộc sống – màu đen của đêm.

Bản nhạc True Colors vang lên ngẫu nhiên từ radio trong xe khiến Khanh bỗng thấy vui. Đây là một trong những bản nhạc mà Khanh được nghe từ khi còn rất bé mỗi đêm trước khi đi ngủ từ chiếc loa cũ của bố. Ông thần tượng Lara Fabian và sưu tầm hết những đĩa hát của bà. Mãi sau này, khi biết nhiều hơn về âm nhạc, Khanh mới biết mình đã được nuôi lớn bằng giọng hát của một trong những người vĩ đại nhất làng âm nhạc thế giới. Giọng hát trong suốt như những mảnh thủy tinh vỡ vụn ra dưới ánh nắng đã ngập đến chiều Sài Gòn từ khi nào. Những giai điệu xa xôi từng khơi lên tình yêu vào âm nhạc trong Khanh, lại chợt tìm đến trong một chiều mưa êm ả, bên cạnh cô là chàng trai mà cô đã chọn.

Tình yêu, một cách rõ ràng, là màu sắc rực rỡ nhất của cuộc sống – màu đỏ của lửa. Bản nhạc vẫn du dương ngân lên khi chiếc xe phóng qua đám lá úa rớt thành từng mảng chia cắt bầu trời xanh ngắt. “*I see your true*

colors... Shining through. I see your true colors... And that's why I love you. So don't be afraid to let them show... your true color. True colors are beautiful. Like a rainbow."

Khanh bấm cửa cho những cơn gió mát ùa vào sáng khoái. Những hàng cây cao thẳng tắp trước mặt như ngã dần xuống khi chiếc xe lướt qua. Từng áng mây trôi êm ả trong khoảng không gian rộng lớn bao la. Dù không có mưa, bầu trời bỗng xuất hiện một vệt sáng xanh nước biển, tựa như hiện tượng cực quang, tán sắc thành một chiếc cầu vồng mờ ảo. Khanh quay sang, định kể cho Vũ về điều kinh ngạc mình vừa nhìn thấy, bắt gặp nụ cười của anh. Khanh và Vũ đang đi gặp mẹ anh. Lần đầu tiên kể từ khi về nước, Vũ liên lạc với bà, anh không biết đã bao lâu từ lần cuối cùng họ nói chuyện. Thậm chí, nếu tình cờ đi ngang nhau trên con đường đời, có thể họ sẽ lạc mất nhau. Khanh hiểu rõ sự đấu tranh trong tâm trí anh trước khi thực hiện cuộc gọi đó, bởi trong tiềm thức, cũng đã có những lúc cô cảm thấy khó khăn khi nói chuyện với bố mình. Khoảng cách là một thứ gì đó quá lớn lao, có thể khiến những kỉ niệm bỗng trở nên nhạt nhòa. Nhưng thời gian còn đáng sợ hơn. Thời gian khiến mỗi chúng ta quên mất mục đích sống của mình, mãi mê theo đuổi những mộng tưởng mơ hồ về hạnh phúc. Thời gian có thể huỷ hoại những người mà chúng ta yêu thương nhất. Cô biết mình đã dành quá nhiều trong quỹ tình cảm ít ỏi để quan tâm tới những người không quan trọng trong cuộc sống cô, dành quá nhiều nỗ lực để chắc chắn rằng người khác sẽ cảm thấy ổn, để rồi chính bản thân cô thấy tuyệt vọng trong ngục tù cô đơn. Khanh nhớ An, nhớ bố, và cô tin rồi họ sẽ trở lại trong đời cô, vào một ngày không xa. Khanh không biết hạnh phúc là gì, nhưng từ giờ, Khanh sẽ chỉ dành thời gian cho những người quan tâm tới cô, những người mang đến niềm vui đích thực. Biết đâu, cô sẽ tìm thấy hạnh phúc từ điều đó, bởi cuộc sống quá ngắn để chạy theo hàn gấm những điều đã xảy ra, với những người đã đi qua.

Khanh nắm lấy tay Vũ, rồi bất cứ điều gì xảy ra, cô cũng sẽ không rời xa anh. Dù đêm đen có ập đến, phía trước vẫn luôn có một con đường.

Minh Nhật

Diêu Minh: Ngôi sao bóng rổ người Trung Quốc. Du Mẫn Hồng: Giảng viên tiếng Anh kiêm chuyên gia trong lĩnh vực quản lí. Năm 2012 được bình chọn là 1 trong 50 chuyên gia kinh tế có ảnh hưởng lớn nhất Trung Quốc. 1. Nhà đầu tư thiên thần là những người giàu có, có khả năng cấp vốn cho một doanh nghiệp mới thành lập, đổi lại, họ có quyền sở hữu một phần công ty. Han Geng: nam ca sĩ, vũ công, diễn viên, thành viên của nhóm nhạc Hàn Quốc Super Junior. Nghĩa là con chim yến bay nhanh. Ý nói một người bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc. Tên một phố đi bộ chuyên bán quần áo, phụ trang ở Trung Quốc. Diễn viên khá nổi tiếng người Đài Loan. Thẻ sử dụng cho những người định cư ở nước ngoài. Cách gọi trong chơi phỏm của Trung Quốc, nghĩa là có 3 cây cùng quân bài (ví dụ cùng là quân K). Trích trong bài thơ Vịnh liễu của nhà thơ Hạ Tri Chương, thời Đường, Trung Quốc. Ý nói: “Ngọc biếc điểm nên một cây cao” hoặc “Cây cao tựa ngọc điểm trang”. Ý nói dòng sông trong xanh như thể nhuộm lên mình một tấm áo tràn đầy sắc xuân. Giải vô địch bóng đá Ý. National Basketball Association, giải bóng rổ nhà nghề dành cho nam tại Bắc Mỹ. Formula One, môn thể thao đua ô tô do Liên đoàn Ô tô Quốc tế tổ chức. Trong tiếng Trung, từ “con ngỗng” và “Hằng Nga” đọc hơi giống nhau. Trong tiếng Trung, từ “con rết” và “không công” đọc giống nhau. Loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ xuyên làm bằng năm loại lương thực. Hình ảnh ẩn dụ chỉ việc muốn trốn tránh thực tế. Hai nhân vật trong Tam quốc diễn nghĩa. Để lừa được Tào Tháo, Hoàng Cái và Chu Du đã phải dụng tâm làm khổ nhục kế. Biết Sái Trung, Sái Hòa (hai nhân vật hư cấu, là em của Sái Mạo) sang Đông Ngô trá hàng, Chu Du và Hoàng Cái cố ý giả vờ cãi nhau, rồi Chu Du đánh đòn Hoàng Cái trước mặt hai tên họ Sái, để hai gián điệp của Tào Tháo đưa tin tức sai. Hoàng Cái giả cách oán hận Chu Du, cử Hám Trạch sang đưa thư trá hàng. Do tin của Sái Trung, Sái Hòa đưa về, cộng với tài ăn nói của Hám Trạch, Tào Tháo tin việc Hoàng Cái sang hàng là thật. Có nghĩa là: Trong lòng có thơ ca thì tinh thần rạng rỡ. Nay ta chôn hoa, người cười ta cuồng si. Từ xuất phát trong cách nói của dân gian, chỉ người đàn ông độc thân. Có nghĩa là: đệ nhất nghìn cân. “Thiên kim” hay còn gọi là

“nghìn vàng”. Trong tiếng Trung, “nghìn vàng” và “nghìn cân” đọc giống nhau. Tác giả muốn chơi chữ, ý nói là rất béo. Nghĩa là người đàn ông độc thân giàu có. Ca sĩ, ngôi sao điện ảnh Hồng Kông, nổi tiếng từ thập niên 1980. Những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên, ví dụ khoảng cách giữa các hành tinh trong vũ trụ. Đạo diễn, diễn viên hài Hồng Kông, được đánh giá là diễn viên hài xuất sắc nhất của điện ảnh châu Á với biệt danh Vua hài. Món ăn nổi tiếng của Trung Quốc, làm từ thịt lợn, hơi giống món thịt kho tàu nhưng làm cầu kỳ hơn và có vị ngon hơn. Diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc. Thương hiệu cà phê nổi tiếng của Trung Quốc. Tiếng Quảng Đông có nghĩa là kết hôn, tìm được một nửa còn lại. Ngày kỷ niệm phong trào Ngũ Tứ của Trung Quốc, mừng Bốn tháng Năm. Câu thành ngữ, ý nói ngựa khôn không gặm cỏ cũ, không ngoái đầu lại bãi cỏ đã chạy qua. Nói rộng ra là người khôn ngoan không mãi luyến tiếc cái đã mất. Trong tiếng Trung, từ “醋” vừa có nghĩa là “giấm” vừa có nghĩa là “ghen tuông”. Ở đây tác giả muốn chơi chữ. Một câu thành ngữ, ý nói gặp được chuyện tốt lành. Ở đây tác giả muốn chơi chữ, Lâm và Bảo là hai nhân vật trong Hồng lâu mộng. Có nghĩa là giữ chặt. Gần bằng 1/3 mét. Phiên Phi nghĩa là bay nhanh, Phiên Phiên Phi là bay lượn tung tăng. Có nghĩa là: qua năm cửa ải, chém sáu tướng, chỉ một việc vô cùng khó khăn. Nguyên khúc: một hình thức văn nghệ đời Nguyên gồm tạp kịch và tản khúc. * Quê Khiêm (quê kép): Quê khôn trên chỉ đất, Quê khôn dưới chỉ núi 1\.

225 ghế trong số 450 ghế Duma quốc gia chia cho các đảng phái tham gia tranh cử theo tỉ lệ số phiếu bầu ở các khu vực bỏ phiếu trên toàn liên bang, 225 ghế còn lại tính theo nguyên tắc đa số tương đối ở các khu vực bầu cử đề cử cá nhân.

2\.

Căn cứ theo Luật trưng cầu dân ý Duma quốc gia Nga thông qua ngày 11 tháng 6 năm 2004, quy định hàng loạt những hạn chế về vấn đề đề nghị trưng cầu dân ý, trong đó quy định rõ: các vấn đề như “sửa đổi nhiệm kỳ tổng thống và Duma quốc gia Nga, và tổ chức bầu cử sớm hoặc trì hoãn bầu cử tổng thống và Duma quốc gia Nga” đều không được tiến hành trưng cầu dân ý. Tham khảo “Luật trưng cầu dân ý Liên bang Nga”. 1. Theo quy định của điều 99 “Hiến pháp Nga”, 30 ngày sau khi bầu ra Duma quốc gia sẽ tổ chức hội nghị lần thứ nhất, nhưng tổng thống Liên bang Nga có thể

triệu tập hội nghị Duma quốc gia trước thời hạn thông qua Lệnh tổng thống.

- 1\ Báo nước Nga mới: <http://www.rusnews.cn/eguoxinwen/eluosi-neizheng/2007/211/41986301.html>
- 2\ Báo nước Nga mới: <http://www.nusnews.cn/eguoxinwen/eluosi-nenzheng/2007/211/41986908.html>

1\ Cuối năm 1999 đến đầu năm 2000, từ khi Putin lên cầm quyền, thương mại song phương giữa Nga và Liên minh Châu Âu tăng trưởng tương đối nhanh, tổng kim ngạch thương mại song phương tăng từ khoảng 52,7 tỷ Euro năm 1999 lên khoảng 213,3 tỷ Euro năm 2006, tổng kim ngạch thương mại tăng gấp 4 lần, tăng bình quân năm 23,4%. European Union. Eurostat.

- 2\ Là khu vực tiêu thụ năng lượng lớn thứ hai thế giới, 30% dầu mỏ của liên minh châu Âu nhập khẩu từ Nga, mà khí đốt của Nga lại chiếm đến 50% lượng khí đốt nhập khẩu của liên minh châu Âu. Christian Cleutinx, The EU – Russian Energy Dialogue, October 2005
- 3\ _Trụ cột thứ nhất_: bảo hiểm dưỡng lão xã hội, chỉ dành cho những người đặc biệt khó khăn không có khả năng đóng phí bảo hiểm dưỡng lão; _trụ cột thứ hai_: bảo hiểm dưỡng lão bắt buộc, nó là bộ phận quan trọng nhất trong hệ thống bảo hiểm dưỡng lão, lập tài khoản cá nhân cho tất cả những người làm việc, cung cấp bảo đảm dưỡng lão, tiền của nó do doanh nghiệp và công nhân viên chức nộp và lợi nhuận quỹ; _trụ cột thứ ba_: bổ sung bảo hiểm dưỡng lão, còn gọi là kế hoạch quỹ năm ngành nghề hay kế hoạch quỹ năm doanh nghiệp, nó là kế hoạch nghỉ hưu của tư nhân quản lý, do chủ lao động tự nguyện thành lập, tất cả những người lao động đều có thể tự nguyện tham gia.
- 4\ Số liệu của Bộ y tế và xã hội Nga
- 5\ Là một trong “Bốn dự án lớn được ưu tiên của quốc gia” được nhắc tới ở trên.
- 6\ Năm 1999, tại Bologna, Italia, 29 quốc gia Châu Âu đã đưa ra kế hoạch cải cách giáo dục đại học Châu Âu, mục tiêu là đến năm 2010, xây dựng được chế độ công nhận giáo dục đại học thống nhất toàn Châu Âu, công nhận bằng tốt nghiệp và bảng điểm của sinh viên tốt nghiệp đại học giữa các nước thành viên.
- 7\ Trước đó quy định là 50%

1\ Lấy lĩnh vực dầu khí làm ví dụ, mặc dù Mỹ là nước nhập khẩu dầu lớn nhất trên thế giới và Nga chiếm vị trí thứ hai trong các nước xuất khẩu dầu nhưng lượng dầu nhập khẩu của Mỹ từ Nga chỉ chiếm 2% - 3% tổng lượng dầu nhập khẩu của Mỹ.

2\ Hứa Chí Tân: “Chiến lược đối ngoại của Nga xuất hiện những biến đổi mới” trích trong “Văn kiện Nga - Đông Âu - Trung Á năm 2007”, ấn bản thường niên năm 2008 của NXB Khoa học Xã hội Văn hiến. 3\ Trong 3 năm từ 2004 -2006, chính quyền Bush đã tài trợ cho những hoạt động dân chủ tại Nga với số tiền cụ thể là: 6 triệu đô la; 6,295 triệu đô la và 7,859 triệu đô la. 4\ Không gian chung bao gồm: kinh tế; tự do, an toàn và tư pháp; an ninh khu vực; khoa học, giáo dục văn hoá. 5\ Cách gọi “Tân châu Âu” do cựu bộ trưởng Bộ Quốc phòng Mỹ Donald Rumsfeld đề xướng, ông coi các nước ủng hộ cuộc chiến tại Iraq của Mỹ thuộc khối “Tân châu Âu”, các quốc gia phản đối cuộc chiến này thuộc khối ‘Cựu châu Âu’. 6\ Ngày 20/5/2005, quan chức của Bộ ngoại giao, Bộ quốc phòng và giới học giả Nga đã tổ chức hội nghị bàn tròn “Hoàn thiện các vấn đề của tổ chức hợp tác Thượng Hải ở viện nghiên cứu Viễn Đông và viện khoa học Nga, các đại biểu tham dự hội nghị đã thống nhất về mục đích và hậu quả “Cách mạng sắc tộc do Mỹ ủng hộ”. 7\ Hội nghị phi chính thức tại Vladivostok là hội nghị ngoại trưởng ba bên không chính thức lần thứ 4 được tổ chức. Điểm khác biệt so với 3 kỳ hội nghị trước đó là không tận dụng thời gian của các hội nghị quốc tế như trước kia mà hội nghị lần này do 3 nước nhất trí cùng chuyển bị, điều này thể hiện quan hệ hợp tác chiến lược giữa 3 quốc gia đã bắt đầu bước vào một giai đoạn mới. Hai câu thơ trong tác phẩm Bạch tuyết ca tống Vũ phán quan quy kinh của tác giả Sầm Tham đời Đường. Hai câu trên lấy từ bản dịch của Hải Đà trên thivien.net. Hương tuyết, chỉ cây hoa mai. Trong Tam quốc diễn nghĩa có ghi: Thời Tam Quốc, đại tướng Hoàng Cái của Đông Ngô nhận lệnh đến doanh trại của Tào Tháo giả hàng, để Tào Tháo tin, Chu Du cố ý mượn cơ đánh Hoàng Cái một trận, Hoàng Cái giả vờ giận dữ rồi đầu hàng địch. Tên một bộ tiểu thuyết của Johann Wolfgang von Goethe, tên tiếng Anh là The Sorrows of Young Werther, tên gốc là Die Leiden des jungen Werther. Một câu nói lưu truyền trong dân gian Trung Quốc, ý nói một vài phương diện tính cách xuất hiện ở trẻ con ba, bốn tuổi sẽ mãi theo nó suốt cả cuộc đời, nên nhìn một đứa trẻ ba tuổi cũng có thể đoán được con người nó khi đã trưởng thành. Một câu trong bài từ nổi tiếng của Giá Hiên cư sĩ (Tân Khí Tật) thời Nam Tống. Ý

nghĩa của bài từ đó là: Thời thiếu niên, bởi vì không hiểu được dư vị của sâu khổ, viết ra được bài từ mới hay, thường xuyên đăng cao vọng viễn, không sâu khổ mà miễn cưỡng nói có sâu khổ. Nhưng giờ ta đã đến tuổi trung niên, mang nỗi khổ hoạn nạn khốn khó, cuộc sống trải qua gian nan. Những sâu khổ này, có cái không thể nói, có cái không tiện nói, mà nói cũng nói không hết, thôi thì chẳng nói nữa vậy, chỉ đành thờ dài, nói trời lạnh rồi, mùa thu đẹp thay. Một ca sĩ nổi tiếng của Trung Quốc. Câu nói trong Khổng Tử ngữ lục, có nghĩa là thứ không hợp lễ thì không nhìn, điều không hợp lễ thì không nghe. Ý nói bệnh đến bất ngờ, đột ngột nhưng lúc bình phục thì từ từ mới khỏi. Trúc ngoại đào hoa tam lưỡng chi. Đây là câu thơ đầu trong bài Huệ Sùng xuân giang văn cảnh của tác giả Tô Thức thời Bắc Tống. Thành ngữ, ý chỉ sự việc đã trải qua, rắc rối phức tạp nhưng cuối cùng đã có được kết quả. Câu này xuất xứ từ Quyết biệt thư của Trác Văn Quân gửi cho Tư Mã Tương Như. Viết tắt của cụm từ tiếng Anh: “Oh my God!”, nghĩa là: “Lạy Chúa tôi!” Trường trung học số một của Thanh Châu, tỉnh Sơn Đông. 傳: Chữ này có hai âm đọc là “phó” và “phụ”. SOHO: tức Small office home office, làm việc ở nhà, phần lớn là chỉ những người làm việc tự do. Kế vườn không nhà trống. Cờ đỏ trong nhà là chỉ vợ, cờ màu bên ngoài là chỉ tình nhân. Câu này ám chỉ quan hệ với vợ và tình nhân được xử lý hài hòa. Trường trung học xếp thứ 6. 2. Andrew William Mellon: bộ trưởng Bộ Tài chính Mỹ giai đoạn 1921 – 1932. 3. Franklin Delano Roosevelt: tổng thống thứ 32 của Hoa Kỳ, đắc cử bốn lần giai đoạn 1933-1945. 4. George M. Humphrey: Bộ trưởng Bộ tài chính Hoa Kỳ, nhiệm kỳ 1953 - 1957 5. Dwight David “Ike” Eisenhower: tổng thống thứ 34 của Hoa Kỳ, nhiệm kỳ 1953–1961. 6. Trái phiếu đô thị: trái phiếu do các chính quyền địa phương phát hành nhằm huy động vốn cho các công trình phúc lợi, thu nhập từ trái phiếu loại này được miễn thuế. 1. Uncle Sam (US): Tên lóng của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ. 2. Nguyên văn: “E Pluribus Unum” – Khẩu hiệu của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ, được in trên đồng đôla từ 1776-1956. 1. Adelphia Communications Corporation: được xếp hạng là công ty cấp lớn thứ 5 của Mỹ trước khi bị phá sản năm 2002 do tham nhũng nội bộ. 2. Nội chiến Mỹ: nổ ra ngày 12/4/1861 và kết thúc ngày

9/4/1865 giữa Liên bang miền Bắc và Liên minh miền Nam, địa điểm: phía Nam nước Mỹ. Nguyên nhân: do quân miền Nam phá đồn Sumter. Kết quả: quân miền Bắc chiến thắng, kết thúc chính sách nô lệ và xây dựng lại nước Mỹ.

3. Rhett Butler: Tên nhân vật nam chính nổi tiếng trong cuốn tiểu thuyết kinh điển Cuốn theo chiều gió, Rhett Butler là kẻ giàu lên nhanh chóng nhờ vào những mảnh khóc gian thương, đầu cơ tích trữ.

4. Sigmund Freud (tên đầy đủ là Sigmund Schlomo Freud; 1856-1939) nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học. Chính ông là người phát hiện ra công dụng tuyệt vời của cocain trong chữa bệnh.

5. Caramel là đường nấu chảy (không nên nhầm với loại kẹo màu nâu có cùng tên) được sử dụng rộng rãi làm chất tạo màu trong các loại thuốc. Ngoài ra, nó còn có tác dụng giấu những yếu tố có thể bị lẫn vào hợp chất trong khi pha chế.

20. Ngày 22/11/1963, trong một chuyến công du tới Dallas, Tổng thống Kennedy bị ám sát.

6. Dope: là một tên khác chỉ cần sa.

7. Ralph Nader: Là luật sư và nhà hoạt động chính trị người Mỹ. Ông là người ủng hộ rất nhiệt thành các vấn đề về bảo vệ người tiêu dùng và nữ quyền.

8. John Davison Rockefeller Cha (1839 – 1937) là một nhà công nghiệp người Mỹ, người đóng vai trò quan trọng trong ngành công nghiệp dầu mỏ thời sơ khai, người sáng lập tập đoàn Standard Oil.

9. Sử dụng một mục báo trên tờ Good Housekeeping làm diễn đàn, Wiley tiếp tục tấn công công ty. Tháng 5/1922, trong mục “Trò chuyện cùng Dr. Wiley,” ông khẳng định là uống ba đến bốn lon Coca-Cola một ngày liên tục trong vài năm sẽ có tác động “rất xấu” tới sức khỏe. “Đối với một đứa trẻ đang lớn”, ông nói thêm, “nó sẽ có thể hủy hoại sức khỏe cả đời.”

10. Lời phát biểu công khai duy nhất của Candler trong bài phỏng vấn trên tờ Kansas City Times hơn một năm sau đó đã góp phần tạo nên sự mập mờ của vụ giao dịch này. “Tôi có năm người con tuyệt vời, nhưng chúng chỉ là những đứa trẻ. Khi tôi giao cho chúng công việc kinh doanh, nó là của chúng. Chúng đã bán một phần rất lớn cổ phần với mức giá quá hời. Nếu là tôi, tôi sẽ không làm như vậy nhưng các con tôi đã làm và đứng trên quan điểm của người bán, đây là một vụ mua bán có lợi.” Thực ra, Candler hẳn không phản đối việc bán

công ty bởi vì đây là dự định từ lâu của ông. Giá cả cũng không phải vấn đề vì ông đã đặt ra mức giá này trong các cuộc thương lượng trước đây. Nguyên nhân dẫn đến sự thất vọng của Candler chỉ có thể là danh tính người mua. 11. Một lần, Robert sai tài xế của mình, Lawrence Calhoun, đến sân ga đón và chở đồ đạc của cha ông về. Sau khi về nhà, Ernest bỏ hành lý ra và lục tìm trong túi và nói: “Rõ ràng là ta đã để 25 xu đâu đó mà!” Lúc đó, Calhoun vội vàng đáp lại: “Thưa ngài Woodruff, nếu quả thực ngài có 25 xu thì tôi dám chắc rằng ngài vẫn đang giữ đấy!” Vào thời đó, không một người hầu da đen nào dám cả gan nói xấu xược như vậy với một người có địa vị cao như Ernest Woodruff. Lời kể lại của Robert sau này chính là những điều Calhoun thực sự muốn nói. Và câu chuyện này bị lộ ra là do Robert kể lại – thường là để nhấn mạnh cha mình là một người keo kiệt. 12. Một năm sau vụ kiện rùm beng từng lên trang nhất các tờ báo ở Atlanta suốt một tuần này, một thẩm phán tìm ra bằng chứng có lợi cho Asa Candler. Người ta phát hiện ra rằng bà de Bouchel chưa chính thức ly hôn với người chồng trước, và như vậy bà này không được phép kết hôn với bất kỳ người nào khác. 13. Tháng 1/1929, tình cảnh của Woodruff trở nên dễ chịu hơn khi hội đồng quản trị đồng ý chia 1 triệu số cổ phiếu loại A cho các cổ đông, mỗi cổ phiếu trị giá 50 đô-la. Các cổ đông có thể bán hoặc giữ lại tùy thích. Điều này đã ngăn được việc đánh thuế vào nguồn lợi nhuận thu được. Nó đem lại nguồn lợi tức hàng năm là 3 đô-la hay 6 %. 14. Dấu hiệu thành công là Pepsi cũng bị làm giả. J. C. Mayfield, đối tác cũ của Dược sỹ Pemberton và là người đã gây nguy hại cho Coca-Cola với sản phẩm Koke, cũng tạo ra sản phẩm có tên Pepsi-Nola. 15. Đó là nguồn gốc của câu nói “Không Coke! Pepsi” mà sau này trở thành chủ đề trong một vở kịch châm biếm được trình diễn liên tục trên chương trình truyền hình Saturday Night Live trong đó John Belushi đóng vai nhân viên thu ngân của một quán ăn rẻ tiền luôn mồm dùng cụm từ đó quát tháo khách hàng với giọng lè nhè. 16. Nhiều năm sau khi Woodruff bắt đầu dùng tài sản của mình làm từ thiện và trở thành nhà từ thiện vĩ đại nhất Atlanta, người môi giới chứng khoán của ông vô cùng kinh ngạc trước tình trạng của cổ phiếu: “Những mảnh giấy cũ bụi bặm, bẩn thỉu và quấn queo.” Chúng không bị

xáo trộn gần nửa thế kỷ nay. 17. Do hoa màu đang nằm trong tay kẻ thù nên công ty phải tạm thời sử dụng nguyên liệu thay thế dầu cây cassia. Theo những tài liệu mật của Ralph Hayes, dầu cây cassia đóng vai trò quan trọng trong thành phần Merchandise 7X tuyệt mật. Sau khi chiến tranh kết thúc, nguồn cung cấp cho loại dầu này ổn định trở lại và nó được sử dụng tiếp cho sản phẩm Merchandise No.12. 18. Biệt danh này được đặt theo tên của Simon Legree, tay buôn nô lệ độc ác trong tác phẩm Túp lều bác Tom của Harriet Beecher Stowe. 19. Quyết định gỡ bỏ quy định chỉ có người da trắng mới được phép tham gia Đảng Dân Chủ. 1. Đây có thể là một bằng chứng cho thấy sự ngây thơ của Ladas: ông đã quên không hủy các lá thư, bản ghi nhớ và các bức điện tín mật trong đó cho thấy một cách chi tiết các thủ đoạn mang tính nhạy cảm cao mà công ty đã sử dụng trong vụ việc tại Pháp. Các tài liệu của Ladas về sau đã được phát hiện trong các hồ sơ lưu trữ tại Phòng Xuất Khẩu của Coca-Cola vào cuối những năm 1980 và sau đó đã được nộp lại cho nhà chức trách. Trong thần thoại Hy Lạp, Paris là con trai vua Priam của thành Troy. Paris lén lút quan hệ với hoàng hậu của thành Sparta là Helen và chính điều này là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến cuộc Chiến tranh thành Troy. (Tất cả các chú thích trong sách đều là của người dịch.) Zeus (được phiên âm trong một số sách tiếng Việt là thần Dớt) là thần trị vì các vị thần, đồng thời là thần cai quản bầu trời và thần sấm sét trong thần thoại Hy Lạp. Hera là vợ của thần tối cao Zeus, đồng thời là nữ thần bảo trợ phụ nữ và hôn nhân. Athena là nữ thần của nghề thủ công mỹ nghệ, trí tuệ đồng thời cũng là vị thần chiến tranh chính nghĩa. Athena là thần bảo hộ của thủ đô Athens, Hy Lạp. Aphrodite là nữ thần tình yêu, sắc đẹp và sự sinh nở (cũng có thể là nữ thần của dục vọng) và cũng là thần hộ mệnh của thủy thủ. American Idol là một cuộc thi âm nhạc và chương trình truyền hình thực tế của nước Mỹ. Cuộc thi bắt đầu được tổ chức từ ngày 11 tháng 6 năm 2002 và là một trong những chương trình truyền hình thu hút đông khán giả nhất nước Mỹ. American Idol được mua bản quyền từ chương trình Pop Idol của Anh do nhà sản xuất Simon Fuller sáng lập. Simon Phillip Cowell (sinh ngày 7/10/1959) là một doanh nhân và nhà sản xuất chương trình truyền hình nổi tiếng người Anh. Ông nổi tiếng trên

truyền hình với vai trò là giám khảo của nhiều cuộc thi âm nhạc lớn như Pop Idol, American Idol, The X Factor hay Britain's Got Talent. Ông cũng nổi tiếng với những lời nhận xét khá khắc nghiệt đối với thí sinh trong các cuộc thi âm nhạc. Biểu đồ ngày sinh (birth chart hay còn gọi là natal chart) là biểu đồ diễn tả vị trí của các hành tinh và các cung dựa trên ngày tháng năm sinh của bạn. Các bạn có thể dựa vào biểu đồ ngày sinh để xem tính cách một người ra sao, tương lai người đó thế nào hay cả việc xem hai người có hợp nhau không, có kết quả gì khi đến với nhau không. Carl Gustav Jung (1875 - 1961) là bác sĩ tâm thần, nhà tâm lý học người Thụy Sĩ. Ông nổi tiếng nhờ việc thành lập nên một trường phái tâm lý học mới có tên là "Tâm lý học Phân tích" (analytical psychology) nhằm phân biệt với trường phái "Phân tâm học" (psychoanalysis) của Sigmund Freud. Ngày nay có rất nhiều nhà tâm lý trị liệu chữa trị bệnh nhân theo phương pháp của ông. 'Buffy – Khắc tinh Ma cà rồng' (Buffy the Vampire Slayer) là sê-ri phim truyền hình của Mỹ lên sóng từ 10/3/1997 đến 20/5/2003. Câu chuyện kể về người được lựa chọn trong các thế hệ Khắc tinh Ma cà rồng – Buffy. Cô gái trẻ với định mệnh trở thành kẻ tiêu diệt Ma cà rồng. Cùng những người bạn ở Sunnydale, Buffy đương đầu với thế lực đen tối. Jason là một anh hùng trong thần thoại Hy Lạp, nổi tiếng là nhà lãnh đạo của các anh hùng trên con thuyền Argo với sứ mệnh giành lấy Bộ lông cừu vàng. Bằng kì tích đoạt lại Bộ lông cừu vàng – một nhiệm vụ vô cùng khó khăn, chàng chứng minh rằng mình có đủ khả năng để ngồi trên ngai vàng, chứ không cần dựa vào quyền thừa kế. Trong thần thoại Hy Lạp, Minos là vua xứ Crete, con của thần Zeus và Europa, công chúa xứ Tyre. Sau khi mất, Minos trở thành người phán xét ở địa ngục. Nền văn minh Minos thời tiền Hy Lạp của đảo Crete được đặt theo tên ông. Poseidon là vị thần của biển cả, ngựa và "người rung chuyển Trái đất", của những trận động đất. Minotaur hay nhân ngư là con quái vật nửa người nửa bò trong thần thoại Hy Lạp. Audrey Hepburn (1929 – 1993) là diễn viên điện ảnh huyền thoại trong hai thập niên 1950, 1960. Qua các cuộc bầu chọn, bà thường được xem là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế kỷ XX. Audrey Hepburn cũng là biểu tượng của thời trang và còn được biết tới với vai trò nhà hoạt động

nhân đạo, Đại sứ thiện chí của UNICEF. Cher tên thật là Cherilyn Sarkisian, sinh ngày 20 tháng 5 năm 1946 tại California, Mỹ, là một diễn viên, ca sĩ, nhạc sĩ và nhà hoạt động giải trí. Theo thần thoại Hy Lạp, Castor và Pollux là hai anh em sinh đôi cùng mẹ (Leda) nhưng khác cha. Castor là con của Tyndareus, vua thành Sparta còn Pollux là con của thần Zeus. Đó là hai chàng trai trung hậu, rất dũng cảm và cùng nhau nổi danh khi lập được nhiều chiến công hiển hách trong hành trình đi tìm Bộ lông cừu vàng của nhóm thủy thủ tàu Argo và trong biết bao cuộc phiêu lưu khác. Lúc nào hai anh em cũng luôn luôn tìm cách giúp đỡ lẫn nhau. Địa ngục trong thần thoại Hy Lạp, được đặt theo tên của vị thần cai quản nó – thần Hades. Khalil Gibran (1883-1931), còn được biết đến với tên Kahlil Gibran, là nhà thơ, nhà văn, nghệ sĩ người Liban. Trong thần thoại Hy Lạp, Achilles là nhân vật trung tâm và là chiến binh vĩ đại nhất của sử thi Iliad. Những tích truyện về sau mô tả Achilles có một cơ thể không thể bị thương ngoại trừ gót chân của anh ta. Anh ta đã chết vì một vết thương nhỏ ở nơi gót chân. Thetis là nữ thần biển cả vô cùng xinh đẹp. Đáng lẽ thần Zeus đã cưới Thetis làm vợ, nhưng có lời tiên tri rằng nếu Zeus lấy Thetis thì đứa con sinh ra từ cuộc hôn nhân này sẽ giành quyền cai trị thế gian, nên Zeus ban Thetis cho anh hùng Peleus (cháu mình). Peleus là cháu thần Zeus và là cha đẻ của dũng tướng Achilles. Nguyên gốc Tiếng Anh – oxymoron – phép nghịch hợp là một thuật ngữ trong ngôn ngữ học, ý chỉ hai từ đi cùng nhau mà trái nghĩa nhau (ví dụ: “pretty” và “ugly”). Tên tiếng Anh là Venus, cũng có nghĩa là thần Vệ Nữ (nữ thần Sắc đẹp và Ái tình) trong thần thoại La Mã, mẹ của Aeneas và Cupid, tương ứng với nữ thần Aphrodite trong thần thoại Hy Lạp. Tâm lý học nghịch đảo (reverse psychology): Khi bạn muốn đối phương làm việc gì đó bằng cách yêu cầu họ làm điều ngược lại. Trong thần thoại Hy Lạp, Medusa là một con quỷ trong ba chị em quỷ có tên chung là Gorgon gồm Stheno, Euryale và Medusa. Trước kia Medusa đã từng là một người phụ nữ xinh đẹp, có mái tóc bóng bẩy, cực kì quyến rũ. Vì thế, Medusa tự mãn cho rằng mình còn đẹp hơn nữ thần Athena. Sắc đẹp của Medusa đã thu hút Poseidon. Khi Poseidon theo đuổi, Medusa chạy đến đền thờ Athena và nghĩ rằng nữ thần sẽ bảo vệ cô, nhưng

chẳng có gì xảy ra cả. Poseidon đã hãm hiếp Medusa trong đền thờ của nữ thần (các phiên bản khác cho là Medusa tự nguyện). Và để chắc chắn chuyện tương tự không tái diễn, Athena biến Medusa thành nữ quỷ với cái nhìn có thể biến tất cả các sinh vật sống thành đá, đồng thời biến mái tóc tuyệt đẹp của Medusa thành rắn. Perseus là người anh hùng đầu tiên trong thần thoại Hy Lạp đã đánh bại những con quái vật cổ xưa được tạo ra bởi các vị thần trên đỉnh Olympus. Perseus đã giết Medusa Gorgon (Quái vật tóc rắn) và giải cứu Andromeda (công chúa Hy Lạp thời đó) khỏi con quái vật biển được thần Poseidon phái đến để trừng phạt nữ hoàng Cassiopeia vì bà dám tự nhận mình là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế gian, còn đẹp hơn cả những nàng công chúa của biển. Trong thần thoại La Mã, vị anh hùng này được gọi là Hercules (tương ứng trong thần thoại Hy Lạp là Heracles), tên chàng được đặt cho chòm sao Hercules. Những chiến công của Hercules vang dội khắp bốn phương, tượng trưng cho sức mạnh chinh phục thiên nhiên của con người thời xưa. Chiron là một nhân mã xuất sắc nhất trong loài của mình, ông đã đào tạo nhiều anh hùng trong thần thoại Hy Lạp, ông không những hiểu biết nhiều lĩnh vực mà còn có kỹ năng chiến đấu tuyệt vời, đặc biệt là khả năng sử dụng cung tên. Vì lẽ đó người ta thường thấy chòm sao Nhân Mã đang giương cung lên ngắm bắn nên còn gọi là chòm sao Xạ Thủ. Prometheus là vị thần khổng lồ, nổi tiếng với trí thông minh, là người đã ăn cắp ngọn lửa từ thần Zeus và trao nó cho nhân loại. Zeus đã trừng phạt ông bằng cách buộc ông vào một tảng đá để một con đại bàng ăn gan của ông hàng ngày, nhưng lá gan cứ ban ngày bị ăn thì ban đêm lại tái sinh (điều này khá đúng với thực tế: Gan là nội tạng duy nhất trong cơ thể người có khả năng tái sinh). Kronos (còn gọi là Cronos) là con út của thần Uranus (bầu trời) và nữ thần Gaia (đất mẹ) và là một trong 12 Titan (thần khổng lồ). Rhea – con gái của thần Uranus và nữ thần Gaia – là nữ thần của sự sinh sản, màu mỡ. Ngoài Gaia, Rhea cũng thường được coi như “mẹ của các vị thần” trên đỉnh Olympus. Cùng với Cronus, người chồng và đồng thời cũng là người em ruột, Rhea đã sinh ra: Hestia, Demeter, Hera, Hades, Poseidon và Zeus. Russell Ira Crowe (sinh ngày 07 tháng 4 năm 1964) là diễn viên, nhà sản xuất phim và nhạc sĩ người New

Zealand. Ông nhận được sự chú ý của quốc tế đối với vai diễn Đại tướng La Mã Maximus Decimus Meridius trong phim sử thi cổ trang năm 2000 'Võ sĩ giác đấu' của đạo diễn Ridley Scott. 'Võ sĩ giác đấu' (Gladiator) là một bộ phim sử thi cổ trang của Mỹ phát hành năm 2000 của đạo diễn Ridley Scott, với sự tham gia của Russell Crowe vào vai nhân vật hư cấu và trung thành: Đại tướng La Mã Maximus Decimus Meridius, người bị phản bội khi Commodus, người con trai đầy tham vọng của hoàng đế, giết cha mình để chiếm lấy ngai vàng và biến Maximus thành nô lệ. Để thoát khỏi thân phận nô lệ, Maximus tăng cấp bậc đấu trong đấu trường và giết Commodus, trả thù cho cái chết của gia đình và hoàng đế của mình. Lucy Law Les (sinh ngày 29 tháng 3 năm 1968) là diễn viên người New Zealand được biết đến nhiều nhất qua vai diễn Xena trong bộ phim hài kịch tình huống nổi tiếng 'Xena: Nữ chúa chiến binh'. 'Xena: Nữ chúa chiến binh' (Xena: Warrior princess) là bộ phim truyền hình thuộc thể loại siêu nhiên, kỳ ảo kết hợp phiêu lưu mạo hiểm do Mỹ và New Zealand hợp tác sản xuất. Nguyên văn: ADHD – Attention-deficit hyperactivity disorder – Rối loạn tăng động giảm chú ý. Nguyên văn: make-up sex, ám chỉ việc thực hiện “chuyện yêu” bằng cách khác lạ với đối tác. Điều này rất hữu ích khi bạn muốn tạo ra một ấn tượng lâu dài cho vợ/chồng mình, để người ấy cảm thấy không thể thiếu bạn khi muốn có những màn yêu mặn nồng và ý nghĩa. Sao Diêm vương (Pluto) là chòm sao chủ quản của Thiên Yết. Rosie O'Donnell (21/3/1962) là nữ diễn viên hài kịch người Mỹ. Donald John Trump (14/6/1946) là nhà kinh doanh bất động sản, tác giả người Mỹ. Ngoài tư cách doanh nhân, Donald Trump cũng là một nhân vật truyền thông có tiếng, ông hiện đang là người dẫn chương trình kiêm nhà sản xuất của show truyền hình thực tế 'The Apprentice' trên đài Star World. Tên một hãng chăn ga gối đệm cao cấp. 'Người đẹp và Quái thú' (Beauty and the Beast) là một câu chuyện cổ tích trong nhiều nền văn hóa châu Âu được dựng thành nhiều bộ phim và vở kịch, trong số đó có bộ phim hoạt hình của hãng phim Walt Disney Picture vào năm 1991. Tên một hãng nội thất nổi tiếng ở Mỹ. Thành phố Venice (Ý) được biết đến là thành phố trên sông nổi tiếng thế giới với những con kênh và những chiếc thuyền truyền thống

gondola. Với cấu trúc không cân xứng, một bên cong ra nhiều hơn bên kia, chiếc gondola có chiều dài trung bình khoảng 11 mét và chiều ngang khoảng 1,5 mét, được cấu tạo gồm 280 mảnh gỗ rời khếp kín vào nhau, thường là bằng gỗ pak, trừ bộ phận tựa mái chèo bằng gỗ walnit rất cứng rắn, và chiếc mái chèo nhẹ nhàng bằng gỗ beech cho dễ sử dụng. Bệnh Alzheimer là một dạng sa sút trí tuệ phổ biến nhất hiện nay. Người mắc bệnh này sẽ mất khả năng về trí lực và giao tiếp xã hội ở mức độ gây khó khăn cho cuộc sống hàng ngày. 'Hài kịch tình huống' hay sitcom (viết tắt của từ tiếng Anh: situation comedy) là một thể loại hài kịch, lúc đầu được sản xuất cho radio nhưng hiện nay được trình chiếu chủ yếu trên ti vi. Sitcom có nhiều tập với những tình huống hài hước được lồng ghép vào nội dung câu chuyện phim và được thực hiện hầu hết trong trường quay, thu thanh đồng bộ, sử dụng cùng lúc ba đến bốn máy quay phim ghi hình và bắt buộc phải dựng hình ngay tại trường quay để bảo đảm thời gian thực hiện một tập phim (khoảng 50 phút) chỉ trong thời gian từ ba đến bốn ngày. Phần mảnh dẻ, mềm mại kéo ra từ thân một số động vật dùng để sờ mó, nắm giữ hoặc di chuyển. Ví dụ như sên, bạch tuộc. Hermes là một trong các vị thần trên đỉnh Olympus của thần thoại Hy Lạp, thần đã tạo ra đàn lia (lyre). Hermes là con của Zeus và Maia. Hermes là thần bảo hộ cho kẻ trộm, người du lịch, các sứ thần, mục đồng và chăn nuôi, người thuyết trình, thương nghiệp, khoa học kỹ thuật, văn chương và thơ ca, các đơn vị đo lường, điền kinh, thể thao, sự khôn ngoan, lanh trí và các phát minh, sáng chế, ngôn ngữ. Ngoài ra, Hermes còn là vị thần đưa, truyền tin của đỉnh Olympus và là người dẫn đường cho các linh hồn đến cửa địa ngục. Hermes còn được biết như vị thần hộ mạng của cung Song Tử. Còn gọi là cá răng dao hay cá cọp, là một loại cá ăn thịt nguy hiểm. Mẹ Teresa còn được gọi là Mẹ Teresa Calcutta (1910-1997) là nữ tu Công giáo Rôma người Albania và là nhà sáng lập Dòng Thừa sai Bác Ái ở Calcutta, Ấn Độ năm 1950. Trong hơn 40 năm, bà chăm sóc người nghèo, bệnh tật, trẻ mồ côi trong khi hoàn tất nhiệm vụ lãnh đạo dòng tu phát triển khắp Ấn Độ, và đến các quốc gia khác. Bà được trao Giải Nobel Hòa bình năm 1979. Bài hát nổi tiếng của nữ ca sỹ Olivia Newton-John viết về chuyện ân ái. Olivia

Newton-John (26/9/1948 –) sinh ra tại Cambridge (Anh) nhưng lại lớn lên ở Melbourne (Úc). Cô được coi là một trong những giọng ca country-pop và soft rock thành công nhất của thập niên 70 thuộc loại. William Tell là tên một anh hùng dân gian của Thụy Sĩ. Vua Arthur là một thủ lĩnh huyền thoại tại Anh, theo lịch sử thời Trung Cổ thì Ngài là người bảo vệ nước Anh chống lại sự xâm lăng của người Saxon vào đầu thế kỷ thứ VI. Chi tiết câu chuyện về vua Arthur phần lớn được tổng hợp từ văn học dân gian và việc ông có thực sự tồn tại trong lịch sử hay không vẫn là một vấn đề gây tranh cãi giữa các sử gia hiện đại. Victoria (Victorian style) là một trường phái kiến trúc thịnh hành ở Anh và các nước thuộc địa trong thời kỳ trị vì của nữ hoàng Victoria (1837 – 1901) và còn kéo dài đến sau này, ngay cả khi Chủ nghĩa Hiện đại đã lên ngôi. Có thể coi đây là kết quả của sự hôn phối giữa hình thái Gothic cổ điển ở châu Âu với nền Cách mạng Công nghiệp đang trong thời kỳ cực thịnh, trường phái này bắt đầu chịu nhiều ảnh hưởng của máy móc và xây dựng công nghiệp với hình khối đồ sộ, nhưng đường nét trang trí lại khá tinh vi và nhiều màu sắc rực rỡ. Andy Warhol (6/8/1928 – 22/2/1987) là một họa sĩ người Mỹ gốc Rusyn nổi tiếng về nghệ thuật đại chúng (Pop Art). Claude Monet (14/11/1840 – 5/12/1926) là họa sĩ nổi tiếng người Pháp, một trong những người sáng lập ra trường phái ấn tượng. Leonardo di ser Piero da Vinci (1452 – 1519) là một họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhạc sĩ, bác sĩ, kỹ sư, nhà giải phẫu, nhà sáng tạo và triết học tự nhiên người Ý. Người Etruria (Etruscan) đã tạo dựng một nền văn minh có ảnh hưởng lớn ở miền Bắc nước Ý thời cổ đại. Nghệ thuật Etruscan là nghệ thuật hữu hình, gắn bó mật thiết với tôn giáo, chẳng hạn như cuộc sống sau khi chết. Tiêu biểu cho nghệ thuật này là những điêu khắc gốm, tranh trên bình gốm, tranh tường, tượng đồng đúc và chạm khắc đồng. 'Điên cuồng' (Mad) là tên một tạp chí hài hước của Mỹ được sáng lập bởi biên tập viên Harvey Kurtzman và chủ báo William Gaines vào năm 1952. 'Tôi yêu Lucy' (I love Lucy) là tên một chương trình sitcom truyền hình của Mỹ được trình chiếu những năm 1950 với sự tham gia diễn xuất của Lucille Ball, Desi Arnaz, Vivian Vance và William Frawley. 'Ánh trắng' là bộ phim hài lãng mạn của Mỹ, được ra mắt vào năm 1987 của đạo diễn Norman

Jewison. Nicolas Cage (1964 –) là một nam diễn viên, nhà sản xuất và đạo diễn người Mỹ. Adolf Hitler (1889-1945) là “Lãnh tụ và Thủ tướng đế quốc” (kiêm nguyên thủ quốc gia năm quyền Đế quốc Đức, kể từ năm 1934. Ông thiết lập chế độ độc quyền quốc gia xã hội của Đế tam Đế quốc. Ông đã gây ra Đế nhị thế chiến, thúc đẩy một cách có hệ thống quá trình tước đoạt quyền lợi và sát hại khoảng sáu triệu người Do Thái châu Âu cùng một số nhóm chủng tộc, tôn giáo, chính trị khác, được gọi là cuộc Đại đồ sát dân Do Thái (Holocaust). 1. Đơn vị đo lường tương đương 4,54 lít ở Anh, 3,78 lít ở Mỹ. 1. Một lãnh tụ tôn giáo người Do Thái trong Kinh Thánh. 2. 1 dặm = 1,6 km 1. William Howard Taft: Tổng thống Mỹ thứ 27. 1. Thomas Woodrow Wilson: Tổng thống Mỹ thứ 28. 1. Thomas Edward Lawrence (1888 - 1935): Sĩ quan quân đội Anh, nổi tiếng từ sau Chiến tranh thế giới thứ nhất đóng vai trò nổi bật trong cuộc nổi dậy của Ả rập năm 1916-1918. Ông là tác giả của cuốn tự truyện Seven Pillars of Wisdom (Bảy trụ cột của sự khôn ngoan). 1. Tham khảo câu chuyện về kỳ bầu cử Harding trong cuốn Trong chớp mắt (Blink) của Gladwell, do Alpha Books xuất bản. 2. 1 feet = 0.3 m 1. Herbert Clark Hoover (10/8/1874 – 20/10/1964), tổng thống thứ 31 của Hoa Kỳ (1929-1933). (1) Chữ Geshe có thể tạm dịch là Hòa thượng, một chức vị rất được tôn kính; còn Rinpoche có nghĩa là Sư trưởng, người đứng đầu một tu viện. (2) Một thành phố ở Sikkim, bang Tây Bengal, Ấn Độ, thuộc khu vực địa lý tự nhiên phía Đông dãy Himalaya. Thành phố này nằm trong vùng biên giới giữa Ấn Độ với các nước Nepal, miền Nam Tây Tạng, Bhutan và Bangladesh. (3) Tức prayer wheels, dạng hình con suốt hay con quay, có thể được làm từ kim loại, gỗ,... (4) Căn cứ theo ngày tháng năm sinh và các mốc công trình nghiên cứu, chúng tôi cho rằng học giả này chính là bá tước Alexander Staël von Holstein (1877–1937) người Estonia. (5) Ngôn ngữ thiêng của Phật giáo Nguyên Thủy (6) Chính là thành phố có tu viện Yi Gah Cholin này. (7) Lưu ý là hành trình này của tác giả diễn ra vào giai đoạn đầu thế kỷ 20 nên xin tránh lầm lẫn giai đoạn lịch sử này của Tây Tạng với những giai đoạn khác. (8) Nguyên văn tiếng Anh: “Alone I wander a thousand miles... And I ask my way from the white clouds”. Do đây là câu nói của vị Phật Di

Lạc tương lai theo quan niệm Tiểu Thừa nên độc giả cần tránh sự đồng nhất với vị Phật Di Lạc quen thuộc trong văn hóa Phật giáo Việt Nam. (9) Mahapandit Rahul Sankrityayan (1893–1963) là học giả Ấn Độ. Được xem là cha đẻ của chủ nghĩa văn học xê dịch Ấn Độ. Ông đã đến rất nhiều vùng lãnh thổ trong khu vực Nam Á và quanh rặng Himalaya. (10) Karakoram hay Karakorum, là rặng núi lớn trải qua Pakistan, Ấn Độ (Ladak) và Tân Cương. Trong bản tiếng Anh và ấn bản cũ của dịch giả Nguyễn Phong đều dùng Karakorum. Song, trong quá trình tìm kiếm và xác nhận tư liệu, First News phát hiện thêm địa danh Karakorum – cố đô Mông Cổ vào thế kỷ 13. Vì thế, để tránh nhầm lẫn, chúng tôi dùng Karakoram. (11) Các chorten này có nguồn gốc từ các stupa của Ấn Độ, tức tháp chứa hài cốt các vị tăng sư. Các tháp này có thể có dạng một tháp lớn hay nhiều tháp nhỏ. Ở đây có lẽ tác giả đang nói tới các tháp nhỏ. (12) Danh hiệu chỉ những vị tu khổ hạnh đã đạt được phép thần thông. (13) Bảo tàng nổi tiếng ở Ấn Độ, nơi lưu trữ nhiều tác phẩm nghệ thuật độc đáo. (14) Một trong hai khu vực tranh chấp biên giới chính, ở giữa Ấn Độ và Trung Quốc ngày nay. Có lẽ khu vực này trước đây cũng từng thuộc tiểu quốc Guge xưa. (15) Sven Anders Hedin (1865–1952) là nhà thám hiểm người Thụy Điển. Ông đồng thời tự mình họa trong những tác phẩm kể lại những hành trình của mình. Ông đã có nhiều khám phá quan trọng về mặt địa chất và địa lý khu vực Trung Á. (16) Alexandra David-Néel (1868–1969) là một học giả và nhà thám hiểm người Pháp– Bỉ. Bà nổi tiếng với những hành trình khám phá thế giới của mình, trong đó có chuyến đi đến Tây Tạng năm 1924, khi vùng đất này vẫn là vùng cấm với nhiều người nước ngoài. Cuốn “Huyền thuật và các đạo sĩ Tây Tạng” của bà cũng là một trong những cuốn sách được tác giả Nguyễn Phong dịch sang tiếng Việt. (17) Đây là một ngọn núi thuộc rặng Transhimalaya – dài 1.600 km và chạy song song theo suốt chiều dài rặng Himalaya chính. Nó ở gần nơi bắt đầu của nhiều con sông lớn ở châu Á. (18) Ngày nay là vùng Sikkim của Ấn Độ, nằm ở mặt nam của Tây Tạng. Hành trình của tác giả cho đến lúc này đúng là theo dọc hệ thống rặng Tuyết Sơn. (19) Tức hư không không có biên giới, là một cấp độ trong khái niệm định của tu hành bậc cao, lấy yếu tố không trong sáu đại định là địa,

thủy, hỏa, phong, không và thức làm đối tượng nghiên cứu và tu tập. (20) Học giả nổi tiếng người Anh, một trong những người châu Âu tiên phong tìm hiểu và truyền bá triết lý phương Đông vào phương Tây. Cuốn “Ngọc sáng trong hoa sen” (The Wheel of Life) của ông, do dịch giả Nguyễn Phong phóng tác đã được First News cho ra mắt năm 2011. (21) Học giả nổi tiếng người Anh, một trong những người châu Âu tiên phong tìm hiểu và truyền bá triết lý phương Đông vào phương Tây. Cuốn “Ngọc sáng trong hoa sen” (The Wheel of Life) của ông, do dịch giả Nguyễn Phong phóng tác đã được First News cho ra mắt năm 2011. (22) Ngày nay là công viên hươu nai quốc gia Ấn Độ. Tương truyền khi xưa, đức Phật đã truyền dạy Phật pháp cho vị Lạt Ma đầu tiên tại đây. (23) Bộ kinh được cho là nền tảng của Bà La Môn giáo, có ảnh hưởng đến nhiều tôn giáo trên thế giới, trong đó có Phật giáo. (24) Hiện tượng xác các Lạt Ma Tây Tạng tự bảo quản và không bị hư hại hiện vẫn là một trong những bí ẩn đối với giới khoa học. (25) Nyanatiloka Mahathera (1878–1957), ông là một trong những người châu Âu tiên phong đi theo tu đạo Phật giáo. (26) Shanti Devi (1926–1987). Câu chuyện kỳ lạ của bà còn thu hút cả sự chú ý của Mahatma Gandhi và chính ông cũng đã giúp điều tra lại sự việc. (27) Lãnh thổ của Vương quốc Thổ Phồn xưa giờ bị xé lẻ, phân tán trong lãnh thổ các nước Ấn Độ, Afghanistan, Pakistan, Bangladesh, Bhutan, Nepal, Trung Quốc, Myanmar,... Từ thế kỷ thứ 6 đến thế kỷ thứ 9, vương quốc này gần như thống lĩnh toàn bộ con đường tơ lụa. Từng là nơi ở của các Đạt Lai Lạt Ma Tây Tạng, hiện tại là một viện bảo tàng lớn và là một trong những di sản văn hóa thế giới. (29) Còn được gọi là Ninh Mã, Mũ Đỏ hay Cự Dịch. (30) Ông trở thành đế vương cuối cùng của vương triều Thổ Phồn. (31) Cả 3 ông đều là những nhân vật nổi tiếng Ấn Độ vào cuối thế kỷ 19, đầu thế kỷ 20. Nandalal Bose là họa sĩ; Rabindranath Tagore là nhà thơ, là người châu Á đầu tiên đoạt giải Nobel Văn học; còn Mahatma Gandhi là nhà cách mạng Ấn Độ, một trong những nhân vật kiệt xuất của thế giới thế kỷ 20. Vào thời kỳ này, tình hình chính trị Ấn Độ đang đứng trước bước ngoặt lịch sử và 3 nhân vật này có những ảnh hưởng đến phong trào đấu tranh giành độc lập ở Ấn Độ. (32) Cả 3 ông đều là những nhân vật nổi tiếng Ấn Độ vào

cuối thế kỷ 19, đầu thế kỷ 20. Nandalal Bose là họa sĩ; Rabindranath Tagore là nhà thơ, là người châu Á đầu tiên đoạt giải Nobel Văn học; còn Mahatma Gandhi là nhà cách mạng Ấn Độ, một trong những nhân vật kiệt xuất của thế giới thế kỷ 20. Vào thời kỳ này, tình hình chính trị Ấn Độ đang đứng trước bước ngoặt lịch sử và 3 nhân vật này có những ảnh hưởng đến phong trào đấu tranh giành độc lập ở Ấn Độ. (33) Cả 3 ông đều là những nhân vật nổi tiếng Ấn Độ vào cuối thế kỷ 19, đầu thế kỷ 20. Nandalal Bose là họa sĩ; Rabindranath Tagore là nhà thơ, là người châu Á đầu tiên đoạt giải Nobel Văn học; còn Mahatma Gandhi là nhà cách mạng Ấn Độ, một trong những nhân vật kiệt xuất của thế giới thế kỷ 20. Vào thời kỳ này, tình hình chính trị Ấn Độ đang đứng trước bước ngoặt lịch sử và 3 nhân vật này có những ảnh hưởng đến phong trào đấu tranh giành độc lập ở Ấn Độ. (34) Reting Rinpoche là một tước vị trong hội đồng trưởng lão Tây Tạng, là người có nhiệm vụ tìm kiếm những Hóa Thân của các Đạt Lai Lạt Ma. (35) Đây cũng là một chức vị trong hội đồng trưởng lão Tây Tạng. (36) Đây là một trong những hồ nước ngọt ở cao nguyên Tây Tạng, rộng 410 km² và nơi sâu nhất là 90m. Ở phía tây của hồ này là hồ nước ngọt Rakshastal và hai hồ được nối với nhau bởi kênh Ganga Chhu tự nhiên. (37) Đồng nhất với hình tượng la sát trong văn hóa Trung Quốc và Đông Nam Á. (38) Đây là một trong ba vị thần lớn nhất trong tín ngưỡng và tôn giáo Ấn Độ cùng các thần Brahma và Vishnu. (39) Trong bản tiếng Anh là May they be happy (40) Ghi chú của tác giả: Những bức ảnh hiện được lưu trữ tại thư viện Dharamsala và Đông Kinh. Giáo sư Ono, một học giả nổi tiếng của Nhật đã khởi xướng những nghiên cứu những lời chú giải kinh điển bằng tranh ảnh này. (41) Tuy gọi là “hỏa xà” nhưng thực tế chỉ là danh xưng nhằm ví von đường chuyển động của luồng khí trong cơ thể tựa như hình thể con rắn, chứ không phải là dùng một con rắn thật để luyện. Ngoài ra, phương pháp dùng “hỏa xà” kundalini khác với phương pháp Tummo (lửa Tam Muội) đã đề cập ở những phần trước, dù rằng mục đích cuối cùng của cả hai là như nhau. (42) Tức Dhyani Buddha, gồm Đại Phật Như Lai (Vairocana) ở chính giữa, A Di Đà Như Lai (Amitabha) ở phía tây, A Súc Bệ Như Lai (Aksobhya) ở phía đông, Bảo Sanh Như Lai (Ratnasambhava)

ở phía nam và Bất Không Thành Tự Như Lai (Amoghasiddhi) ở phía bắc.

(43) Jawaharla Nehru (1889–1964): nhà lãnh đạo phong trào giành độc lập cho Ấn Độ từ các nước đế quốc. Ông trở thành thủ tướng đầu tiên của nước Cộng hòa Ấn Độ độc lập ngày nay. Tiếng Nga: Михаи́л Серге́евич Горбачёв, tiếng Anh thường viết là Gorbachev (BT). Cựu Tổng thống Nam Phi, nhiệm kỳ 1989-1994, đoạt giải Nobel Hòa bình năm 1993 (BT). Các nhà kinh tế học cổ điển tin vào quyền lực của sức mạnh thị trường và bản chất tự điều chỉnh của nền kinh tế. Khi tốc độ tăng trưởng giảm, tiền lương và lãi suất ngân hàng hiển nhiên cũng giảm sút đến mức kích thích phải có đầu tư mới. Có đầu tư mới sẽ xuất hiện thêm công ăn việc làm, thu nhập tăng và kinh tế lại phát triển cho đến khi giá cả tăng khiến nền kinh tế lại lâm vào tình trạng suy thoái. Quan niệm về “người có quyền hành động tự do” là cả một câu chuyện dài. Một nhân vật phê bình sáng suốt là Jean Michelet, nhà sử học xuất chúng người Pháp về lịch sử Cách mạng Pháp. Người ủng hộ khác là Thomas Jefferson, người cổ vũ cho Cách mạng Pháp, do vậy là kẻ thù của chế độ quân chủ. Theo ông, áp đặt chủ nghĩa cộng hòa lên người Anh là hợp lý. Điều này có thể xảy ra sau khi quân đội Pháp xâm chiếm nước Anh, có điều gì ông đã tiếp thu. Francis Galton, anh em họ của Charles Darwin, người đã đưa ra khái niệm hồi quy về giá trị trung bình khi đang nghiên cứu các thế hệ của dòng đậu ngọt Hà Lan (BT). Thời kỳ này Thủ tướng được gọi là Chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng, có thể sử dụng cả hai cách gọi này (BT). Archie Brown: Giáo sư Chính trị học thuộc trường Đại học Tổng hợp Oxford, viện sĩ đầu tiên của phương Tây nhận ra Gorbachev là một người cộng sản có đầu óc cải tổ. Trong các bài bình luận đầu tiên của mình về Gorbachev, ông coi đó là vị tổng bí thư tương lai ưa chuộng cải tổ. Trong cuốn *The Gorbachev Factor* (Nhân tố Gorbachev), (Oxford, Oxford University Press, 1996), một công trình nghiên cứu uyên bác nhất về Gorbachev và thời đại của ông, tác giả đã đặc biệt dành thiện cảm cho Gorbachev. Theo tài liệu Nga, Gorbachev là ủy viên dự khuyết Bộ Chính trị từ năm 1979, ủy viên Bộ Chính trị từ năm 1980 (BT). Là Chủ tịch Viện Hàn lâm Khoa học Nông nghiệp toàn Liên bang trong suốt thời kỳ Gorbachev cầm quyền (BT). Aleksandr Yakovlev đưa ra sự đánh giá không

tăng bốc về kỷ nguyên Andropov. Rốt cuộc đó chỉ là “phủ bụi khi mức độ vượt quá tiêu chuẩn vệ sinh tối thiểu”. A. N. Yakovlev, Predislovie, Obval, Posleslovie (Moskva, Novosti, 1992), tr. 102. Người phụ tá của Andropov dính líu nhiều nhất là Arkady Volsky và ông ta đã đưa ra nhiều lời giải thích khác nhau về tình tiết. Angus Roxburgh, The Second Russian Revolution (London, BBC Books, 1991), tr. 17; Brown, The Gorbachev Factor, tr. 67-69 Tác giả đã tổ chức một hội nghị về Gorbachev và các nhà lãnh đạo Liên Xô tại trường Đại học London, có mời các đại biểu nước ngoài và Văn phòng Khối Thịnh vượng chung tham dự. Họ từ chối và sau đó giải thích rằng nếu báo chí viết là các viện sĩ và các nhà ngoại giao tỏ ra thiên vị với Gorbachev thì điều này có thể bị những kẻ trong Điện Kremlin lợi dụng để gièm pha chống lại ông ta. Một người hợp với phương Tây hẳn là không hợp với Điện Kremlin. Một dấu hiệu nghiêm trọng của vấn đề có thể được phát hiện từ thực tế là năm 1979 và 1980, sau khi các thanh tra thanh sát 20 nghìn loại máy móc và các dụng cụ chế tạo máy móc tại Liên bang Xô viết, khoảng 1/3 số máy móc đó đã không còn được sản xuất và về cơ bản được hiện đại hóa. Gorbachev tuyên bố trong một bài diễn văn trước phiên họp Ban Chấp hành Trung ương Đảng về khoa học và văn hóa ngày 6/1/1988. Bài này được đăng trên tờ Literaturnaya gazeta ngày 11/1/1988. Gorbachev tự vệ trước sự chỉ trích cuộc cải cách mà ông chủ trương không được phiên họp Ban Chấp hành Trung ương tháng 4/1985 thông qua suôn sẻ. Mối quan hệ giữa Gorbachev và Shevardnadze rất hòa hợp và sự gần gũi giữa hai cá nhân này dường như ngày càng phát triển. Lần đầu họ gặp nhau tại Hội nghị Đoàn Thanh niên Kosomol vào cuối năm 1950 và nhanh chóng trở nên thân thiết. Từ Georgia đến Stavropol chỉ một quãng đường ngắn và hai người này liên tục gặp gỡ trao đổi, thảo luận chính trị. Nhà nghỉ của Bộ Chính trị của Gorbachev ở vùng Pitsunda, một địa điểm khá đẹp và thơ mộng trên bờ Biển Đen thuộc Georgia, hai người luôn gặp gỡ trao đổi tại đây. Shevardnadze sau này trở thành Chủ tịch Đảng ủy của Georgia. Cả hai đều phản đối việc đưa quân vào Afghanistan. Khi giữ cương vị Bí thư phụ trách nông nghiệp trong Ban Chấp hành Trung ương, ông đã bảo vệ các cuộc thí nghiệm của Shevardnadze trong các khu vực

nông nghiệp thuộc Georgia. Cả Gorbachev và Shevardnadze đều sử dụng tài liệu từ hàng loạt các bài báo theo chỉ dẫn của Andropov, đồng thời tin rằng muốn xây dựng và duy trì chủ nghĩa cộng sản thì cần phải cải cách. Họ đã bị dao động trước nạn tham nhũng và suốt mùa đông 1984-1985, ở Pitsunda, Gorbachev đã nhất trí với cách đánh giá của Shevardnadze rằng mọi việc đều đang ở tình trạng hỗn độn. Carolyn McGiffert Ekedahl và Melvin A. Goodman, *The Wars of Eduard Shevardnadze* (Các cuộc chiến tranh của Eduard Shevardnadze), (London, Hurst, 1997), tr.29-33. Năm 1985, Gorbachev coi nhiệm vụ chính là cải thiện tình hình trì trệ trong xã hội và điều chỉnh các “khuyết tật” của chủ nghĩa xã hội. Sự thiếu nhận thức của Gorbachev về tác động của chiến lược tăng tốc đi kèm với quyết định của các nhà chức trách trung niên, với nhiều lý do không thể hiểu nổi, để tăng tốc trong khu vực luyện kim năm 1985. Một phóng viên đã tức giận viết: “Tôi thật sự lo lắng như một người mẹ, một người phụ nữ khi những đứa con gái của mình chấp nhận rủi ro để đi tìm người bạn đời. Con gái tôi thích đi sàn nhảy, nhưng khi trở về gương mặt lại ngấn nước mắt. Thử tưởng tượng, những chàng trai đến đây gào thét, hò hét cùng tiếng nhạc và rồi đánh nhau.” Ngày 9/3/1997, *Financial Times* (Thời báo Tài chính) đã trích dẫn một bản tin trên thông tấn xã Itar-Tass năm 1988. Việc này cho thấy chủ trương công khai được truyền tải bằng các hình ảnh âm nhạc năm 1988 và các ban nhạc này đã trở thành hiện tượng nổi tiếng. Một ngày sau, một trong những nhạc công Nga giải thích thành công của thể loại nhạc này như sau: “Với âm nhạc của chúng tôi, người hâm mộ có thể gào thét, nhảy múa, văng tục và làm nhiều hành động khác với ngày thường để thoát khỏi những áp lực mà họ phải chịu đựng. Chỉ khi nào làm được như vậy họ mới chịu về nhà và ngủ ngon.” Khu vực chế tạo máy là một lĩnh vực có thể mạnh truyền thống nhưng khu vực chế tạo thiết bị điện và điện tử lại đang trong tình trạng tụt hậu, vẫn còn là một điểm yếu nghiêm trọng. Tatyana Zaslavskaya, *Kommunist* (Chủ nghĩa cộng sản), tập 13, 1985. Cuốn sách này được Ban Bí thư Trung ương xuất bản, trong đó tác giả nói về sự lãnh đạo của Đảng và đã đưa ra hai cách diễn đạt, nhân tố con người và sự công bằng xã hội, nhận được sự ủng hộ rộng rãi của Gorbachev. Đầu tư vào khu

vực chế tạo máy đã tăng lên 80%. Mikhail Gorbachev, *Perestroika: New Thinking for Our Country and the World* (Perestroika: Một tư duy mới đối với đất nước và thế giới), (London, Collins, 1987), tr.19. Vào tháng 11/1988, ông thậm chí đã biết thu nhập quốc gia đang có chiều hướng suy giảm trong giai đoạn đầu những năm 1980. Trong cuốn *Memoirs* (Hồi ký), Gorbachev viết sự tăng trưởng kinh tế đã chấm dứt hoàn toàn cho đến đầu những năm 1980 (London, Doubleday, 1996), tr.216. Chương trình dự thảo, đăng trên tờ Pravda, ngày 7/3/1986, nhấn mạnh giai đoạn hiện tại của sự phát triển chủ nghĩa cộng sản như một phần không thể tách rời trong quá trình phát triển chủ nghĩa xã hội. Tuy nhiên, giai đoạn này đã không được đề cập trong văn bản cuối cùng nói tới thời đại của những cải cách. Thuật ngữ chủ nghĩa xã hội căn bản là do Lenin khởi xướng nhưng các tác giả đã không thể hiểu nổi ý nghĩa thật sự của thuật ngữ này. Lenin đã sử dụng nó để miêu tả sự kết nối giữa bộ máy kinh tế thời chiến của Đức trong giai đoạn đó với chính quyền cách mạng Xô viết. V. I. Lenin, *Polnoe Sobranie Sochinenii* (Moskva, Gosizpolit, 1963), tập 36, tr.300; Mau, *Political History* (Lịch sử chính trị), tr.119 Một chương trình Đảng được điều chỉnh, áp dụng năm 1961, do Đại hội Đảng lần thứ 27 thông qua và như người ta mong đợi, đây sẽ là một chương trình cải cách hiệu quả trong tương lai. Một trong những khó khăn đã vượt qua là việc cấp cho mỗi hộ gia đình một căn hộ cho đến năm 2000. Tuy nhiên, không ai tính tới việc cam kết vôi vàng này khiến đất nước phải chịu phí tổn bao nhiêu. Trong một lúc nóng vội dẫn đến hậu quả Nhà nước không đủ sức chi trả cho gánh nặng đó. Điều này thông thường chẳng có vấn đề gì nhưng lời hứa bị lãng quên mới là chỗ nảy sinh vấn đề. Boldin, *Ten Years That Shook the World* (Mười năm làm chấn động thế giới), tr.69-70. Gorbachev đã đến trong chiếc xe sang trọng của Bộ Chính trị. Khi còn là bí thư thứ nhất của Moskva, Yeltsin chỉ đi bằng phương tiện công cộng và điều này đã giúp ông thêm nổi tiếng về sau. Boldin, sách cùng tên, tác giả nói rằng sau này ông đã thông báo với Raisa về chương trình chuyển viếng thăm của họ. Raisa đã không chú ý và nói cứ để mọi việc tự nhiên, bà đã tỏ ra rất tốt khi các quan khách tới nhà. Gorbachev, *Hồi ký*, tr.201, viết Ligachev (sau này trở thành cánh tay phải

của ông) và Zimyaning (nhà tư tưởng hàng đầu) đã lần đầu đề nghị bài diễn văn được phát trực tiếp trên vô tuyến và ông đã nghe theo lời khuyên của họ. Một đoạn bí mật trong Nghị quyết Đảng — Chính quyền về việc điều chỉnh số lượng rượu mạnh hàng năm giảm xuống. Nó là nét đặc trưng của thời kỳ mà những nghị quyết kiểu như vậy được coi là tối mật. Boldin, sách cùng tên, tr.110, đưa ra các bình luận sắc sảo của Yakovlev. Boldin cũng cho rằng Gorbachev thay đổi cả vạt hàng ngày và cả áo sơ mi nữa. Một ví dụ khác trong tính cách cá nhân của ông là việc tẩy cái bớt trên trán trong các bức ảnh chụp chính thức. Chỉ khi Gorbachev trở nên nổi tiếng thì ông mới để lại mà thôi. Diễn viên hài kịch Anh Bob Monkhouse từng nói: “Gorbachev liệu có phải là một tên đế quốc?” “Tất nhiên rồi!” “Tại sao?” “Ông ta có cả một bản đồ trên trán”. Mức độ của nhiệm vụ này có thể cảm nhận được từ sự thật Ligachev thông báo với Ban Chấp hành Trung ương tháng 4/1985 ngăn gọn trước khi triển khai chiến dịch, rằng năm 1984, 199 nghìn đảng viên và 370 nghìn đoàn viên đã bị chính quyền khiển trách vì sử dụng rượu mạnh. Stephen White, *Russia Goes Dry: Alcohol, State and Society* (Nước Nga sẽ cạn kiệt: Rượu mạnh, Nhà nước và Xã hội), (NXB Đại học Cambridge, 1996), tr.67. Người quan tâm nhất đến chiến dịch chống rượu mạnh là Ligachev, một người kiêng rượu, và Mikhail Solomentsev, một người nghiện rượu có tư tưởng cải cách. Một trong những sản phẩm phụ của chiến dịch này là Gorbachevka, một chất men khiến người ta nói không ngừng đến perestroika! Thất bại của cuộc cải cách trong việc cải thiện mức sống của nhân dân đã dẫn tới sự các cuộc xung đột trong giới lãnh đạo, vào tháng 10/1987 tại Ban Chấp hành Trung ương, Boris Yeltsin đã lên tiếng chỉ trích gay gắt Gorbachev về tiến trình cải cách và một số vấn đề khác. Hai bên đã không còn chung tư tưởng và phương thức thực hiện, Yeltsin đã bị thôi giữ chức bí thư thứ nhất trong ủy ban đảng Moskva ngay tháng sau đó. *Voprosy ekonomiki*, số 7, 1987, đã cung cấp nhiều chi tiết về tiền lệ này. Alec Nove, trong cuốn *An Economic History of the USSR 1917-1991* (Lịch sử kinh tế của Liên bang Nga 1917-1991), (London, NXB Penguin, 1992), tr.397. Các nguồn thu nhập có được từ buôn bán tiếp tục bị cấm. Luật đối với hoạt động cá thể, tháng 11/1986,

đã hợp pháp hóa các hoạt động của doanh nghiệp tư nhân, chính thức vào năm 1989, người có liên quan chỉ ở con số 300 nghìn. Bước đột phá đối với hoạt động hợp tác xã xuất hiện tháng 5/1988, với việc thông qua luật hợp tác xã. Các HTX có thể thuê lao động ngoài biên chế không hạn chế số lượng thông qua việc ký hợp đồng. Do vậy, họ đã phát triển nhanh chóng thành các công ty tư nhân. Luật về thuê mướn bất động sản, 1989, và luật đất đai, 1990, mở rộng các hoạt động kinh tế của khu vực phi Nhà nước. Một ước tính về chi phí nhập khẩu thực phẩm, các thực phẩm khác và các hàng hóa tiêu dùng từ các nước phương Tây trong suốt những năm 1970 là 180 tỷ USD. E. hevardnadze, *Moi vybor, Vzhashchitu demokratiii svobody* (Moskva, Novosti, 1992), tr.107. Brown, *The Gorbachev Factor*, tr.123, coi phiên họp toàn thể Ban Chấp hành Trung ương tháng 1/1987 như bước khởi đầu quan trọng cho cải cách chính trị. Gorbachev, *Hồi ký*, tr.230. Ông hiểu cần phải dũng cảm đương đầu với những khó khăn nhưng Bộ Chính trị lại quyết định tách việc cải cách giá cả và việc này sẽ hoãn lại cho tới khi có quyết định cuối cùng. Nó tương tự như việc châm một mớ bùi nhùi đang cháy leo lét âm ỉ. Gorbachev, *Hồi ký*, tr.244, người chỉ ra khát vọng lớn lao của ông và ham muốn quyền lực không có gì là sai trái. Tr.245, Gorbachev cho rằng kết luận cuối cùng mà người nào đó rút ra là sự thật Yeltsin không phải là một nhà cải cách. Nếu Gorbachev tin điều này vào thời điểm đó, nó đã là một đánh giá sai lầm nghiêm trọng. Matlock, *Autopsy on an Empire*(Xem xét về một đế chế), tr.115. Thuật ngữ “tôn sùng cá nhân” là thuật ngữ dựng cho cách lãnh đạo của Stalin. Sách cùng tên, tr.115. Ngày tiếp theo, George Shultz, Bộ trưởng Bộ Ngoại giao đã gặp Gorbachev nhưng ông dường như không chú ý. Shultz phàn nàn với Matlock rằng Gorbachev đã gọi lại cho ông hình ảnh một đấu sĩ không bao giờ biết bị đánh bại là gì, một con người tự tin và biết đánh giá. Lúc đó ông hành động như một người đang giương buồm đẩy con thuyền ra khơi. Tại Đại hội Đảng lần thứ 27 (6/3/1986), người ta tự hào tuyên bố: vấn đề dân tộc, vấn đề còn sót lại từ quá khứ, đã được Liên bang Xô viết giải quyết trọn vẹn và thành công Cuộc chiến tranh tại Afghanistan đã khiến Liên bang Xô viết phải gánh chịu chi phí 3-4 tỷ rúp hàng năm (tương đương với 4-6 tỷ đô la).

N. I. Ryzhkov, *Perestroika, Istoriya predatelstv* (Moskva, Novosti, 1992), tr.232. Casey biết CIA đang để rò rỉ thông tin mật nhưng không biết Aldrich Ames, một nhân viên CIA đầy kinh nghiệm đã tiếp cận với KGB. Ames cung cấp cho Moskva rất nhiều thông tin quý giá trong suốt thời kỳ Gorbachev cầm quyền, cho phép KGB làm nhiều các nguồn tin của CIA về Liên bang Xô viết và cũng đã phản công ngược lại với các cơ quan tình báo Mỹ. Kryuchkov có nhiều bằng chứng cho Gorbachev thấy mạng lưới tình báo của người Mỹ. Người ta nghi ngờ Shevardnadze là người để lộ thông tin này. Shultz đã thấy ở Shevardnadze sự nồng nhiệt, trung thành và thân thiện. Shultz đã tổ chức một chuyến du thuyền tới Potomac, tấu lên khúc nhạc của vùng Giorgia với tiêu đề “Giorgia trong tâm trí tôi” và sắp xếp cho dàn hợp xướng Nga hát những bài đơn ca truyền thống của vùng Giorgia cho đoàn của Shevardnadze thưởng thức. Ở Moskva, khi các cuộc hượng lượng căng thẳng và khó khăn đang diễn ra, Shultz cùng ba người Nga ở đại sứ quán Mỹ biểu diễn khúc nhạc “Giorgia trong tâm trí tôi”. Việc này làm dịu bầu không khí căng thẳng. Ekedahl và Goodman, *Wars of Eduard Shevardnadze*, tr.106-107. Tháng 7/1987, Gorbachev phát biểu trước một đám đông: Chính sách công khai là một quá trình học tập lẫn nhau. Chúng ta không có truyền thống văn hóa thảo luận và luận chiến, ở đây con người tôn trọng ý kiến quan điểm của đối phương. Chúng ta là con người bằng xương bằng thịt, có tình cảm, có lý trí. Tôi không giả đò biết sự thật; chúng ta phải cùng nhau tìm hiểu sự thật. Doder và Branson, *Gorbachev*, tr.77. Ý nói đến chiến thắng của Hồng quân Liên Xô trong cuộc chiến tranh vệ quốc tại Stalingrad, nay đổi là Volgograd, năm 1942-1943. Ước tính mức lương hàng năm của các nhà chức trách là 40 tỷ rúp (tương đương 60 triệu đô la), chiếm khoảng 10% ngân sách nhà nước, trước lúc lên tới đỉnh điểm được xem xét đánh giá. Alexander A. Danilov, *The History of Russia: The Twentieth Century* (Lịch sử nước Nga: Thế kỷ XX), (New York, NXB Heron, 1996), tr.327. Tuy nhiên, ông cắt giảm bộ máy Ban Chấp hành Trung ương còn 3 nghìn người. Mục đích là giảm số này xuống một nửa. Raisa bị chỉ trích tại các cuộc họp. Sau cuộc họp thượng đỉnh Reykjavik, một phát ngôn của Đảng được hỏi: “Có phải bà đã tự trả

tiền vé không?” Các câu chuyện cười thời gian này nhằm vào Raisa và Mikhail Sergeevich. Các cuộc công kích vào Raisa đều nhằm vào Mikhail Sergeevich, người không thể công kích công khai trước năm 1989. Matlock, *Autopsy on an Empire*, tr.264-265. Năm 1992, Starkov cảnh báo với đại sứ: “Nếu ông công nhận chính sách công khai của Gorbachev, ông sẽ xúc phạm tất cả chúng tôi — những người đấu tranh để có nó. Ban Chấp hành Trung ương Đảng luôn đứng sau chúng tôi chỉ đến 8/1991. Gorbachev không để chúng tôi thực hiện chủ trương công khai nhưng chúng tôi đã thực hiện nó.” Một trong những sản phẩm của nỗ lực này là các giáo sư trường Đại học Pedagogical thuộc Đại học Quốc gia Moskva có viết lại lịch sử nước Nga từ khi bắt đầu cho đến giai đoạn hiện đại. Một trong những thành quả của việc này là nó được Danilov dịch sang tiếng Anh, với tiêu đề *The History of Russia (Lịch sử nước Nga)*. Đây là một cuốn sách hay chứa đựng nhiều tư liệu quý giá. Nó phản ánh một thực tế là các học giả đáng kính này đã viết chân thực về lịch sử thời Marxist trước năm 1988 và cũng chính họ viết về giai đoạn lịch sử phi Marxist sau năm 1988. Alec Nove, *An Economic History of the USSR 1917-1991 (Lịch sử kinh tế của Liên bang Xô viết 1917-1991)*, (London, NXB Penguin, 1992), tr.404. Tháng 3/1989, Boris Gostev, Bộ trưởng Tài chính, tuyên bố chính phủ cần vay 63,8 tỷ rúp. Sự thâm hụt 100 triệu rúp năm 1989 tương đương với 11,7% tổng sản phẩm quốc nội (*Izvestiya*, ngày 30/3/1989). Gorbachev, Hồi ký, thừa nhận Moskva đã mất quyền kiểm soát ở hai nước cộng hòa này. Hiến pháp Estonia được sửa đổi và công nhận quyền tư hữu. Đất đai, không khí, khoáng sản, tài nguyên thiên nhiên và các phương tiện sản xuất cơ bản đều được công nhận là tài sản của Estonia. Đây là quyền của người Xô viết trong Hiến pháp Liên bang Xô viết (1977). Gamsakhurdia bị lật đổ năm 1992 và Eduard Shevardnadze lên nắm quyền với sự giúp đỡ của người Nga. Boris Yeltsin, *The Struggle for Russia (Cuộc đấu tranh vì nước Nga)*, New York, NXB Random, 1994), tr.39. Khi Yeltsin cho rằng căn phòng có thể bị nghe trộm, những người khác đã phá lên cười. Gorbachev, Hồi ký, tr.642. Chỉ có ba Bí thư Ban Chấp hành Trung ương là Galina Semenova, Andrei Girenko và Egor Stroeve ủng hộ Gorbachev. Đa số trong Ban Bí thư

và các cơ quan Đảng ở địa phương đều muốn phế bỏ vị Tổng Bí thư. Vadim Bakatin, *Izbavlenie ot KGB* (Moskva, Novosti, 1992), tác giả phát hiện có 250 nghìn nhân viên KGB và người làm việc cho tổ chức Tháng 7/1990, ở Jurmala, Nga đồng ý dự thảo các hiệp ước với mỗi nước cộng hòa thuộc vùng Baltic, công nhận chủ quyền. Hiệp ước với Latvia và Estonia được ký vào tháng 1/1991. Hiệp ước với Lithuania bị hoãn vì các sự kiện tháng 2 và được ký ở Moskva ngày 29/7/1991, được Hội đồng Tối cao Lithuania phê chuẩn ngày 19/8/1991. Matlock, *Autopsy on an Empire*, tr.802. Sự trì hoãn của Gorbachev về các hoạt động của Đảng vào ngày 24/8 không được thực hiện bằng một lệnh cấm hợp pháp. Ông đã phản đối việc cấm đoán Đảng nhưng không vui vì việc cấm đoán các cơ quan Đảng. Matlock, sách cùng tên, tr.622. Vị đại sứ cũ cho biết người Mỹ đã vạch ra kế hoạch đặt các thiết bị nghe trộm ở đâu. Hãn (khan) là nhà cầm quyền của đế chế Mông Cổ, thống trị nước Nga giai đoạn 1240-1480. Sa hoàng Boris, tức Boris Godunov, người được tôn làm Sa hoàng năm 1598, không thuộc dòng dõi quý tộc và thất bại trong việc giải quyết nạn đói và bệnh truyền nhiễm năm 1601-1603. Sau đó, nước Nga rơi vào nội chiến và phải chịu sự can thiệp của nước ngoài, đây được coi là thời kỳ hỗn độn. Việc này chấm dứt với sự nắm quyền của triều đình Romanov vào năm 1613. Do vậy, trong tư tưởng người Nga, Sa hoàng Boris được gắn với chế độ quân chủ và sự hỗn loạn. Một tuần sau, năm mới được tổ chức và phát trên truyền hình với buổi lễ kéo dài khoảng ba tiếng tại một nhà thờ lớn ở Leningrad. Tức tên riêng của Brazauskas (BT). Pravada, ngày 26/12/1989. Ông chấp nhận logic của một Đảng Liên bang trong một quốc gia liên bang vào năm 1991, nhưng sau đó đã quá muộn. Trong bài diễn văn của mình, Gorbachev đã lấy cơ viện các mối quan hệ của Lithuania với đại sứ quán Mỹ ở Moskva, kết tội họ có âm mưu “quốc tế hóa” vấn đề. Đây là một sự chỉ trích kỳ quặc. Đại sứ Mỹ đã gặp gỡ thường xuyên các nhóm đến từ ba nước cộng hòa Baltic. Matlock. *Autopsy on an Empire*. Trong một cuộc phỏng vấn với cựu đại sứ Mỹ ngày 14/3/1992, Ryzhkov phát biểu ông đã không giữ lòng trung thành với Gorbachev nữa, một điều mà sau này ông cảm thấy hối tiếc, đồng thời bày tỏ ông có thể thẳng cử nếu ông có lập trường kiên định. Matlock, sách đã

dẫn. Gorbachev, Hồi ký, tr.346. Một lý do chính để ước tính sự ủng hộ chính trị dành cho Yeltsin là cuộc cạnh tranh cá nhân gay gắt giữa hai chính trị gia. Lần đầu tiên trong nhiều thập kỷ, không một đoàn đại biểu nước ngoài nào được mời. Không có gì ở Đại hội về phong trào cộng sản thế giới và các bộ máy Đảng mới đã bỏ qua tuyên bố rằng Liên bang Xô viết là một phần của phong trào này. Gorbachev, Hồi ký, tr.369. Đây là một ví dụ khác về khả năng đánh giá tình hình của Gorbachev. Đầu năm 1990, Abalkin — chủ tịch ủy ban nhà nước về cải cách kinh tế và Maslyukov — chủ tịch Đoàn Thanh niên Cộng sản, đã soạn thảo một bản ghi nhớ về việc giải quyết khủng hoảng kinh tế. Ngày 17/2/1990, họ trình lên Ryzhkov hai hướng giải quyết: chuyển đổi hệ thống hành chính mệnh lệnh hay tăng cường chuyển đổi sang một nền kinh tế thị trường có kế hoạch. L. Abalkin, Neispolzovanny shans (Moskva, NXB Politizdat, 1991), tr.123. Manfred Wilke, “Hard facts” (Sự thật khó chịu), German Comments (Bình luận của người Đức), số 42, 4/1996, tr.24-25. Tình hình nghiêm trọng là Bộ Chính trị đã không thông báo cho các thành viên của Ủy ban Trung ương SED về bản báo cáo này. Các cuộc thương lượng với Tây Đức bắt đầu yêu cầu những người Tây Đức tài trợ 3 tỷ Đê-mác hàng năm. Tác giả đã tham gia một cuộc hội thảo ở Reichstag về “40 năm nước Đức chia rẽ” khi Bức tường sụp đổ, bật tín hiệu cho việc bắt đầu chấm dứt sự chia rẽ nước Đức. Thời gian này, Gorbachev là một trong những vị anh hùng. Những người tham gia nhận thấy ngày đáng ghi nhớ này là một trong những kết quả về đường lối chính trị mới của ông. Senn, Gorbachev’s Failure (Sự thất bại của Gorbachev), tr.130. Gorbachev đã ký một nghị định và nghị định này được gửi tới Vilnius dưới dạng một bức điện tín. Tư lệnh không quân Xô viết là Tướng Dzhokhar Dudaev, sau này là Tổng thống Chechnya. Ông này không cho phép có thêm quân Xô viết đổ bộ vào Estonia, do vậy không có bạo động ở Tallinn. Gorbachev, Hồi ký, tr.579. Gorbachev nói thêm rằng lúc đó ông vẫn rất tin Yazov. Chernyaev gọi các bài diễn văn của Pugo và Yazov tại phiên họp của Xô viết tối cao là “đần độn, hỗn láo và đầy giả dối”. Tschernajew, Die letzten Jahre einer Weltmacht, tr.344. Một số người Nga thân Xô viết quá thất vọng trước sự nổi lên của chủ nghĩa dân tộc ở

Lithuania bắt đầu rời khỏi Lithuania. Năm 1990, dòng người khoảng 6.221 người rời đi nhưng năm 1991, con số này giảm xuống 5.504. Năm 1992, con số này là khoảng 13.672 người. Lính mũ nồi đen thuộc Bộ Nội vụ. OMON đại diện cho đơn vị bán quân sự, có nhiệm vụ đặc biệt. Matlock, *Autopsy on an Empire*, tr.795. Sau này, ông thông báo với đại sứ Mỹ rằng lúc đó ông không có lòng tin tôn giáo. Song, ông dần dần tin vào Chúa và giá trị của những lời cầu nguyện sau khi ông có cuộc sống an nhàn sau cuộc đảo chính tháng 8/1991. Tschernajew, *Die letzten Jahre einer Weltmacht*, tr. 373. Kohl nói với Gorbachev rằng nếu ông tham gia cuộc gặp London với tư cách quan sát viên, ông sẽ trở thành thành viên chính thức trong cuộc gặp năm 1992 tại Munich. Matlock, *Autopsy on an Empire*, tr.538. Niềm tin của bà Thatcher vào Mikhail Gorbachev bị lung lay sau khi hai bên rời khỏi văn phòng. Năm 1992, Vladimir Bukovsky chỉ cho Thatcher bản sao một tài liệu có chữ ký của Gorbachev, cam kết chi 1 triệu đôla cho Hiệp hội Công nhân mỏ do Arthur Scargill lãnh đạo, trong khi thợ mỏ đang tiếp tục đình công chống lại chính phủ của bà. Gorbachev đã thú nhận với bà không hề có bất cứ một quỹ nào của Xô viết tài trợ cho công nhân mỏ Anh chống lại bà. Không chắc chắn quỹ này có số tiền đó hay không. Một số tác giả bản khoản liệu Gorbachev có đóng góp một phần trong nỗ lực khôi phục luật và trật tự bằng cách tách riêng văn phòng tổng thống với nội các của mình. Nội các của ông, được trao một số đặc quyền, sẽ đưa ra một vài cách thức mạnh mẽ để cứu lấy nhà nước Xô viết. Michael Urban, Vyacheslav Igrunov và Sergei Mitrokhin, *The Rebirth of Politics in Russia (Sự tái sinh các nền chính trị ở nước Nga)*, (Cambridge, NXB ĐH Cambridge, 1997), tr.247; Yu. Burtin, *Demokraticeskaya Rossiya (Nước Nga dân chủ hóa)*, 3/11/1991. 1. Elizabeth I (1533-1603): là Nữ hoàng Anh và Nữ hoàng Ireland từ 1558 cho đến khi băng hà. Bà trở nên bất tử với tên Faerie Queen trong thiên sử thi cùng tên của Edmund Spenser. 2. Hồng Y Richelieu (1585-1642): không là vua, mà là thủ tướng trong thời kỳ làm vua của người con trai bất tài của vua Henri IV là vua Louis 13. Từ năm 1624-1642, Hồng y Richelieu đã cai trị nước Pháp theo ý mình và muốn củng cố vương quyền trung ương và bành trướng các ảnh hưởng của nước Pháp qua

khắp châu Âu. 3. David Lloyd George (1863-1945): là Thủ tướng Anh nhiệm kỳ 1916-1922. 4. Henri VIII (1491-1547): là một trong số những ông vua lớn nhất trong Lịch sử nước Anh. 5. Abraham Lincoln (1809-1865), (còn được biết đến với tên Abe Lincoln, tên hiệu Honest Abe, Rail Splitter, Người giải phóng vĩ đại): là Tổng thống Hoa Kỳ thứ 16, người đã dẫn dắt nước Mỹ qua cuộc khủng hoảng lớn nhất, cuộc Nội chiến Hoa Kỳ và chấm dứt chế độ nô lệ tại quốc gia này. 6. Lord George Gordon Noel Byron (1788-1824): là nhà thơ lãng mạn Anh, một trong những nhà thơ lớn của thế giới thế kỷ XIX. 7. Josephine de Beauharnais (1763-1814): là hoàng hậu nước Pháp, vợ đầu tiên của Napoleon. 8. Marie Walewska: người tình xứ Ba Lan, rất được Napoleon yêu chuộng. 9. Joe McCarthy: là thượng nghị sỹ Mỹ, đã từng phát động chiến dịch “săn lùng phù thủy” nhằm chống đảng cộng sản hồi những năm 1950. 10. Joseph P. Kennedy (1888-1969): rời bỏ làng New Ross ở hạt Wexford, Ireland đến Mỹ lập nghiệp. Ông trở thành một tay làm thùng phuy chứa dầu hỏa chuyên nghiệp và lập một cơ sở thương mại vững chắc. Ông kết hôn và có ba người con gái, một con trai – một Patrick mới. Patrick cha năm xuống. Patrick con lớn lên kết hôn với May Hiker và hạ sinh một trai cũng đặt tên Patrick. Đứa con trở thành Joseph Patrick Kennedy và tạo nên một đại gia đình Hoa Kỳ danh tiếng sau này... 11. Harry S. Truman (1884-1972): là Tổng thống thứ 33 của Hoa Kỳ, nhiệm kỳ 1945-1953. 12. Herbert Clark Hoover (1874-1964): tổng thống thứ 31 của Hoa Kỳ (1929-1933), là một kỹ sư mỏ nổi tiếng thế giới và là một nhà cầm quyền theo chủ nghĩa nhân đạo. 13. Dwight David “Ike” Eisenhower (1890-1969): là Tổng thống thứ 34 của Hoa Kỳ (1953-1961). Trong suốt Chiến tranh thế giới thứ hai, ông là Tổng tư lệnh quân Đồng minh ở châu Âu với quân hàm Thống tướng, và năm 1949 ông trở thành Tổng tư lệnh đầu tiên của NATO. 14. Là hệ thống lý luận kinh tế vĩ mô lấy tác phẩm Lý thuyết tổng quát về việc làm, lãi suất và tiền tệ của nhà kinh tế học người Anh John Maynard Keynes (1883-1948) làm trung tâm và lấy nguyên lý cầu hữu hiệu làm nền tảng. 15. Kho dự trữ vàng quốc gia của Mỹ. 16. Adlai Stevenson: đảng viên Đảng Cộng hòa, từng thất bại trong cuộc chạy đua giành ghế tổng thống năm 1952 và 1956.

17. Nelson Aldrich Rockefeller (1908-1979): là cháu nội của nhà tỷ phú đầu tiên, John D. Rockefeller. Ông làm thống đốc tiểu bang New York gần bốn nhiệm kỳ (10 năm) rồi ra tranh cử ứng viên tổng thống sơ tuyển trong Đảng Cộng Hòa. Năm 1974 ông là Phó Tổng thống dưới thời Tổng Thống Gerald Ford. 18. James Earl “Jimmy” Carter, Jr (sinh năm 1924) là chính khách và là Tổng thống thứ 39 của Hoa Kỳ, nhiệm kỳ 1977-1981, đồng thời là quán quân Giải Nobel Hòa bình năm 2002. 19. Chủ nghĩa này quan niệm các công dân sinh ra ở địa phương trội hơn những người nhập cư. 20. Carey Estes Kefauver (1903-1963): là đảng viên Đảng Dân chủ, được chọn làm ứng viên Phó Tổng thống trong cuộc bầu cử năm 1956. 21. Hành trình danh dự. 22. Martin Van Buren (1782-1862): là Tổng thống thứ 8 Hoa Kỳ (1837-1841), đảng viên Đảng Dân chủ. 23. James Buchanan (1791-1868): là Tổng thống thứ 15 của Hoa Kỳ (1857-1861). 24. Ulysses Simpson Grant, tên khai sinh Hiram Ulysses Grant (1822-1885): là tướng của quân đội Liên bang miền Bắc trong Nội chiến Hoa Kỳ và là Tổng thống Hoa Kỳ thứ 18 (1869-1877). 25. James Knox Polk (1795-1849): là Tổng thống thứ 11 của Hoa Kỳ, nhiệm kỳ 1845-1849. 26. Stephen Grover Cleveland (1837-1908): là Tổng thống Hoa Kỳ thứ 22 và 24, và là tổng thống duy nhất phục vụ hai nhiệm kỳ không liên tục nhau 1885- 1889 và 1893-1897. 27. Vào cuối thế kỷ XVIII, Đảng Whig đại diện cho quyền lợi của những người theo đuổi tư tưởng cải cách về bầu cử, nghị viện và công tác từ thiện ở Anh. Từ giữa thế kỷ XIX, Đảng Tự do (Liberal Party) nổi lên với tư cách là đảng kế tục Đảng Whig. 28. Arthur Neville Chamberlain (1869-1940), nhà hoạt động chính trị, nhà ngoại giao Anh. Từ 1918, là Hạ nghị sĩ; từ 1924-1929, nhiều lần tham gia chính phủ, giữ chức Bộ trưởng. Những năm 1937-1940 là Thủ tướng và thủ lĩnh Đảng Bảo thủ. 29. John Kenneth Galbraith: giáo sư kinh tế của trường Harvard, trước đây từng là Đại sứ tại Ấn Độ, được nhận huy chương của Tổng thống Hoa Kỳ. 30. Felix Frankfurter: nguyên Thẩm phán Tòa án Tối cao Hoa Kỳ. 31. John Quincy Adams (1767-1845): là tổng thống Hoa Kỳ thứ 6 (1826-1829), là con trai đầu và là con thứ hai của vị tổng thống Hoa Kỳ thứ 2, John Adams (nhiệm kỳ 1797-1801) và Abigail Adams. tiêu chuẩn mà với tư cách một chính khách, Jack luôn cố gắng noi

theo để hình thành phương pháp quản lý (Sự gấn bó về mặt tình cảm với đất nước Ailen xưa kia chưa bao giờ làm giảm thái độ này). Jack nhanh chóng hoàn thành bước quá độ sang tuổi trưởng thành dưới áp lực của những ngày Hitler đẩy cả châu Âu và thế giới vào cuộc chiến tranh. 32. Tức là Đại Tây Dương, Thái Bình Dương và Bắc Băng Dương. 33. Douglas MacArthur (1880-1964): là Tham mưu trưởng Quân đội Hoa Kỳ trong suốt thập niên 1930 và sau đó đóng vai trò quan trọng trên mặt trận Thái Bình Dương trong Chiến tranh thế giới thứ hai. Trái lại điều này càng tăng thêm sự tự tin vốn có của ông. 34. Bobby Kennedy, còn được gọi tên tắt là RFK: là một trong hai người em trai của tổng thống Hoa Kỳ John F. Kennedy, với chức vụ tổng trưởng ngành luật pháp Hoa Kỳ từ 1961-1964. Ông là một trong những người cố vấn mà tổng thống Kennedy tin cậy nhất, và làm việc kề cận với tổng thống trong thời kỳ khủng hoảng vũ khí hỏa tiễn của Cuba. 35. Henry Cabot Lodge, Jr. (1902-1985): là một Thượng nghị sỹ Mỹ của bang Massachusetts, một Đại sứ Hoa Kỳ tại Việt Nam Cộng hòa, và là một ứng cử viên Phó Tổng thống Hoa Kỳ. năm 1956 không hề khôn ngoan. Nhưng Jack Kennedy phớt lờ tất cả những sự dẫn đo đó. Ông không chắc mình còn sống được bao lâu nên đối với ông, liều lĩnh là điều duy nhất có ý nghĩa. 36. Lý thuyết gia chính trị xuất sắc, tác giả cuốn Quân Vương đã được Alpha Books xuất bản. 37. Đạo luật về các quan hệ quản lý lao động của Mỹ được Quốc hội thông qua năm 1947, bất chấp sự phủ quyết của Tổng thống Truman. 38. Hội nghị Postdam: từ ngày 17 tháng 7 đến ngày 2 tháng 8 năm 1945, tại cung điện Cecilienhof - Postdam, của các nhà lãnh đạo của phe Đồng minh là Harry S. Truman, Winston Churchill, Clement Attlee và Stalin để quyết định tương lai của nước Đức và châu Âu thời hậu chiến. 39. Robert Alphonso Taft II (sinh năm 1942): là thống đốc của tiểu bang Ohio thuộc Đảng Cộng hòa từ năm 1999 đến tháng 1/2007. 40. Henry Clay (1777-1852): là nhà hùng biện Mỹ thế kỷ XIX, người đại diện cho cả Nhà Trắng lẫn Thượng nghị viện. 41. Edmund Gibson Ross (1826-1907): là một chính khách biểu trưng cho bang Kansas sau Nội nước chiến Mỹ và sau trở thành thống đốc của New Mexico. 42. Liên Xô đã bắn hạ máy bay do thám U2 bay vào lãnh thổ của mình và tận

dụng triệt để cơ hội vô giá này cho việc tuyên truyền. 43. Lúc đó, Martin Luther đang biểu tình ngồi ở một nhà hàng phân biệt chủng tộc. 44. George Catlett Marshall, Jr. (1880-1959): là một nhà lãnh đạo quân đội Hoa Kỳ, Bộ trưởng Quốc phòng. Marshall là tổng tham mưu trưởng của quân đội và là một cố vấn quân sự cấp cao cho Tổng thống Franklin D. Roosevelt. 45. Dean Acheson (1893-1971): Cựu ngoại trưởng Mỹ. 46. Henry Alfred Kissinger (tên khai sinh: Heinz Alfred Kissinger sinh năm 1923) là một nhà ngoại giao người Mỹ-Đức gốc Do Thái, giành giải Nobel Hòa bình năm 1973. 47. Otto Eduard Leopold von Bismarck là thủ tướng nước Đức và Vương quốc Phổ thế kỷ XIX, được nhiều người gọi là “Thủ tướng thép” do đường lối quân chủ bảo thủ cũng như chính sách chính trị thực dụng. 48. Tháng 9 năm 1938, Hiệp ước Munich được ký kết giữa Anh, Đức, Pháp và Ý. Qua đó Anh Pháp đã chấp nhận để Đức đưa quân vào đồng minh của mình là Tiệp Khắc nhằm tránh chiến tranh với Đức. 49. Mùa xuân năm 1961, Liên Xô phóng tàu Sputnik và nhà du hành vũ trụ Gagarin trở thành người đầu tiên du hành trong không gian. 50. Walter Ulbricht là Chủ tịch Hội đồng Nhà nước của Đông Đức. 51. Năm 1960, nước Pháp trở thành quốc gia thứ tư có kho vũ khí nguyên tử. Tổng Thống de Gaulle đã tuyên bố nước Pháp là một lực lượng nguyên tử độc lập thứ ba, sau Hoa Kỳ và Liên Xô. Ông cũng muốn phát triển nguyên tử thành một lực lượng đánh trả (force de frappe). 52. Từ của Harry Truman. 53. Sau Chiến tranh thế giới thứ hai, vào tháng 7 năm 1944, tại hội nghị ở Bretton Wood, 44 nước tham dự (có cả Liên Xô cũ) đã thống nhất thông qua hệ thống tiền tệ Bretton Wood dùng đồng đô-la Mỹ làm tiêu chuẩn tiền tệ của thế giới. 54. Một trong những người chủ trương nổi tiếng nhất của Thuyết hội tụ – thuyết xã hội học tư sản, cho rằng chế độ tư bản chủ nghĩa và xã hội chủ nghĩa đang phát triển theo những con đường ngày càng xích lại gần nhau và cuối cùng sẽ hòa nhập vào nhau, hình thành nên một xã hội mới, trong đó kết hợp những tính chất tích cực của chế độ tư bản và của chế độ xã hội chủ nghĩa. 55. Ủy ban chịu trách nhiệm về các vấn đề tài chính, xã hội và phúc lợi khác của Quốc hội 56. Kế hoạch xâm lược Cuba do Cục Hành động (hay còn gọi là Cục Mật vụ) của CIA vạch ra. Cục trưởng Cục Hành động

của CIA lúc đó chính là Richard Bissell. Thất bại của vụ Vịnh Con Lợn mà Bissell là tác giả chính đã hủy hoại thanh danh của ông ta. 57. Mongoose là tên được mã hóa của kế hoạch bí mật nhằm lật đổ Castro. 58. Tổng thống, nhân vật tai tiếng, nhà độc tài quá khích của nước Cộng hòa Dominique từ năm 1930-1939 và từ 1942-1961. Bị một toán vũ trang lạ mặt ở khu ngoại ô Lachaise ám sát vào chiều tối ngày 30 tháng 5 năm 1961. 59. Richard Helms được đề cử làm Phó Giám đốc CIA vào tháng 4 năm 1965 và lên nắm quyền lãnh đạo CIA từ tháng 6 năm 1966 đến đầu năm 1973. Helms được coi là vị tổng giám đốc tài ba nhất. 60. Học thuyết là cơ sở của chủ nghĩa toàn Mỹ, tuyên bố ảnh hưởng của Hoa Kỳ tới các nước thuộc khu vực Trung Nam Mỹ. 61. Từ lỏng mà người Cuba dùng để chỉ người Mỹ. 62. Coretta Scott King: vợ của mục sư da đen Martin Luther King, người từ nhiều năm qua đã tiếp nối sự nghiệp đấu tranh của chồng cho quyền tự do và bình đẳng của con người. 63. Mahatma Gandhi (1869-1948), còn gọi là ông thánh Cam Địa: người chủ trương chống đối không bạo động. 64. Đảng 3 K, đảng cực đoan phân biệt chủng tộc. 65. Thước Anh, bằng 0,914 mét. 66. Một cách gọi khác của Đại học Mississippi. 67. Thành viên tích cực của Hiệp hội quốc gia vì sự tiến bộ của người da màu, bị một kẻ lạ mặt bắn chết vào ngày 12 tháng 6 năm 1963 ngay trước cửa nhà riêng tại thành phố Jackson, bang Mississippi. 68. Mục sư, một thần tượng của phong trào chống phân biệt chủng tộc ở Birmingham, người cùng hoạt động rất tích cực với Martin Luther King. 69. Nhà sử học nổi tiếng, tác giả nhiều cuốn sách về cuộc đời của Martin Luther King. 70. Chủ tịch NAACP (Hiệp hội các quốc gia vì sự tiến bộ của người da màu) 71. Trung tá bộ binh làm cố vấn sư đoàn 7BB tại vùng IV chiến thuật (miền Nam Việt Nam) từ năm 1962-1963. 72. Được hiểu là mối nguy về chủ nghĩa cộng sản. 1. Chiến tranh Bảy năm (1756-1763): Cuộc chiến xảy ra giữa hai thế lực gồm có Vương quốc Anh, Vương quốc Phổ và Hannover ở một phía và Pháp, Áo, Nga, Thụy Điển và Saxony ở phía kia. Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha sau này cũng bị cuốn vào chiến tranh, trong khi một lực lượng của nước trung lập Hà Lan bị tấn công tại Ấn Độ. Tại Bắc Mỹ, cuộc chiến được gọi là Chiến tranh Pháp và người Da đỏ. 2. Frederick North: Thủ tướng Anh giai

đoạn 1770-1782. 3 Đảng Whig: Nay là Đảng Dân chủ Tự do, vẫn duy trì vị thế chính trị quan trọng cho đến thế kỷ XX. Đảng Whig ủng hộ việc khai trừ Công tước xứ York theo đức tin Công giáo khỏi quyền kế thừa ngai vàng của xứ Anh, Ireland và Scotland. Tên gọi được dùng để biểu thị sự khinh miệt: “whiggamor” là “đồ chăn bò” (cattle driver). Đảng này gần gũi với giới nghiệp đoàn, tài chính và chủ đất. 4 Nguyên văn: Glorious Revolution, một cuộc cách mạng không đổ máu nhằm lật đổ Vua James II, do Vua William III (1652-1702) lãnh đạo. 5 Hiệp hội thuộc Hội đồng địa phương, thường tổ chức các cuộc họp thường niên bàn về luật. 6 Chiến tranh Hoa Kỳ: Từ năm 1763, Anh trở thành đế chế thực dân lớn, kiểm soát rất nhiều thuộc địa. Cần chi phí cho cuộc Chiến tranh Pháp – người Da đỏ (1756-1763), chính phủ Anh và Vua George III đã áp đặt thuế cao ở 13 thuộc địa Bắc Mỹ, dẫn tới Cách mạng Hoa Kỳ (1775-1783) – cuộc cách mạng giành độc lập của 13 thuộc địa ở Bắc Mỹ. 7 Công ty Đông Ấn là tên gọi chung một số công ty của châu Âu được phép độc quyền buôn bán với châu Á, đặc biệt là với Ấn Độ. 1. Cách mạng Pháp: Diễn ra từ 1789-1799, lực lượng dân chủ và cộng hòa đã lật đổ chế độ quân chủ chuyên chế và cả Giáo hội Công giáo Roma tại Pháp cũng phải trải qua nhiều thay đổi. Cuộc cách mạng này đã xóa bỏ chế độ phong kiến trong xã hội Pháp và có sức ảnh hưởng mạnh mẽ, nhất là đối với các quốc gia theo chế độ phong kiến lúc bấy giờ. 2. Trung tâm hành chính của thành phố Canterbury, Tổng Giám mục của toàn Anh, nơi đứng đầu Giáo hội Anh và các nhóm đạo Anglican trên toàn thế giới. 3. Khủng hoảng Nootka là cuộc tranh chấp chính trị giữa Anh và Tây Ban Nha, do những sự kiện diễn ra trong mùa hè năm 1789 tại Eo biển Nootka, đảo Vancouver, tỉnh Canada khi đó thuộc Anh. 4. Ngày 1/6 Huy hoàng, còn được gọi là Trận chiến Ushant thứ Ba, là trận đánh hạm đội lớn nhất và là cuộc xung đột đầu tiên giữa Anh và Pháp trong giai đoạn Cách mạng Pháp. 5. Hội Tam điểm: Chính thức được mục sư Anderson thành lập ở Anh quốc năm 1717, ban đầu chỉ gồm những người thợ, những người trong cùng một ngành nghề, nhưng sau mở rộng và có đủ các thành phần xã hội tham gia: từ tiểu thương, học giả, giới bình dân, trí thức đến quý tộc và các quan chức nắm giữ những địa vị cao trong

xã hội. Vì vậy, tư tưởng và đường lối rất phức tạp, nhiều biến tướng. 1. Prime Minister tức là Bộ trưởng thứ nhất và thường được gọi là Thủ tướng. 2. Một chức vụ cao trong chính phủ Anh giai đoạn từ giữa thế kỷ XVI đến đầu thế kỷ XIX, là người chịu trách nhiệm về nguồn tài chính của Hải quân Hoàng gia Anh. Chức vụ này bị bãi bỏ năm 1836. 1. Các cuộc chiến tranh của Napoleon là một loạt các cuộc chiến xảy ra tại châu Âu, dưới thời hoàng đế Napoleon Bonaparte cai trị nước Pháp. Các cuộc chiến này tiếp nối các cuộc chiến do cuộc Cách mạng Pháp phát sinh, kéo dài suốt thời Đế nhất Đế chế ở Pháp (một chế độ chính trị do Napoleon lập ra). 1. Isle of Dogs (Đảo Chó): Tên gọi này chính thức được dùng vào năm 1588, nguyên là một hòn đảo ở khu Đông London 1. Toma Paine (29/1/1737-8/6/1809): Sinh ở Anh, nhập cư Mỹ trong thời gian nổ ra Cách mạng Hoa Kỳ, là nhà triết học, nhà cách mạng, người theo trường phái chủ nghĩa tự do cổ điển, một nhân vật nổi bật trong Phong trào Khai sáng. Ông ủng hộ sự độc lập của các thuộc địa Mỹ khỏi Đế quốc Anh và là người có ảnh hưởng lớn đến Cách mạng Pháp. 2. Nghệ thuật biếm họa: Một phát kiến của châu Âu có từ thời cổ đại, là thể loại thích hợp nhất cho việc thể hiện các diễn biến văn hóa và chính trị trong một hình thức cô đọng. 3. Sự phân liệt lần thứ hai của đạo Kitô vào đầu thế kỷ XVI dẫn đến sự ra đời của đạo Tin Lành. Cuộc cải cách này gắn liền với tên tuổi hai đại biểu là Martin Luther (1483-1546) và Jean Calvin (1509-1546). Thế kỷ XVI là thế kỷ mở đầu cho các cuộc cách mạng tư sản châu Âu. Martin Luther chịu ảnh hưởng của tư tưởng tự do tư sản, phản kháng lại những quy định khắc nghiệt của Công giáo. Những tư tưởng cải cách đó đã dẫn tới xung đột gay gắt quyết liệt với Tòa thánh Vatican và sự ra đời của đạo Tin Lành. 4. Thuế thập phân: một loại thuế do Giáo hội Thiên Chúa ở Tây Âu thời trung đại đặt và thu của các tín đồ bằng một phần mười sản phẩm hàng năm của trang trại để ủng hộ giáo sĩ và nhà thờ. 5. Royal Exchange ở London: Được Thomas Gresham thành lập năm 1565, hoạt động như một trung tâm giao dịch của thành phố; đến năm 1576, được Elizabeth I chính thức đặt tên này. 6. Gọi tắt là Lloyd's, một bộ phận của Royal Exchange ở London, là khu vực riêng của những người ký nhận trách nhiệm thanh toán các hợp đồng bảo hiểm (nhất là về tàu thủy)

và những người môi giới hợp đồng bảo hiểm. 7. Có nguồn gốc từ Đức, mở đầu bởi George Louis – cử tri của Hanover, người lên ngôi vua Vương quốc Anh với tước vị George I năm 1714. Triều đại này được tiếp tục với George II, George III, George IV và kết thúc vào năm 1901, khi William IV qua đời.

1. Nguyên văn: United Provinces, là tên gọi khác của Cộng hòa Hà Lan (1581-1795), nay là Hà Lan.
2. Còn gọi là Hội nghị Quốc gia Pháp (French National Convention), họp từ ngày 20/9/1792 đến ngày 26/10/1795. Cuốn sách đã được Thái Hà Books xuất bản. ****HÌNH 12-5****

Cookie thứ nhất được đọc bởi vòng lặp. ****HÌNH 6-3**** Chạy ví dụ với hàm `isNaN()` trong câu điều kiện ghép. ****Hình 10-8**** Tạo mới và thêm các phần tử bằng vòng lặp `for` và DOM.

1. Key West: Một thành phố nằm ở cực Nam của Hoa Kỳ, còn có tên Mile O, tức là điểm bắt đầu của dặm Anh, tính theo chiều dọc của nước Mỹ.
1. Nhà Ronald McDonald (Ronald McDonald House): Chương trình từ thiện của thương hiệu thức ăn nhanh McDonald's, xây dựng những ngôi nhà gần các bệnh viện để cho trẻ em bị bệnh hiểm nghèo và thân nhân các em ở trong thời gian điều trị tại bệnh viện. Ngôi nhà Ronald McDonald đầu tiên được mở ở Philadelphia năm 1974 và hiện nay trên thế giới đã có khoảng 200 ngôi nhà như thế.
1. Stevie Wonder (tên thật Stevland Hardaway Judkins, sinh ngày 13 tháng 5 năm 1950, sau đổi tên thành Stevland Hardaway Morris): Ca sĩ, nhạc sĩ, nhà sản xuất âm nhạc và nghệ sĩ chơi đa nhạc cụ người Mỹ. Ông là nghệ sĩ tiêu biểu cho âm nhạc đại chúng Hoa Kỳ nửa sau thế kỷ XX với 22 giải Grammy (nhiều nhất cho một nghệ sĩ solo). Bị mù từ nhỏ, Wonder ký hợp đồng trở thành ca sĩ chuyên nghiệp từ khi mới 11 tuổi.
1. Lourdes: Một thành phố nhỏ thuộc miền Nam nước Pháp, gần biên giới Pháp - Tây Ban Nha.
1. Puerto Vallarta: Một thành phố nổi tiếng về du lịch của Mexico, trải dài theo vịnh Banderas bên bờ Thái Bình Dương. này sang ngày khác.

Quốc gia khởi nghiệp – Câu chuyện về nền kinh tế thần kỳ của Israel (tác giả: Saul Singer và Dan Senor) giới thiệu bức tranh toàn cảnh về những gì dân tộc Do Thái đã làm để nuôi dưỡng và vun đắp cho các doanh nhân khởi nghiệp, thông qua việc thu hút dòng tiền từ các nhà đầu tư mạo hiểm của phương Tây. Bản tiếng Việt đã được Công ty Cổ phần Sách Alpha

(AlphaBooks) xuất bản và tái bản nhiều lần. IPL là một dự án giáo dục phi chính phủ, phi lợi nhuận và phi tôn giáo do các doanh nhân, trí thức tâm huyết và Trường Doanh Nhân PACE phối hợp sáng lập, triển khai thực hiện từ năm 2007. Jack Ma (Mã Vân, sinh ngày 10/9/1964) là tỷ phú, doanh nhân thương mại điện tử người Trung Quốc. Ông là nhà sáng lập và là Chủ tịch điều hành Tập đoàn Alibaba. Ông cũng là doanh nhân Trung Quốc đại lục đầu tiên xuất hiện trên trang bìa của Forbes.

1. Diệp U Đàm: phiên âm tiếng Trung là Ye You Tan.
2. Đại phong cầm: loại đàn organ lớn với hệ thống nhiều ống sáo khổng lồ liên kết với đàn, thường chỉ sử dụng trong nhà thờ.
3. Mượn ý thơ của Lý Bạch. Ý muốn miêu tả lúc này là thời điểm đẹp nhất, hưng vượng nhất của mùa xuân, nhưng thời khắc tươi đẹp này cũng ngắn ngủi như hoa khói, nó chỉ tồn tại trong một khoảng thời gian rất ngắn.
4. Chữ 色 (sắc): trên chữ này chính là chữ “đao” 刀, nghĩa là con dao.

(*) SUV: Kiểu xe thể thao đa chức năng, được thiết kế để có thể vượt qua những địa hình xấu.

- (1) Trường phái ấn tượng: Một trào lưu nghệ thuật bắt đầu tại Paris vào cuối thế kỷ 19, đánh dấu một bước tiến quan trọng của hội họa. Cái tên 'ấn tượng' do các nhà phê bình gọi theo một bức tranh nổi tiếng của Claude Monet: Impression soleil levant (Ấn tượng mặt trời mọc).
- (2) Hệ thống định vị toàn cầu (Global Positioning System - GPS): Là hệ thống xác định vị trí dựa trên vị trí của các vệ tinh nhân tạo. Trong cùng một thời điểm, ở một vị trí trên mặt đất nếu xác định được khoảng cách đến ba vệ tinh (tối thiểu) thì sẽ tính được tọa độ của vị trí đó. Hệ thống định vị toàn cầu của Mỹ là hệ dẫn đường dựa trên một mạng lưới 24 vệ tinh được Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ đặt trên quỹ đạo không gian.
- (4) DJ: Viết tắt của Disc Jockey, có nghĩa là người chỉnh nhạc trên đài phát thanh, trong vũ trường hay quán bar. Với các thiết bị và kỹ năng phối trộn biến hóa, DJ ráp nhíp một cách tài tình các loại nhạc tạo thành mạch giai điệu đặc biệt sáng tạo.
- (5) Home run: Thuật ngữ dùng trong môn bóng chày, chỉ cú đánh cho phép người đánh chạy quanh sân ghi một lúc nhiều điểm mà không phải dừng lại.
- (6) Steve Jobs: Giám đốc điều hành của hãng máy tính Apple, hãng đi đầu trong ngành công nghiệp máy tính ở Mỹ với hàng loạt các sáng chế như hệ điều hành OSX, máy tính và sổ tay điện tử MAC, bàn phím. Hãng

đã bán ra hơn 50 triệu máy nghe nhạc cầm tay Ipod trên toàn thế giới. Đây là một sản phẩm cách mạng trong kỷ nguyên âm nhạc kỹ thuật số. (7) Vince Lombardi: Huấn luyện viên bóng bầu dục huyền thoại trong các giải vô địch quốc gia Mỹ thế kỷ 20. Ông đã dẫn dắt đội Green Bay Packers đăng quang ngôi vô địch thế giới. (8) Tiger Woods: sinh năm 1975, là vận động viên đánh golf chuyên nghiệp số 1 thế giới người Mỹ. Với danh hiệu này, Woods trở thành tay golf chuyên nghiệp có mức thu nhập cao nhất thế giới (năm 2005 là 87 triệu đô-la). (3) Robert Frost (1874-1963) là nhà thơ nổi tiếng người Mỹ, được xem là một trong những nhà thơ sáng tác về đề tài thôn quê hay nhất trong thế kỷ 20. Ông đã bốn lần đoạt giải Pulitzer, từng được đề cử giải Nobel văn học năm 1953 và nhận được nhiều giải thưởng vinh dự và cao quý khác trong sự nghiệp thơ ca của mình.

3. Thuật ngữ Moat do Warren Buffett sáng tạo ra, ngụ ý một công ty có lợi thế cạnh tranh và tạo ra “hàng rào” ngăn cản sự cạnh tranh của các công ty khác.

1. Ở Việt Nam lãi suất trái phiếu chính phủ trung bình khoảng 8%/năm. 2 Nơi có sàn giao dịch chứng khoán New York. Hình tượng rắn trên chùa Thái. Khố. Vùng đầm lầy. Tượng. Cúng cơm. Loại bánh mì dẹt tròn. Núi. Hình tròn mang tính biểu tượng cao quý dùng làm đối tượng thiền trong Phật giáo Đại thừa. Tranh vẽ tượng, đề tài tôn giáo. Hiện thân, hóa thân. Phật thiền. Bơ lọc dùng làm dầu ăn. Cây chùy biểu tượng. Một loại rượu ở Nepal, Tây Tạng. Dạ xoa. Thuốc lá làm từ lá thuốc non và đọt gai dầu. Chùa, tu viện ở Tây Tạng. Hoàng phái, phái mũ vàng. Nghĩa là bạn đạo, là một học vị Phật giáo Tây Tạng dành cho tăng ni. Ấn. Ni sư. Chất gây ảo giác, ma túy. Niết Bàn. Hành vi lễ bái hay tụng niệm. Pháp, phận sự. Binh sĩ Nepal trong quân đội Anh hoặc Ấn. Người Anh (1570-1606) thành viên nhóm tín đồ Công giáo có âm mưu ám sát vua James I của Anh. Khu vực ở đông nam Bangladesh và biên giới Ấn Độ với Miến Điện, là một quận của Bangladesh, cho đến năm 1984 thì bị chia thành ba quận. Trong thập niên 1970 và 1980, cư dân các bộ tộc này đã chống lại những cố gắng của chính phủ nhằm đưa dân Bengal đến đây sinh sống. (N.D) Vải dệt tay. Tiền trà nước. Vâng, được. Biên nhận. Thiền minh sát Xá, hai tay chấp lại để tỏ ý cung kính. Tiếng Latin, nghĩa là chất liệu Ấn Độ. Y học Ấn Độ cổ đại, trị

bệnh bằng thảo mộc, yoga, chế độ ăn. Chư thiên Diện kiến với đạo sư. Áo cà sa khoác bên ngoài. Một trong những đường chính dài nhất và xưa nhất châu Á, nối vùng đông và tây tiểu lục địa Ấn và nối Nam Á với Trung Á. Áo ảnh. Một dạng bánh mì của Ấn Độ. Rau xào. Đậu lăng. Kỳ an cư mùa mưa. Nhà nghỉ. Bánh mì dẹt chiên trong bơ loãng. Enthusiasm, từ tiếng Hy Lạp enthousiasmos. Pháp Tán Ngữ Kinh, “Chương 1,” 6. [ITP18.] Tên một loại đá biến chất, đá phiến. Ống điều. Cây gai dầu. Như cái chén nhỏ xíu để uống trà. Ghat: bậc thềm dẫn xuống sông Hằng. Giovanni Antonio Canal (17/10/1697 - 19/4/1768), họa sĩ Ý chuyên vẽ phong cảnh Venice. Joseph Mallord William Turner (23/4/1775 - 19/12/1851), họa sĩ người Anh, vẽ tranh phong cảnh thuộc trường phái lãng mạn. Paul Jackson Pollock (28/1/1912 - 11/8/1956), họa sĩ nổi tiếng người Mỹ, là một gương mặt quan trọng trong trào lưu chủ nghĩa biểu hiện trừu tượng. Pieter Bruegel il Vecchio (1525 - 9/9/1569), họa sĩ Hà Lan. Điệu nhảy siêu phàm của thần Shiva. Biểu tượng sừng bái hình dương vật. Trống vỗ bằng tay. Bánh mì dẹt chiên phồng lên. Một dạng kẹo. 1. Ta là chúa tể của thế giới. 2. Hai câu thơ nằm trong bài thơ Hai mươi hai vần dâng tặng quan tả thừa họ Vi của Đỗ Phủ. 3. Trong Tứ tiểu Thiên hậu của dòng văn học lãng mạn hiện đại do độc giả Trung Quốc bình chọn, Phi Ngã Tư Tồn được mệnh danh là Thiên hậu bi tình, bởi lẽ bi kịch dường như đã trở thành dấu ấn riêng của chị. 4. Cô chiêu: trong “cậu ấm, cô chiêu”, con cái trong những gia đình giàu có, được nuông chiều. 5. Hành cung: cung điện cho vua ở tạm khi ra khỏi hoàng thành ở kinh đô. 6. Tianya: một trong những diễn đàn trực tuyến được yêu thích nhất tại Trung Quốc. 1. Shizuka: một nhân vật phụ trong bộ truyện tranh Hana Yori Dango (Boys Over Flowers) của Nhật. 1. Câu chuyện về người nông dân và con rắn độc là một câu chuyện thuộc tuyển tập Những câu chuyện ngụ ngôn của Aesop. 1. Củ dền: có tên khác là củ cải đường, được trồng nhiều ở vùng Bắc Mỹ, Trung Mỹ và Anh Quốc. 2. Two-tone: hai tông màu. 1. Mỗi một loài hoa đều mang những thông điệp riêng, dạ lan có nhiều màu, nhiều thông điệp. Màu tím của dạ lan tượng trưng cho nỗi buồn và nói thay lời xin lỗi: “Hãy tha thứ cho anh.” 1. Căn cứ theo thủ pháp vẽ, tranh Trung Quốc có thể chia thành tranh vẽ chi tiết và

tranh tả ý. 2. Cá Napoleon: còn gọi cá hàng chài đầu to, được phát hiện ở các vùng nước Indonesia và Phillipines, rất được ưa chuộng ở Trung Quốc.

1. Olympiad: giải thi đấu mang tính quốc tế, đề thi thường rất khó, được chia làm nhiều lĩnh vực: Toán, Lý, Hóa, Thể dục thể thao, Cờ vua... 2. Ôi, Romeo, Romeo! Sao chàng lại là Romeo chứ? 1. GMAT: viết tắt của Graduate Management Admission Test, là tiêu chuẩn đánh giá được phân phát bằng tiếng Anh, giúp cho các trường thương mại đánh giá khả năng của những người nộp đơn xin học thương mại và quản trị cấp cao. 2. Trần Viên Viên: một danh kỹ ở miền Giang Nam thời Minh mạt - Thanh sơ, là một trong những nhân vật dẫn đến sự sụp đổ của nhà Minh. 3. Một câu thơ trích trong bài Viên Viên khúc của Ngô Vĩ Nghiệp, Nguyễn Thị Bích Hải dịch. 4. Một loại rượu bình dân của Trung Quốc, nấu từ hạt ngũ cốc. 1. Sơn tra: còn có tên là cây chua chát, cây gan hay táo mèo, được dùng làm thuốc ở cả phương Đông và phương Tây hàng chục thế kỷ qua. Hiện nó được dùng rộng rãi tại nhiều nước châu Âu để trị bệnh tim mạch. Còn ở Việt Nam, Trung Quốc, sơn tra là thuốc chữa các chứng về đường tiêu hóa. 1. ICU: viết tắt của cụm từ Intensive Care Unit, khu chăm sóc đặc biệt, khoa hồi sức tích cực. 2. Theo quan niệm của người Đài Loan, sau khi tai qua nạn khỏi nên ăn mì móng giò để xua đuổi vận đen. Còn theo dân gian Trung Quốc lưu truyền bấy lâu nay, lá bưởi có thể mang lại may mắn, xua đuổi tà ma và những điều xấu. 1. Hồng lâu Nhị Vưu: chỉ Vưu Nhị thư và Vưu Tam thư, hai nhân vật trong Hồng lâu mộng. Cả hai đều là những cô gái sắc nước hương trời. 2. Rukawa Kaede: một trong những nhân vật chính trong bộ truyện tranh Slam Dunk của Nhật. 3. Trương Vô Kỵ: nhân vật nam chính trong bộ tiểu thuyết Ý thiên Đồ long ký của nhà văn Kim Dung. 4. Quang Minh đỉnh: sào huyệt của Ma giáo mà Trương Vô Kỵ đã lần mò theo một ông hòa thượng leo lên. 5. Lầu Dật Phu là công trình kiến trúc được đặt theo tên của nhà tài trợ Thiệu Dật Phu. Thiệu Dật Phu được biết đến như một “ông trùm” của làng giải trí Hoa ngữ. Kể từ năm 1985, ông đã quyên tiền xây dựng nhiều công trình kiến trúc phục vụ cho khoa học giáo dục tại Đại lục, các công trình này thường được đặt theo tên của ông. 6. Hoa dạ hợp: hay còn gọi là hoa mộc lan Trung Hoa, có màu trắng

hoặc phốt hồng. 1. Diêu Minh: ngôi sao bóng rổ thành công ở Mỹ và được cả Trung Quốc biết đến. 2. Minh Tường: vận động viên điền kinh đầu tiên của Trung Quốc từng giành ba danh hiệu: kỷ lục gia thế giới, vô địch thế giới và vô địch Olympic. 3. Vận động Ngũ tứ (hay còn gọi là Phong trào Ngũ tứ): một phong trào đấu tranh rộng lớn của sinh viên, học sinh, công nhân, thị dân, trí thức Trung Quốc, vì nổ ra đúng vào ngày 4 tháng 5 năm 1919 nên được gọi là phong trào Ngũ tứ. 4. Uống rượu độc chữa khát: ví với giải quyết khó khăn trước mắt mà không tính đến hậu quả về sau. 1. Chúc Doãn Minh (1460-1526): tên chữ là Hy Triết, hiệu Chi Sơn, là một thư pháp gia kiệt xuất đứng đầu Thư phái vùng Ngô trung, mọi người nhận định ông là thư pháp gia đệ nhất triều Minh. 2. Phê đấu: một thuật ngữ phổ biến trong thời kỳ “đại cách mạng văn hóa của Trung Quốc”, viết tắt của “phê phán” và “đấu tranh”. 3. Hai câu thơ trích trong Thấm viên xuân - Trường Sa của Mao Trạch Đông. 4. Diệc Thư: tên đầy đủ là Nghệ Diệc Thư, sinh năm 1946 tại Thượng Hải, là em gái của tác gia nổi tiếng Nghệ Khuông, cùng với Kim Dung và anh trai được xem là “tam đại kỳ tích” của giới văn đàn Hương Cảng. 1. Morphine: một loại thuốc giảm đau gây nghiện. 1. Em Lâm: chỉ Lâm Đại Ngọc, một trong ba nhân vật chính trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng. 2. Squash: môn thể thao giống tennis, nhưng chơi trong phòng kín, vợt ngắn hơn và bóng cũng nhẹ hơn. Người chơi đánh bóng vào vách tường có gạch mức để làm chuẩn tính điểm, có thể chơi một mình. 1. Câu thơ trích trong bài thơ Thái tang tử của Tân Khí Tật, bản dịch của Nguyễn Chí Viễn. 2. Từ thời La Mã, người ta vẫn cho rằng đà điểu ngốc nghếch đến nỗi chúng đối phó với hiểm nguy bằng cách giấu đầu trong cát. Hình ảnh này cũng trở thành ẩn dụ cho những ai trốn tránh thực tế, giống như đứa trẻ bị tai nạn và la toáng lên: “Tôi không nghe thấy gì cả”. 3. “Đồng Tuyết” phát âm gần giống với từ “bạn học”; 同学(tóngxué/bạn) và 童雪(tóng xuě/Đồng Tuyết). 1. Kaixin: một trong những trang mạng xã hội phổ biến ở Trung Quốc. 2. JP: viết tắt của từ 极品 (jipin) theo nghĩa tiêu cực tức là: người tệ hại không ai chịu nổi. 1. Alibaba Group là tập đoàn thương mại điện tử lớn nhất Trung Quốc, sở hữu công ty Alibaba.com và đồng thời sở hữu Taobao, Alipay, China Yahoo... 2. Taobao là một trong

bốn hệ thống mua bán trực tuyến lớn nhất tại Trung Quốc. 3. Tencent: công ty cung cấp dịch vụ tin nhắn QQ cùng nhiều dịch vụ trực tuyến khác, rất phổ biến tại Trung Quốc. 4. Mã Hóa Đằng: chủ tịch kiêm tổng giám đốc điều hành Tencent. 5. Mã Vân: người sáng lập và là tổng giám đốc tập đoàn Thương mại điện tử khổng lồ Alibaba. Khải Đạt từ năm 2005 bắt đầu cung ứng hộp boc ngoài iPod cho Apple. Macintosh (hay Mac): Là một dòng sản phẩm máy tính cá nhân được thiết kế, phát triển và đưa ra thị trường bởi tập đoàn Apple. C2C (Consumer-to-Consumer): Là hình thức thương mại điện tử giữa những người tiêu dùng với nhau. Ki nguyên hậu PC: The Post-PC era Cây gậy và củ cà rốt (carrot and stick): Là khái niệm được dùng để chỉ một hành động đồng thời khuyến khích điều tốt (củ cà rốt) và trừng phạt điều xấu (cây gậy). Đây là một chính sách ngoại giao trong quan hệ quốc tế, thường được các nước lớn mạnh sử dụng nhằm thay đổi hành vi của các nước nhỏ hơn. “Cây gậy” tượng trưng cho sự đe dọa trừng phạt, còn “củ cà rốt” tượng trưng cho quyền lợi hay phần thưởng. Bong bóng Dot-com: ý nói những trang web của các công ty trên mạng lưới toàn cầu với tên miền là.com, là một bong bóng thị trường cổ phiếu khi các cổ phiếu của các công ty công nghệ cao, nhất là các công ty mạng được đầu cơ. Bong bóng này được sinh ra vào ngày 9/8/1995 – khi Netscape Communications bắt đầu niêm yết cổ phiếu của mình và vỡ vào ngày 10/3/2000 – khi chỉ số tổng hợp NASDAQ đạt đỉnh cao nhất. Bong bóng Dot-com đã góp phần cùng các nhân tố khác tạo nên sự thịnh vượng kinh tế của Mỹ cuối thập niên 1990 – thời kì mà nhiều người gọi là “Nền Kinh tế Mới”, còn Alan Greenspan gọi là “sự thịnh vượng bất thường”. Personal Digital Assistant: Thiết bị kỹ thuật số hỗ trợ cá nhân Tên một nhân vật trong truyện cho thiếu nhi có tên là Struwwelpeter. Rapid eye movements (chuyển động mắt nhanh) để chỉ một giấc ngủ sâu, trái ngược với NREN - giấc ngủ không sâu. Quasimodo: Anh gù trong tiểu thuyết Nhà thờ Đức Bà Paris, còn được biết đến với tên “Thằng gù ở nhà thờ Đức Bà”. Hai nữ minh tinh nổi tiếng của thập niên 80, 90 thế kỷ trước. Hai người phụ nữ được biết đến với gương mặt không mấy xinh đẹp. Nê và Nghê là hai từ đồng âm. Nam uống hoócmon và chuyển

đôi giới tính thành nữ. “Ăn dấm” còn có nghĩa bóng là “ghen”. “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị.